

HİKMET ALTUNSÖZ ARMAĞANI

“...bir gülümsemedir dünya.”

CIHANUMA

HİKMET ALTUNSÖZ ARMAĞANI

“...bir gülümsemedir dünya.”

CIHANUMA

COPYRIGHT © 2023

Bu yayının tüm hakları CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ'ne aittir. CİHANNÜMA'nın izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama, vd.) yollarla basımı, yayını, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Cihannüma Yayınları - 7

1.Baskı: 2024

ISBN : 978-625-99656-4-2
Editör : Enes Güneylı, Hayati Koca
Yayın Koordinatörü : Salih KESGİN
Mizanpaj -Tasarım : Ceyhun AKGÜN
Baskı : Sena Ofset Matbaacılık
Sertifika No: 45030

CİHANNÜMA | CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ

Hacı Bayram Mah. Haşimi (Kutlu) Sok. No: 12

Altındağ/Ankara – TÜRKİYE

| www.cihannuma.org |

İÇİNDEKİLER

BİR VİCDAN MEDENİYETİ	7
HİKMET ALTUNSÖZ'ÜN ARDINDAN	9
Rıza YORULMAZ	
HİKMET ALTUNSÖZ İÇİN	12
Yusuf TEKİN	
YA HÂKİM OLACAK YA HEKİM	13
Meryem ALTUNSÖZ	
BENİM BABAM BİR KAHRAMANDI	18
Feyza ALTUNSÖZ	
BENİM OĞLUM	20
Mehmet Emin ALTUNSÖ	
BİR AĞABEY GEÇTİ BU DÜNYADAN, HİKMETLİ	21
Said ALTUNSÖZ	
SU GİBİ AZİZ HİKMET	23
İdris AYDIN	
GÜLER YÜZLÜ HİKMET	25
Suna AYDIN	
HİKMET ÖĞRET(M)ENİM	26
Rahmetle...	
ÖRNEK BİR DAVA ADAMI HİKMET ALTUNSÖZ	30
İdris GÖKALP	
HEM ÖĞRETMEN HEM DOST	31
Merve SAYAR	
BOĞAZIM DÜĞÜM DÜĞÜM	32
Gürkan BOZDOĞAN	
CANIM AMCAM	33
Melih ALTUNSÖZ	
İYİ OLANIN SAVAŞI VE HEP İYİKİLERİN ADAMI	35
Kübra YAZICI	
CENNET BAHÇESİNDE BULUŞMA	37
Dr. Sema BELEN YILDIRIM	
IŞIK GİBİ DOĞAN ADAM: HİKMET ALTUNSÖZ	38
Şevket İNCEDAL	
DEPREM ŞEHİDİ: HİKMET ALTUNSÖZ	39
Yasin BOZKAPLAN	
ŞİMDİ YOKTUNUZ HOCAM	41
Ceylin SAVRAN	
SEVGİ BAĞI GÜÇLÜ AİLENİN BABASI	42
Ebrar ÖZTÜRK	

GÜLER YÜZLÜ HİKMET HOCA	44
Elif	
BENİM DAYIM	46
Esrâ	
BİR KAHRAMANIN ADI: HİKMET	47
Halim SANCAR	
CANIM AMCAM	48
Hatice ALTUNSÖZ KILIÇ	
HİKMET ALTUNSÖZ, NAMI DİĞER HİKMET HOCA	49
Necmettin TOPRAK	
BİR GÜLER YÜZ	51
Şemse GÖKALP	
BİR ÖZEL İNSAN	52
Kerime KILIÇ	
GÜZEL VE ÖRNEK BİR AİLE	53
Nurcan ALTUNSÖZ ALSU	
ÖRNEK İNSAN	54
Ömer ASKER	
GÜLER YÜZLÜ VE İYİ BİR OKUYUCU	55
Ömer YILDIZ	
BİR DOSTUN ARDINDAN	56
Rabia BOZDOĞAN	
BİR YAZGIYI SEVMEK	57
Selcan AKDAĞ	
VAKIF İNSANI HİKMET ALTUNSÖZ	59
Mehmet AVCI	
BİR HUZUR DURAĞI	63
Betül BOYBEK	
YİTİK HİKMETLER, YİTİK SEVDALAR	64
Emrullah AYDIN	
MİLLİ GENÇLİK KUŞAĞININ RESMİ	73
Adnan ÇELİK	
ŞAHİDİM! ADEMLİĞİNE...	75
Kenan TURHAN	
YAŞAYAN TAKVA	76
Zeki KANAT	
HAKİKAT SEVDALISI BİR SAVAŞÇI: HİKMET ALTUNSÖZ	77
Orhan ATEŞ	
DAĞLARI İNLETEN MARŞ, VEFALI BİR DOST	79
Serkan BULUT	
ŞEHRİN ÖBÜR UCUNDAN KOŞUP GELEN	82
Ş. BULUT	
ALTIN KALPLI YİĞİT: HİKMET ALTUNSÖZ	83
Dr. Bünyamin AÇIKALIN	

İŞIK SAÇAN İNSAN	89
Zeynep ASKER	
BİR SIRDAS, BİR YOLDAŞ VE BİR NEŞE KAYNAĞI	91
Muhammed Abdullah ASKER	
BİR BİLGE DAYI	93
Zehra KILIÇ	
YÜREKLERDE YAŞAYAN ADAM: HİKMET ALTUNSÖZ	94
Ali KUŞCALI	
“O HALDE BOŞ KALDIĞINDA KALK, YENİDEN YORUL”	96
Şerife YENİCEOĞLU	
UMUDU TEBESSÜMLE AŞILAYAN HİKMET ABİ;	97
Rafet GAYRETLİ	
ALLAH'IN RAZI OLACAĞI BİR HAYAT YAŞAMAK	101
Ahmet TÜREN	
O GÜN SÖYLENENLER	
Mustafa KARAHANCI	104
Hüsamettin AYDIN	105
Gültekin GÜLLÜ	106
Ömer Sefa HACIMUSTAFAOĞULLARI	107
Ahmet YANMAZ	108
Tahsin HAZIRBULAN	109
Ahmet KESGİN	110
Ali HATALMIŞ	112
Rafet GAYRETLİ	113
Özkan BİLGİN	114
Muhammed Behram AYTEKİN	115
Ali ASLAN	116
Mesut ALTINSÖZ	117
Ercan YILDIZ	118
Mehmet UYSAL	119
Mehmet ÜNAL	121
Yusuf AY TAR	122
M. Zahit DEMİR	124
Muhammed Malik TAYLAN	125
Rahime EMLİK	126
Zeynep BERKTAŞ	127
Muhammet YiĞİT	129
Fatih ULAŞ	130
Abdullah MÜFTÜOĞLU	131
Haşim EKENER	132

Reşit GÜLLÜ	133
Liva PARLAK	134
Nehir KÖSEBİYİKOĞLU	135
Oğuzhan KILIÇ	136
Reyhan K.	137
Beyza KAYRAT	138
Mina	139
Cansu YAMAN.....	140
Osman DİLBEROĞLU	141
Şengül ÇELEBİ	142
Esmâ Begüm NİZAMOĞLU	143
Salih MARAL	144
Zeynep Kılıç ALTUNSÖZ	145
İlayda ARSLAN	146
Ayşe İNCEDAL.....	149
KISA DÜNYA.....	150

SUNUŞ

BİR VİCDAN MEDENİYETİ

Sen, şu an gözleri üzerimizde olan, ‘bir vicdan medeniyeti’ ruhu taşıyan ya da böyle bir ruhu merak eden, gözlerin zamana, an’a şahit olsun. Tanımaya çalıştığın ya da içinde olduğun bu medeniyet bir yürek dirilişidir. Bu diriliş erleri; tüm kavram kargaşalarından arınmış, verilebilecek tüm emekleri vermiş, mücadeleleri gerektiği gibi yapmış, imbikten süzölmüş, ilk günkü heyecanından hiçbir şey kaybetmemiş, bir medeniyetin gerektiğinde bekçiliğini, gerektiğinde işçiliğini yapmıştır. İşte şimdi o medeniyeti senin onuruna ‘ Bir Vicdan Medeniyeti’ ile taçlandırmış ve bir kez daha haykırmıştır, ta ki tüm yüreklere ulaşsın diye.

Sen, “*Bir Vicdan Medeniyeti*”nin sahibi ve temsilcisi olan...

Sen, Mehmet Akif’in ‘Asım’ dediği nesilsin,

Sen, Sezai Karakoç’un ‘Diriliş’ ruhunu hediye ettiği kişisin,

Sen, Necip Fazıl’ın “*Yüz üstü çok süründün ayağa kalk Sakarya!*” hitabından sonra ayağa kalkan ilk kişisin,

Sen, İsmet Özel’in “*toparlanın gitmiyoruz*” çağrısında, çantasına Kuranı, kalbine vicdanı, toprağına tohumu ilk koyan kişisin,

Sen, sen, sen hiçbir zaman “*yalnızca ben*” demeyen bir “*sen*”sin.

Sen olmasaydın, bu ülkede FETİH ve FATİH unutulurdu, sen olmasaydın ‘millilik’ kavramı kadim öğretinin dışında değerlendirilirdi.

Sen olmasaydın, bu ülkenin hayal kuran gençleri olmazdı; o gençler ki ayakları hiç koparılmayacak kadar kendi topraklarında, gözleri yedi kıtada, nerede insanlık, nerede ümmet varsa orada.

Sen olmasaydın, bu ülkede olayları ve durumları bilim ve teknoloji çerçevesinde değerlendirdikten, olayların ve durumların sosyolojik ve psikolojik yönlerini gereği gibi tahlil ettikten sonra belki de tüm bunlardan önce, bunlardan sonra Allah da var diyen bir nesil olmazdı.

Sen olmasaydın, gölgemizde ve gölgemizin dışında yaşanan olumsuzlukları, ekonomik- siyasi ve sosyal sömürüleri, ahlaksızlıkları, savaş ve işgalleri gören ve tüm bunlardan bıkip usanan ve bu ahval içinde izzet ve onurunu korumak ve dik durmak isteyen insanların sığınacakları bir liman olmazdı.

Sen, yüreğinde sorumluluk olan; sen farkındalık oluşturan ve bu farklılığı en güzel şekilde yansıtan, sen ey ‘Bir Vicdan Medeniyeti’nin sahibi, sen iyi ki varsın, mü’minlerin duası devam ettikçe de hep varolacaksın.

Bu duruşun, bakışın, düşüncenin, anlayışın bir nişanesi olarak Cihannüma Dayanışma ve İş birliği Derneğimizin hem bir ferdi hem de gülen yüzü olan, ülkemizi derinden sarsan 6 Şubat Depremlerinde ebedi yurduna uğurladığımız çok kıymetli kardeşimiz Hikmet Altunsöz’ün adını ve anısını yaşatmak, en güzel vasfımız olan “vefa”yı kalıcı hale getirmek için bu eseri hazırladık. Eserin hazırlanmasında, yayımında emeği geçen herkese Cihannüma Dayanışma ve İş birliği Derneği olarak teşekkür ediyoruz.

HİKMET ALTUNSÖZ'ÜN ARDINDAN...

Cihannüma kurulduğunda Hikmet abi Hatay, ben İstanbul temsilcisiydik. İlk defa tanışıyor olmamıza rağmen kırk yıllık dost gibiydik. Samimiyeti, sıcakkanlı yaklaşımı ve alçakgönüllülüğüyle mesafeleri kısaltıyor, dostluk köprülerini hemen kuruyordu.

Yeni yeni başlayan teşkilatlanma çalışmalarında görev tevdi edilen ve gruba eklenen her bir arkadaşımızı adeta bir ev sahibi titizliğinde karşılar, yabancılik çekmesin diye üzerine titirirdi.

Adı gibi hikmet dolu bu davranışıyla derneğimiz mensuplarının her birinin gönlünde taht kurmuştu. Öyle ki hiç görmediği arkadaşlarımızla telefonla saatlerce sohbet edebilirdi.

Bu çalışmalar içerisinde istişareye ihtiyaç duyduğum zamanlarda ilk aradığım kişilerden biriydi. Adeta bir psikolog gibi dinler, kendine göre değerlendirir ve mutlaka doğru şekilde yönlendirirdi. Sakinliği, sükuneti ve sağlıklı analizleriyle güvenilir bir liman gibiydi benim için.

Zaman içerisinde görev değişiklikleri oldu. Ben Teşkilatlanma Başkanı ve Genel Başkan olarak vazifelendirildim. Ancak dernek çalışmalarımızda kabul etmediğimiz hiyerarşi aramıza hiç girmedi.

Son genel kurulda, Anadolu'nun değişik bölgelerinden, kurumsal hafıza olma özelliği taşıyan ve arkadaşlarımızın hüsnüteveccühünü kazanmış birkaç kişiyi Genel Merkez Yönetim Kuruluna almak istedim. Bunlardan birisi de Hikmet ağabey oldu. Yönetim Kurulumuzun moral ve motivasyondan sorumlu üyesiydi. Anadolu turu kapsamında bölgeye gittiğim aralık ayının sonlarındaki ziyaretimin bir veda ziyareti olacağını nereden bilebilirdim. Yine yakın ilgi ve alaka gördüm. Hikmet abiden başka ne görebilir ki insan?

Ocak ayında Antalya’da yaptığımız programda, ses düzeninin bozukluğu her türlü teknik müdahaleye rağmen giderilemezken, Hikmet abinin elinin değmesiyle sorunun çözülmesi adeta elveda mesajı gibiydi. Kendisini yine bir joker gibi nerede bir eksiklik varsa orada değerlendirdik.

İl temsilciliği değişikliklerinin istişaresini yönetiyordu. Cumartesi günü de bir istişareyi yönetmişti, pazar günü bunu değerlendirdiğimiz uzun bir telefon görüşmesi yaptık. Bu görüşme, dünya gözüyle son görüşmemiz oldu.

Hikmet abi; örnek bir Müslümandı. Hepimiz şahitlik ederiz.

Hikmet abi; iyi bir teşkilatçı idi. Teşkilat çalışmaları için hiçbir zaman “*müsait değilim*” dediğine şahit olmadım.

Hikmet abi, gönül ehli bir insandı. Kendinden küçüklere bile “*abim*” diye hitap ederdi. Bir ortama girdiğinde kendini hissettirir, orada bulunanların hizmetinde olmaktan büyük mutluluk duyardı.

Hikmet abi, duruşu olan bir insandı. Bir yanlış gördüğünde, o yanlış yapan kim olursa olsun itirazını ortaya koyardı.

Hikmet abi, vefakâr bir insandı. Kendi üzerinde veya davanın üzerinde emeği olan büyüklerini unutmaz, her daim onlarla bir araya gelmeye çalışır, bir araya gelemeyecekse de arardı.

Hikmet abi, diğerkâm bir insandı. Hep başkaları için yaşadı. Kendisi için bir gün bile en ufak bir konuda talepte bulunduğunu görmedim, duymadım.

Hikmet abi, nezaket abidesi, naif bir insandı. Telefon açtığında bile rahatsızlık verdiğini düşünerek özür dileyerek başlardı. Hikmet abinin bu özelliklerini yaşarken gördük, şahit olduk. Vefatından sonraki şahitliklerimiz de var.

Hikmet abinin çok iyi bir koca olduğunu, vefatıyla ispatladı. Şehadet şerbetini içerken hanımının elini tutmuş olarak çıkarıldılar enkazdan. “*Ölüme bile birlikte gideriz*” sadakatinde bir koca. Allah-u Ekber...

Cennet anahtarı üç kızından, dünyada kalan iki emanetindeki asaleti, vakarı, duruşu görünce Hikmet abinin nasıl bir baba olduğuna şahitlik ettik ve şükrettik.

Hikmet abi, yaşamıyla bu teşkilata nasıl hizmet ettiyse vefatıyla da bize ders verdi. Özellikle bu teşkilatın vefa duyusunun ölçülmesi

adına çok önemli bir imtihan oldu Hikmet abinin şهادeti. Ve el-hamdülillah, bu teşkilat bu sınavı geçti.

Dolu dolu bir ömür yaşadı ve her kulun bir gün vasil olacağı mukadderata 6 Şubat'ta vasil oldu. Ne kadar vakti miydi desek de kaderin üstündeki kader elimizi kolumuzu bağlıyor.

Hakkını helal et Hikmet abi. Emanetlerin başımızın tacıdır.

Rıza YORULMAZ

Cihannüma Derneği Genel Başkanı

HİKMET ALTUNSÖZ İÇİN...

Bir gül gibiydi, Hikmet Altunsöz. Gülümserdi. O gülünce her şey güle benzerdi. Hassastı, iddialıydı ve bir ideali vardı. Onun gayreti her zaman için daha müreffeh ve adil bir dünya içindi. Ömrünce her şey daha iyi, güzel ve faydalı olsun diye mücadele etti. Fedakâr, vefakâr ve sadık bir dosttu. Hep emrolunduğu gibi dosdoğru olmaya çalıştı.

Yaşayan ve yaşatan bir öğretmendi. O, bir rol değil ekol; imaj değil inanç olarak sürdürdü öğretmenliğini. Sınıfa girerken mabede girer gibi girenlerdendi. Derslerini sınıfta değil öğrencilerinin kalbinde işlerdi. Onun için öğretmenlik sadece sınıf veya okulla sınırlı bir görev veya meslek değildi. Hayatın her anı ve aşaması öğretmen için değerlendirilebilir bir ortamdı. Hep onu uygulamaya çalıştı. Zamanının çoğunu yardıma veya ilgiye muhtaç bir meslektaş, öğrencisi için ayırdı. Öğretmenliğini meslek olmanın ötesinde peygamberi bir görev olarak icra ettiğine şahitlik ettik.

Ailesine bağlı güzel bir babaydı Hikmet. Ne kadar iş yoğunluğu olursa olsun çekirdek ailesini, akrabalarını, arkadaşlarını, dostlarını hiç ihmal etmedi. Sadece yakın çevresi değil, onlar vesilesiyle tanıdığı, tanış olduğu herkesin derdiyle de ilgilenmeye çalıştı. Hikmet bilirdi ki ümmetin her bir ferdi geniş ailenin bir parçasıydı ve bu aileyi korumak, kollamak da üzerimizdeki bir ödevdi. Ve sahibine de ailesiyle birlikte yürüdü Hikmet, eşi ve en küçük kızıyla beraber. 6 Şubat depremleri onu da bizlerden ayırdı. Hikmet öğretmenimize, tüm eğitim şehitlerimiz başta olmak üzere 6 Şubat depremlerinde rahmet-i rahmana eren her bir vatandaşımıza, Yüce Mevla'dan rahmet diliyorum. Mekanları cennet, makamları âli olsun. Kevser'e erenlerden olsunlar.

Yusuf TEKİN

YA HÂKİM OLACAK YA HEKİM

Beyrut'ta bahar güneşinin insanların içini ısıtmaya henüz başladığı bir zamanda dünyaya gelmiş babacığım. Kıştan sonra gelen bahar, gecedan sonra gelen sabah gibi gülümsemiş etrafına. Nice kalplere umut olacağına sözünü doğduğu günden verircesine...

Ortadoğu'nun Paris'i benzetmesiyle, kozmopolit özelliğiyle, iç savaşlarıyla, Akdeniz iklimiyle ünlenmiş kadim ve bilge şehir Beyrut... İskenderun'da geçim sıkıntısı sebebiyle bir süreliğine Beyrut'a göç edip ardından iç savaştan ötürü yeniden İskenderun'a dönüş yapmak zorunda kalmışlar. Her şeyin bir sebebi olduğu gibi Hikmet Altunsöz'ün Beyrut'ta dünyaya gelmesinin de elbet bir sebebi vardı. Nasıl ki Beyrut tüm karışıklıklara, üzerinde oynanan oyunlara rağmen dimdik ayakta durup güzelliğinden ve bilgeliğinden bir şey kaybetmemişse Hikmet Altunsöz de kaht-ı ricalin olduğu bir zamanda herkesin gözü kapalı arkasından gidebileceği bir insan olmayı başarmış, ölümünün ardından bile bunu devam ettirmiştir. Onu anlatmaktan ziyade anlamayı yeğlerim. Onu anlamak yaşamın sırrını çözmek demektir desek hiç abartmış olmayız aslında. Şu dünyada nasıl yaşanmalı sorusunun cevabı niteliğinde bir ömür... Bu güzel ömrün en yakın şahitlerinden biri olarak onu anlatmak büyük bir şeref fakat bir o kadar güç. Ne anlatsam eksik kalır çünkü... Babamın ismini koyan kişi, aynı zamanda benim ismini aldığım kişi; Meryem ninemiz... Babamı kucağına ilk aldığımda mûnis ve mütebessim yüzüne bakarak *"Adını HİKMET koyuyorum ya hâkim olacak ya hekim"* demiş. Gerçekten de öyle olmuş. Fakat o her zaman kendisinden beklenenden çok daha iyisi olmayı başardığı gibi ismini en güzel şekilde yaşamayı da başarmış. Adaleti sağlama konusundaki gayretiyle HÂKİM, insanların ruhlarına verdiği şifa ile HEKİM olmayı başarmış, yani hem hâkim olmuş hem hekim.

Çocukluğu İskenderun'da geçmiş. Yoksul bir ailede hayata tutunmaya çalışmak pek kolay olmamış. İlkokul yıllarından itibaren simit satarak evin geçimine katkı sağlamaya çalışmış. Simit satarken bile o kadar güzel bağ kurmuş ki insanlarla belli müşterileri olduğundan sırayla hepsine gidip simitlerini en hızlı şekilde bitirmeyi başarıyormuş. Ev halkı bu duruma çok şaşırırsa da ondaki farklılığı gün geçtikçe daha iyi anlıyorlarmış. İlkokulu bitirdiği yaz simit sattığı bir adam onun konuşmalarından

etkilenip mutlaka okuması gerektiğini söyleyerek İmam Hatip Ortaokulu'na kaydını yaptırıyor. Eğer hayatına böyle bir dokunuş olmasaydı okumak onun için hayal dahi edemeyeceği bir eylem olacaktı. O yüzden kendi hayatını değiştiren bu dokunuşu başkaları için yapmaya yemin etmiş ve son nefesine kadar bunun için çabalamış. Ortaokulda MGTV ile tanışmasıyla bu dokunuş filizlerini vermeye başlıyor ve kendini gerçekleştirme yolundaki adımlarını hızlandırmasına vesile oluyordu. Biraz zaman sonra MGTV kontrollü radyo kurarak -Selam Radyosu- Çukurova ve Amik Ovasına “*Hak Yol İslam*” yazmayı hedefliyor ve bunu da çok güzel bir şekilde başarıyorlar. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne gitmesiyle sesi daha gür çıkmaya başlıyor. O dönemde yapılan tüm hak-sızlıklara karşı ellerinden gelen tüm faaliyetleri yapıyor, Hakk'ı üstün tutmanın erdemine sahip olduklarını haykırıyorlardı.

Çok yoğundu, davası büyüktü, çok koşturdu, çok yoruldu. Yarım asırlık ömrünü yüz yıl gibi yaşadı. Peki bu süreçte ailesine nasıl vakit ayırdı? Onun zaman kavramı çok başkaydı. Aynı ana çok fazla şey sığdırmayı başarırdı. Hani boş durmazdı ya müslüman... Tam olarak öyle yaşadı. Onun bomboş durduğu tek bir an görmedim. Enkazdan çıkarıldığı an hariç! Battaniyeye sarılı getirdiklerinde ilk defa öyle gördüm onu. “*Hikmet Altunsöz böyle yatmaz*” dedim. Hem de ona en ihtiyaç duyulan zamanda. “*Kalk babam*” dedim, “*Sana çok ihtiyacımız var...*” Kalkmadı, ama kalkmayan elbisesiydi. Eminim o güzel ruhu telaş içinde yine bir şeylerle meşguldü.

Çok iyi bir dinleyiciydi. Bunca yoğunluğunun arasında saatlerce bir şeyler anlatsak dinlerdi. Gözlerimizin içine bakardı dinlerken. Çok basit bir şey bile anlatsak üzerine çok güzel tespitler yaparak yorumlardı. Öyle kıymetli hissettirirdi ki bize kendimizi.

En güzel rehberdi. Her şeyimizi danışırdık ona. Her konuda yol gösterirdi. Gösterdiği yollar hep güzelliklere çıkar, en doğru kararları yine o verirdi. Günlük kıyafet kombinini babasına danışan kaç kız sayabiliriz ki mesela. Nice önemli zoom toplantılarının ardında gösterdiğim kombinleri işaret diliyle yorumlamışlığı vardır. “*Kızım sonra bakarız*” da diyebilirdi. Ama hiç ertelemedi bizi. Hep önemsemi. Çok güzel sır tutardı. En yakın arkadaşlarımıza anlatamadığımızı bile anlatırdık ona. Öyle rahatlardık ki sonrasında gerek bile kalmazdı başkasına. Biz anlatmadan bile anlardı bazen. “*Meri gel bakalım*” diye seslendiğinde karşısına otur-

tur “Anlat” derdi. “Neyi?” diye soramazdım bile. İlkokulda sıra arkadaşım-la yaptığımız yer kavgasını bile anlatmışlığım var. Ciddiyetle dinleyişini ardından okuluma gelip arkadaşım-la konuşup aramızı düzeltişini asla unutamam mesela...

Çok okurdu. Kolilerle kitap alıp okumadan kitaplığa yerleştirmede. En fazla 3-4 güne bir kitap bitirirdi. Enkazdan da en çok kitapları çıktı zaten. Ufkunun, vizyonunun bu kadar geniş olmasının sebebi de buydu muhakkak.

Onun gibi bir öğretmen olmaktı en büyük hayalim. Öğrencilerine olan ilgisine hayran kalır, bazen de kıskanırdım. Ufacık sorunlarını bile kendine dert edinir ve mutlaka bir çözüm yolu bulurdu. Şimdi o öğrencileri bize kol kanat geriyor. Abla, abi, kardeş oluyor. Öyle anılarını anlatıyorlar ki şaşırıp kalıyorum. Nasıl bu kadar fedakâr olabilir bir insan diyorum. Üniversite tercihi dönemleri evimiz dolar, babamın telefonu hiç susmazdı. Tercihini yapmış olduğu hiçbir öğrencinin mutsuz olduğuna şahit olmadım. Öğrencileri gittikten sonra da bırakmaz gittikleri yerde mutlu olmaları için çabalardı. Üniversiteden tatile memlekete gelen öğrencilerinden evlerine uğramadan bize geldiklerine de çok şahit olduk mesela. Ömer Faruk abimiz vardı -Allah rahmet eylesin-vefat ettiğinde babamın ilk defa sesli bir şekilde ağladığına şahit olmuşum. Uzun süre etkisinden çıkamamıştı, çıkamamıştık. Ben ölsem kaç öğretmenim bu şekilde ağlar diye düşünmüştüm. Ancak bir baba evladı için böyle ağlayabilirdi çünkü. Öğrencileri de manevi evlatlarıydı zaten.

Her çocuğun en büyük güvencesi ailesidir. Babasıdır. Baba yoksa endişeler artar. Ama bizim endişemiz de yok elhamdülillah. Sanki ölmeden önce tek tek arayıp bizi birçok kişiye emanet etmiş gibi hissediyoruz. Öyle güzel dostluklar kurmuş ki her bir dostunu gördüğümüzde onu görmüş gibi oluyoruz. Endişelerimiz azalıyor ve güvende hissediyoruz. Bir baba evlatlarına daha güzel ne bırakabilir ki?

Hamza yürekliydi. Her daim hakkı savunurdu. Kimseyle tartıştığını görmedim ama eğer tartışmışsa muhakkak ortada bir adaletsizlik, haksızlık olurdu. Kimseyle nefsi için tartışmazdı. Karşısındakinin makamını(!) asla önemsemezdi. Doğru bildiğinden şaşmaz karşısındakine göre şekil almazdı. Tüm uyuyanları uyandırmaya tek bir uyanık yeterdi ya hani babam o uyanıklardan biriydi. Hazır ol da değildi rahat da durmadı! En basitinden ben KPSS’ye girdiğimde sınav Hatay merkezdeydi ve bu

Hatay’ın diğer ilçelerindeki insanlara büyük bir eziyetti. Belen’de trafik olması sebebiyle birçok kişi sınava girememişti. Sadece benim sınava girdiğim okulun önünde en az on öğrencinin sınava geç kaldığını görünce ben sınavdayken hemen bir radyo programına konuk olmuş acilen bu problemin çözülmesi gerektiğini ifade etmiş. Ardından da peşini bırakmayıp sınavların İskenderun’da yapılmasını sağlamıştı. Bir yerde bir yanlış gördüğü zaman, sessiz kalmak irfanına dokunurdu çünkü. Ne mutlu hidayetlere vesile olanlara ne mutlu İslam’ı temsil ve tebliğ hususunda her fırsatı değerlendirme derdinde olanlara...

Tüm bu telaşlarının içinde ailesini asla ihmal etmezdi. Her yaz Türkiye’nin belli bölgelerini gezdirirdi. Rotayı oluşturur şehirleri belirler bizden de o şehirleri araştırmamızı ister şehri gezdirdikten sonra da şehir hakkında bir şeyler yazmamızı isterdi. Kendi boş durmadığı gibi bize de bunu aşılamaaya çalışırdı. Şehirleri bomboş gezmenin bir anlamı yok baskarken görebilmek mühim derdi. Herkes bakar çünkü. Görebilmek çok başka... Anadolu’yu tanıdıkça görgümüzün artacağını, bilgimizin çoğalacağını, ufkumuzun açılacağını, taassubumuzun kırılacağını, gönlümüzün güzelleşeceğini söylerdi. Bazen çok yorulurduk. Acelemiz ne derdik. Onun acelesi varmış meğer.

Nasıl bir baba derken diğer rollerine de değinmeden edemedim. Çünkü tüm rollerinde en iyisiydi. Birinden bahsedince diğerleri eksik kalırdı. Mesela nasıl bir eş olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Bir defa olsun birbirlerine kırıcı bir söz söylediklerine şahit olmadım. Elbet ufak tefek tartışmaları oluyordur ama bize hiç yansıtmadılar. Çok sevdi birbirlerini. Birlikte gitmek istediler hep. Öyle de oldu. Öyle güzel bir sevgi mirası bıraktılar ki bize kendileri gitse bile bizim sürgünümüz bitene dek yeter bize sevgileri hamdolsun. Dünyanın en şanslı kız çocuklarıydık.

Annem eş konusunda “*Ahlak-ı Muhammedi ile vasflanmış, evsaf-ı Muhammedi ile evsaflanmış...*” diye dua edermiş. Anneciğimin kabul olmuş en güzel duasıymış bence babam. Çünkü bize davranışı Efendimiz’in (sav) Fatıma’sına (as) davranışından farksızdı elhamdulillah. Üç kızım var cenneti garantiledim inşallah derdi bir kızını da alıp gitti Refik-i Âlâ’ya...

Rabbim cennetinde sevdiği, örnek aldığı Peygamberimize ve Ashab-ı Güzin’e komşu eylesin. Bizlere de onlar gibi bir ömür yaşayıp onlar gibi dünya sürgünümüzü tamamlamayı nasip etsin. Son olarak merak edip sormaya çekinen dostları için şunu söylemek istiyorum -Biz çok sorgu-

ladık çünkü- Nasıl öldüler, canları yandı mı, bir şey hissettiler mi son sözleri neydi gibi... Allahuallem elbette ama uykularında gitmişler.

Yataktan hiç kalkmamış, uyku pozisyonları dahi değişmemişti. Öyle bir sallantıda uykusu çok hafif olan babam için bu mümkün değildi. İlk günler bunun nasıl olabildiğini sorgulayıp dururken Allah razı olsun davacığım Zümer suresinden bir ayeti hatırlattı bize: *“Allah, ölüm vakitleri geldiğinde insanları vefat ettirir, ölmeyenleri de uykularında (bilinç kaybına uğratar). Ölümüne hükmettiklerinin canlarını alır, diğer canları da belli bir süreye kadar bedenlerine salar. Kuşkusuz bunda iyice düşünenler için dersler vardır.”*

Ders alabilenlerden olalım inşallah. Rabbim sürekli bize *“Siz ölümlerine değil yaşamlarına odaklanın!”* mesajını gönderdi zaten. Yerle bir olmuş enkazdan sadece ufak tefek sıyrıklarla burnumuz bile kanamadan çıktıysak elbet bir sebebi var. Bu hayat yeniden bize bahşedilmişse bir sebebi var. O sebeplere layık olabiliriz inşallah. Öyle bir yaşayalım ki refik-î âlâya kavuştuğumuz günü şeb-i aruzumuz diye nitelendirebilelim. Korkmayalım ölümden.

“Allah’ın takdirine karşı elden ne gelir, ey İbrahim”

Evladını kaybetmiş Rahmet Peygamberi kucağındaki evladına bakarak bunu derken bize ne oluyor ki?

Elden ne gelir anneciğim?

Ne gelir babacığım?

Ne gelir Rümeysam?

Göz yaş döker, kalp teessür duyar evet ama ötesi olmasın! Rabbim şu imtihanımızda bize dayanma gücü versin imanımızı arttırsın.

Rabbim öyle güzel hissettiriyor ki varlığını, hamd etmekten başka bir şey yapamıyoruz. Alan da O, veren de O...

Ey Rabbimiz,

Üzerimize sabır yağdır. Ayaklarımızı sabit tut. Aşırılıklarımızı, günahlarımızı bağışla.

Sen bize yetersin, sen ne güzel vekilsin.

HASBÜNALLAH VE NİMEL VEKİL.

Meryem ALTUNSÖZ

Kızı

BENİM BABAM BİR KAHRAMANDI

Bu yazıyı yazmak benim için hiç kolay olmayacak ama ben de biraz babamdan bahsetmek istedim. Sadece babamdan değil en iyi dostum, arkadaşım, sırdaşım, annem, en çok ölümünü kıskandığım canım kardeşimden ve ilk aşkı babamdan... Babama babaşkom derdim ben, her eve geldiğinde koşarak kapıyı açar, apartmanın içinde babaşkom gelmiş diye bağırarak karşılardım. En çok özlediğim anlardan biridir... Geç geldiyse trip atar, bıkana kadar sarılıp öperdim.

Herkesin babası süper kahramanıdır ama benimkinin gerçekten özel güçleri vardı. Anlamadığım şekilde herkesin her sorununa yetişebiliyor, her yere ulaşabiliyordu. Bir anımdan bahsetmek istiyorum: Kocaeli’nde üniversitede okurken bir kış günü kar yağınca neler olabileceğini tahmin edemeyen bir İskenderunlu olarak günübirlik İstanbul’a gitmiştim. Dönüşte İzmit’te çok yoğun kar fırtınası sebebiyle yollar kapanmıştı ve otobüs şoförleri yapacak bir şey yok herkes bir çare bulsun diyerek bizi otobüslerden indirmişlerdi. Yurtlara giden otobüs olduğu için yaklaşık 10, belki de daha fazla kız öğrenci akşam karanlıkta kar yağarken çaresiz bir şekilde kalıp ısınabileceğimiz bir yerde beklemeye başladık. Ben ümitsiz bir şekilde sadece durumu bildirmek için aradığımda babam her zamanki rahatlığıyla sakin olup haber beklememizi söyledi. Bunu söylediğimde kimse bir şey olabileceğine inanmadı çünkü yollara taksiler bile çıkmıyordu. Herkes bugün yurtlara gidemeyeceğiz başka bir şey bulmamız gerekiyor diye düşünüyordu. Kızlar başka şeyler planlarken babam ulaşım müdürlüğüne ulaşmış bir otobüsün sadece bizi almak için rotasını değiştirdiğini ve hepimizi ayrı ayrı yurtlara bırakacağını söylemişti. O kadar zor, imkânsız bir durumdaydık ki kimse bana inanmayıp senin baban nasıl, ne yapmış olabilir diye düşünmüşlerdi. Ta ki otobüs gelip bizi o soğuktan kurtarana kadar. Yine canım babaşkom kilometrelerce öteden bile tanımadığı birçok öğrencinin hayatına dokunup bir sürü dua aldı. Öyle işte benimki gerçekten bir süper kahraman...

Yanlış hatırlamıyorsam cumartesi akşamları babamın Cihannüma toplantıları olurdu zoomdan, salona geçer bir süre çıkmazdı. Ben yine rahat durmaz, arada bir içeri girer bilgisayar arkasından bir şeyler anlatmaya çalışırdım. İçeri girdiğimde duyduğum şey genelde reis ke-

limesi olduğu için o toplantılara reis toplantısı derdim. 4 Şubat Cumartesi yine aynı şey yaşandı. Ben de babam yine reislerle konuşuyor deyip gülmüştüm arkadan. İki gün sonra hayatımız tamamen değişti ve bize babamızın, ailemizin yokluğunu hiç hissettirmemeye en çok çalışanlardan oldu reis amcalar. Şimdi bu kitabı yazarak bize bir teselli daha olanlar da...

Ben 6 Şubat gününe gitmeyi, konuşmayı çok istemiyorum ama o günle ilgili bir şey söylemem gerekirse annemin, babamın, kardeşimin cennete doğduğu, bizim de bu dünyadaki sınavımızın tam anlamıyla başladığı gün derim. Her zaman herkese yetişen her şeye bir çözüm bulan babamın o gün sonsuza kadar sessiz kaldığını gördüm, her zaman enerji dolu olan babamın hareketsiz kaldığını gördüm. O gün ilk defa babama bağırdım kalk BİZ'i kurtar diye ama en çaresiz kaldığımız anımızda bu sefer babaşkom yoktu. O gece uyumadan önce gözlerimin içine bakarak iyi geceler deyişi bana son hediyesi olarak kaldı. Saatler önce sarıldığım, doğum gününü kutladığım annemi de babamdan sonra çıkarıp yanına götürdüler. Yine sarıldım, kokladım. En büyük hayalleriydi birlikte ölmek ve hayallerinin de ötesinde olan şehitlik...Birlikte el ele şehit oldular.

Rümeysa bence en şanslımızdı annemle babam gittikleri en güzel yere Rümeysa'yı götürdüler. Çok fazla hayali vardı ama eminim ki şu an hayallerinin çok çok ötesinde güzellikte bir yerde...

İnşallah yarım kalan hikayemiz ebedi hayatta çok daha güzel bir şekilde tamamlanacak...Aslında daha anlatacak çok çok şey var ama ben çok fazla yazıya dökemiyorum. Bu kitapta emeği olan herkesten Allah razı olsun. Dualarınızda bize de yer verin.

Feyza ALTUNSÖZ

Kızı

BENİM OĞLUM

Benim oğlum hep doğruyu söylerdi. Adildi. Ona ne dersem tamam derdi. Bana hiç yok demedi. Ailesine, kardeşlerine, bize düşküdü. Herkes severdi onu. Eğer bir şey yanlışsa ben de olsam, kim de olsa yanlış derdi. Allah rızası için yaşardı. Hiç boş durmazdı. Kime olsa koşardı. Hanımı da Allah razı olsun onun gibi düzgün bir insandı. Hiç saygısızlık yapmadı bize. O da her zaman Allah rızası için koşardı. Biz onlardan razıydık Allah da onlardan razı olsun. Allah ikisine de ve torunumuz Rümeysa'ya da cennet nasip eylesin.

İnnalillahi ve inna ileyhi raciün.

Mehmet Emin ALTUNSÖZ
Babası

BİR AĞABEY GEÇTİ BU DÜNYADAN, HİKMETLİ...

“Ah diyor deyin
Ah ben de olabilsem
Şimdi kardeşimin yanında
Sarılısam ona ve yüzüm sürüversem
Komşu olsam inci tahtına”

Ben Said Altunsöz. Rahmetlinin en küçük kardeşi kendisine en çok benzetilen bu benzetme yapılınc koltukları kabaran...

Herkeste iz bıraktığı gibi benim hayatımda da çok fazla izler bıraktı. Sitem ederdim hatıra biriktirelim diye. Son iki yılımız dolu dolu ve “HİKMET”li geçti çok şükür. İstanbul’da yaşıyorduk depremden tam iki yıl önce büyük İstanbul depremine tedbir almak için evimizi kentsel dönüşüm ile yıkma kararı aldık bu süreçte bizi İskenderun’a dönmemiz konusunda yönlendirdi oturacağımız evi buldu ve tabiri caizse bizi İstanbul’un hengamesinden çekip aldı ondan sonraki süreçte pandemiye rağmen dolu dolu günler geçirmeye çalıştık yılların özlemine giderme adına ve hatıra biriktirmek adına.

Öyle ki depremden bir önceki gün beraberdik İskenderun’un sorunlarının konuşulacağı ve fakat İl olma konusundan çıkılamayan bir toplantı idi yine her zaman yaptığı gibi orda da hakkı haykırdı ve haksızlığa rıza göstermedi.

Pazar günü akşam (*depremden 7-8 saat önce*) Eşim rahmetli Selma ablamlarla (*abla diyorum çünkü yenge diyerek ötekileştirmek gelmiyor içimden*) konuşmuş abin geliyor dedi normalde çocukları gönderirim ayrı kaldıkları amcaları ile zaman geçirsinler ondan feyz alsınlar diye dur dedim ben ineyim indim sokağa O’nun da üstü inceydi benim de ayak üstü muhabbet için hava biraz serindi kısa bir konuşma sonrasında vedalaştık son vedalaşmamız olduğunu bilmeden.

Şimdi bize kim rulo kat getirecek...

Simit sattığı dönemlerdi ben 5-6 yaşlarındayım sattığı simitlerden ettiği kârı aile bütçesine katkı yapan abim satıştan gelirken o dönem (*80’lerin son yılları*) lüks olabilecek rulo kat getirirdi beraber verdik Rabbim cennet ta’amı ikram etsin.

Ankara’da okuduğu dönemde öğrenci haliyle bize hediyeler getirir bizi onure ederdi. Her hali adı gibi ‘HİKMET’li idi anlayacağıңыз.

Düğünleri için bir program hazırlamıştık o dönemin en güzel islahi düğünlerinden biriydi Allah razı olsun Fatih ORHAN abimiz sunuculuğunu yapmıştı ve sunumları arasında ‘HİKMET’li ALTUNSÖZLER diyerek güzel sözler paylaşmıştı.

‘HİKMET’Lİ ALTUNSÖZLERDİK biz, artık ‘HİKMET’İMİZ yok HÜKMÜMÜZ geçer mi bilmem.

“Bana yolda kim selam verecek?” İki numaralı evladımız Taha, amcasının vefat haberini alınca öyle demişti. Taha evin önünde bisiklet sürerken rahmetli ile denk gelir selamlaşırldı amcasına marifetlerini gösterir ondan övgü dolu sözler duyar mutlu olurdu. Allah cennetinde buluştursun.

Önce Ankara’dan gelişlerini bekledik sonra Ceyhan sonra Şanlıurfa şimdi de cennette buluşmak için dua ediyor ve bekliyoruz.

Şairin adam aldırma geç git diyemem aldırırım deyişini hayatına düstur edinmiş biriydi Hikmet abim nerde bir probleme bir haksızlığa şahit olsa ne pahasına olursa olsun hakkı haykırmaktan geri durmazdı. Nurullah GENÇ abimizin paylaştığı hikayedeki gibi elini taşın altına koyandı O ve fakat bu hali pek sevilmezdi bazı çevrelerce; padişahım çok yaşa devrinde kral çıplak denmemeliydi çünkü “bazılarına” göre.

İnsan abisini kaybedince yetim kalır mı? Evet kalır. Eğer abin senin her daim arkanı kollayan arkanı toplayan babana karşı seni savunan bir abi ise yetim de kalırsın bir yere de sığamaz olursun.

Bereketi onlar üzerinden anlattık; yetmiyor diyen insanlara, bir öğretmen maaşı ile nasıl ikramlarda bulunurlardı misafirlerine, nasıl yardım ederlerdi ihtiyaç sahiplerine.

Yazacak çok şey var aslında kelimelere dökemediğimiz onları da başka şekilde paylaşıp anacağız KIYMETLİLERİMİZİ selam ve dua ile.

Said ALTUNSÖZ

Kardeşi

SU GİBİ AZİZ HİKMET

Hikmet'i anlatmak kolay değil. Önce oğlumun arkadaşı sonra güzel kızımın kıymetli eşi olarak ailemize girdi. Gençliğinde parti çalışmalarında yokluk çekmesine rağmen yaptığı maddi manevi yardımlarının şahidiyiz. Eli açık gönlü geniş yardımsever heyecanlı çok güzel bi insan olarak tanıdık onu. Birlikte 2003 yılında memleketimiz Erzurum'a bi yolculuğumuz olmuştu. Erzurum'da kimin evine girsek herkesi etkiler kendini sevdirirdi. Teyzemin evinde sular kesilmişti hemen kalkıp Meryem'le birlikte köyün çeşmesine gitti. Normalde erkekler gitmez çeşmeye diye herkes şaşırды ama o hiç öyle düşünmedi. Yaşlı teyzemi göndermeye gönlü el vermedi. En son köyden ayrılırken akrabalar *"Bu hocayı bize bırakın da siz öyle gidin"* dediler. Onunla tanışıp da sevmeyen yoktur. Şimdi hala her Erzurum'a gittiğimizde Hikmet hocadan bahsederler.

İskenderun'da her türlü hizmetimizi yapardı. Kızımız zaten çok fedakardı ama damadımızın fedakarlığı da herkesin dilindeydi. Her gün bir isteğiniz var mı diye sorardı. Bizim hanım meyve suyu içmeyi çok severdi ama hastalığından dolayı doktor yasaklamıştı bundan dolayı her gün kendisi doğal meyve suyu sıkarak şişelerle getirirdi bize. Tüm yoğunluğuna rağmen ne eşini ne kızlarını ne de bizleri ihmal etmezdi. Dışardaki sıkıntılarını eve getirmezdi. Kızlarına sadece bir baba değil aynı zamanda arkadaş olurdu. Bizler büyüklerimizin yanında evladımızı sevemezdik ama o bunu herkese göstererek yapardı. Onun babalığına da tüm babalar imrenirdi. Kızıma karşı saygısı sevgisi çok büyüktü. Bir kere olsun sesinin yükseldiğine şahit olmadık. Sesi sadece haksızlığa karşı yükselirdi. Allah ebeden razı olsun. Mekânı cennettir inşallah.

Hikmet hoca hep evinde yemek yemek isterdi. Tüm sohbetleri sofrada yaparlardı. Sofraya çok kıymet verirdi. Eğer Selma kızım işten geç gelecekse mutfığa girer kendisi yemek yapardı. Yemek kültürü çeşit çeşitti. Farklı şeyler denemeyi severdi. Kızlarıyla güle oynaya yapardı yemeklerini. Sonra afiyetle yerlerdi. Sofrayı önce o kaldırmaya çalışırdı. Kızları *"baba bırak"* dese de bırakmazdı. Hiç guncunmazdı yardım etmekten.

Öğrencilerine karşı çok merhametliydi. Üniversiteye giderken barınmalarını hep ayarlamaya çalışırdı. Kendi evlatları gibi her biriyle ilgilenirdi. Mümin ve muvahhid idi. İnşallah Rabbim şahadetini kabul eder. Şimdi nereye gitsek Hikmet’in kayınbabası olduğumuz söylendiğinde ayağa kalkıp saygı duyuyorlar. Bize de elhamdülillah demek düşünüyor. Onları çok özleyeceğiz.

Evladım Selma’m oğlum Hikmet ve küçük torunum Rümeysa’mızın mekanı cennet olsun. Peygamber efendimize komşu olsunlar bize de onların yanına gitmek nasip olur inşallah.

İdris AYDIN
Kayınbabası

GÜLER YÜZLÜ HİKMET

Bismillahirrahmanirrahim.

Evet Allah'ın (cc) adıyla başlayalım yüce Allah'ımızın selamı rahmeti bereketi bütün müslümanların üzerine olsun diyorum. Çok değerli ve kıymetli damadımın üzerine olsun diyorum. 26 senelik damadım Hikmet yavrumdan ben yerden göğe kadar razıyım, Allah'ım razı olsun diyorum. 26 yıllık damadıma zerre kadar kırılmadım ve incinmedim. Her gün uğrar “anne bir ihtiyacınız var mı?” diye sorardı gülen yüzüyle. Allah'ım (cc) razı olsun inşallah damadım da kızım da cennet hatunu ve cennet beyi oldular. Allah cc tekrar tekrar razı olsun diyorum inşallah yüce Mevla'm bizleri cennette beraber eder cümle müslümanlarla beraber eder bizleri sizlerin Allah'ın (cc) rahmeti bereketi üzerinize olsun diyorum kayınvalidesi tarafından yazılmıştır. Allah (cc) yüz bin kere razı olsun diyorum çok kıymetli damadım Hikmet Altunsöz cennet beydir inşallah.

Suna AYDIN
Kayınvalidesi

HİKMET ÖĞRET(M)ENİM

Lisenin sonlarına doğruydu. Kafamın karıştığı, çıkmaza girdiğimi hissettiğim bir dönemdeydim. Telaşlanmıştım. Elim ayağıma dolanmıştı. Yaşadığım şeyin normal olduğunu, PDR bölümünü okuyup Ericson’un psikososyal gelişim kuramını tanıyınca anladım. Kimlik kazanımına karşı rol karmaşası döneminin hem çıkmazını hem normalini yaşıyordum. O zamanlarda bilgisizim, acemiyim, telaşlıyım tabi. Hep o karmaşanın içinde kalacağım, hiçbir şey yoluna girmeyecek sanıyordum. İnsan bir şey bilmediğinde karşısına kayıtsız şartsız güvenilebileceği birisi çıksın, kendi yalpaladığında birisi sabit dursun, kendisinin eli ayağı telaşla birbirine dolandığında birisi sakince gözlerinin içine bakarak dinginliği sağlasın istiyor. O zamanlarda, görevi sadece öğrencilerine Din Kültürü dersi anlatmak olan bir adam “*Hallederiüüüü!*” diyerek tüm bu ihtiyaçlarımı candan ve şefkatle karşıladı benim. Hikmet Altunsöz...

Hallederiz kelimesi riskli bir kelimedir. İçten ve inanarak söylemezseniz karşıdaki kişiyle dalga geçiyormuşsunuz, onu geçiştiriyormuşsunuz hissi verir. Hikmet Hoca bu kelimeyi öyle bir tonlar, gözlerimizin içine öyle bir bakardı ki; inanırdık her şeyin gerçekten de hallolacağına.

Dini sorumluluklarımı yerine getirmekte zaman zaman aksilikler yaşadığım ve kendimi suçladığım zamanlarda koştı imdadıma. Sert bir yüz ile dikilmedi hiçbir zaman karşıma. Ben zaten suçlu hissederken üstelemedi, “*ne kadar suçlu hissederse o kadar dikkatli olur*” yanılığısına hiç düşmedi. Doğrulardan asla taviz vermedi ama hiç kaygılandırmadı da. Yine meslek elemanı olduğumda anlayacağım bir şeyi biliyordu o zamanlarda. Kaygılı ve suçluluk psikolojisi içindeki bir insanın doğru adım atamayacağını, mantıklı karar veremeyeceğini, yeni bir şey öğrenemeyeceğini, bir şey yapma konusunda istekli olmayacağını ve kendine bir yol çizemeyeceğini. Bu yüzden hep güven verdi, inandı ve bunu hissettirdi.

Bir gün iki elim çenemde kara kara düşünürken yanıma geldi. “*Hedefin ne?*” diye sordu bana, “*Nerede olmak istiyorsun?*” Sadece sohbet etmek için sorulmuş bir soru sandım. PDR okumak istediğimi, okumak istediğim şehri, üniversiteyi... Her şeyi detaylıca anlattım. Göz-

leri parıldayarak dinledi. Harika bir dinleyici ve gözleri ile konuşan bir adamdı. Başarabileceğime inandığını hiçbir söz söylemeden hissettirmişti. O kadar iyi gelmişti ki o sohbet. Ama o bu sohbetle yetinmedi. Hiç yetinmezdi. Zihni sürekli “*Daha fazla ne yapabilirim?*” diye çalışan birisiydi. Bakışlarından, tavırlarından bunu derinden hissederdim.

Ertesi gün elinde bir kağıtla geldi. İstedğim üniversite ve bölüm için kaç net yapmam gerektiğini hesaplamış, bunu bir kâğıda yazmış, bir de kâğıdın sağ üst köşesine istediğim üniversitenin amblemini iliştiirmişti. Kâğıdı elime tutuşturup “*Karşına as, seni motive eder!*” dedi. O kâğıt beni gerçekten de motive etti. Aynı zamanda da eğitti. Birisinin hayatına dokunmanın ne kadar zarif bir şey olduğunu, “*Bu benim işim değil ki!*” demeden bir şeyler yapmanın ne kadar kıymetli olabileceğini, karşıdaki talep etmeden onun için önemli olduğunu düşündüğün bir şey yapmanın ona kendini ne kadar değerli hissettireceğini, bir gence saatlerce motivasyon konuşması yapmanın, bu sessiz eylem karşısında hiçbir şansı olmayacağını öğrenmiştim. Sonra bu öğretiler hayatımı hep aydınlattı.

İstedğim üniversiteyi, bölümü kazandığımı, o bölümden mezun olduğumu, atandığımı, ilk danışanımı, ilk seminerimi, ilk veli görüşmemi hep ona yetiştirdim. Mezun olduğum günden itibaren bana “*Hocam!*” demeye başlamıştı ama ben İskenderun’a gidip en sevdiğim duraklardan biri olarak onun yanına uğradığımda hep o genç kıza dönüşüm, o da hep hayranlıkla izlediğim, hikmet öğreten kişi oldu.

Her öğretmenler gününde, bayramda, seyranda konuşup mesajlaşınca onu hatırlamamdan ne kadar memnun olduğunu minnetle dile getirdi. Ben onu hatırlamıyordum ki. İnsan, hayatının en önemli yerinde konumlandığı birini hatırlamaz. O hep oradadır zaten. Öylece duruyor ve parıldayıp yol göstermeye devam ediyordur. Hikmet Hoca’nın öyle bir yeri vardır bende.

Garip bir adam derdim hep onun için. Elini taşın altına koymaktan hiç gocunmadığı için elleri nasır tutmuş, “*bu benim işim değil ki!*” demeden her şeye koşan, öğrencilerinin sadece öğretmeni değil abisi, dert ortağı, arkadaşı, rehberi olmayı başaran, sürekli sağına soluna yapılacak bir şey var mı diye bakıyan, kendisi için asla tenezzül etmemesine rağmen eğer bir çocuğun geleceği söz konusu ise hiçbir türlü girişimden kaçınmayan, sürekli yenilik peşinde olan; okuyan, bilen,

kendini geliştiren bir Müslüman nesil yetişsin diye çırpınan, fayda sağlayacağı bir yer varsa asla davet beklemeden koşarak giden ve işin garip tarafı bunları hiçbir beklenti içine girmeden yapan bir kişi.

Dünyalık şeylere asla tamah etmezdi Hikmet Hoca. Zehir gibi çalışan bir kafası olmasına rağmen makam mevki istemezdi. Muhtemelen makam mevkinin onu yolundan alıkoyacağını, ıvır zıvır işlerle uğraşırken paslanacağını düşünürdü. Eylem adamıydı çünkü. Her bir öğrencisine körpe ve içinde orman barındıran bir fidan gözüyle bakardı. Durmadan yorulmadan o fidanlar için uğraşan, yeşerir mi yeşermez mi diye düşünmeden o fidanlara emek veren, bundan olmaz deyip herhangi bir fidanı hiç etmeyen birisiydi. Ekerken o kadar inanırdı ki büyüüp serpileceğine, fidan yeşermese utanırdı. Bu dünyadan bir kez geçeceğini bilir, güzel geçmenin, güzel izler bırakmanın derdine düşerdi. Öyle de oldu.

Depremi öğrenir öğrenmez hemen ulaşmaya çalıştığım kişilerden birisi Hikmet Hoca oldu. İlk kez dönülmedi çağrılarım, ilk kez bir mesajım yanıtızsız kaldı. Dedim ki kendi kendime “*Nasıl dönsün ki, birileri için çırpınıyordur şu anda. Koşturuyordur oradan oraya.*” Sonra vefat ettiğini öğrendim. Bir parça eksildi ruhumdan. İnanıyorum ki; kendini eksilmiş gibi hissedendenlerin de Rabbi olan Allah, kulunu eksik olduğu yerden hayat macerasını tamamlayacak şekilde destekler, düştüğü yerden kaldırır. O eksikle beraber yaşayacak güç verir. O eksik arada sızlar, acır ama ben yine inanıyorum ki; acı çekmek ruhun fiyakasıdır. Bu dünya bir misafirhanedir ve süresini tamamlayan asıl yurduna sırlanır. Önemli olan şey asıl yurduna gittiğinde kaldığın şu misafirhanede, o misafirhanede sana eşlik edenlerde, yolunun keşiştiğı kişilerde nasıl bir iz bıraktığıdır.

Hikmet Hoca'nın ardından söylenen sözlere, anlatılanlara, onun için yapılanlara baktığımda tıpkı o liseli genç kız gibi, yine aynı şeyi hissederken buluyorum kendimi. Hayranlık... Her bir anı dolu dolu yaşanmış bir hayat, geriye dönüp bakmadan, gölgesinde serinleme planı yapılmadan hesapsız kitapsız dikilmiş binlerce fidan. Onunla ilgili en memnun olduğum şey ise amel defterinin asla kapanmayacak olması. Çünkü ektiğı fidanlar er ya da geç yeşerip birer ağaca dönüşecek ve çevresine yarar sağlayacak. İhtiyacı olana yer yurt, gölge olacak.

Ben de kendimi o ağaçlardan sayan biri olarak Hikmet Hoca'yı hep hak ettiği gibi hatırlayacağım. Sürekli eylem halinde olarak, bu dünyaya ne katabilirim, sınırlı süremi nasıl faydalı geçirebilirim diye düşünerek...

Şimdi kalkacağım, gidip kendime marketten bir Eti Cin alacağım. Alırken, okulda Hikmet Hoca'ya her Eti Cin ikram ettiğimde *"Benim 3 harflilerle isim olmaz"* diyerek kahkahalarla kaçışını hatırlayacak ve kocaman gülümseyeceğim. Sonra yolda çocuklara ikram ede ede eve varacağım. Çocukların her birinin gülümsemesini ona armağan edecek, eve vardığımda ona, kıymetli eşine ve güzel kızına bir Ya-sin-i Şerif okuyacağım. Öğrencilerime onu tanıtarak meslek hayatımı en iyi şekilde icra etmeye çalışacağım. Elimi taşın altına koymaktan asla geri durmayacağım. *"Benim isim değil ki!"* diyerek geride kalma-yacağım. Dünyalık şeylere tamah etmeden iyilik, güzellik yaymanın peşinden koşacağım. Ve Hikmet Hoca'dan bahsederken asla geçmiş zaman kipi kullanmayacağım. Çünkü bazı insanlar dünya var oldukça varlıklarını sürdürürler. Işıkları hiç sönmez.

İyi ki varsınız hocam. En büyük tesellim, bu cümleyi size hem yüz yüze hem mesajlarla, hem de telefonda defalarca söyleme şansı bulmuş olmam. *"Söz uçar yazı kalır"* ifadesini çok seversiniz ya, bu vesile ile bu cümleyi, dünyada yazının ve kelimelerin gücü ile kalıcı bir hale getirmiş olayım. İyi ki varsınız...

Rahmetle...

Öğrencisi

ÖRNEK BİR DAVA ADAMI HİKMET ALTUNSÖZ

Hikmet hocamız, abimiz, üstadımız bizim için örnek aldığımız bir dava adamıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi, her hal ve şart altında yüzündeki eksilmeyen tebessümü, muhatabı kim olursa olsun değişmeyen alçakgönüllülük ve nezaketi, mazeret üretmeyen ve çözüm üreten teşkilat şuur ve disiplini.... Ve daha nice güzel meziyetleri ile örnek aldığımız bir abimizdi.

Adam kıtlığının olduğu bir ülkede, gözü kapalı arkasından gidilecek öncü şahsiyetlerdendi. Kibar ve mütevazı bir abimizdi Hikmet hocamız... Her zaman Hakkın ve hakikatin yanında insanların işine koşan, yardımcı olan, haksızlığın ve zulmün karşısında hiçbir kınayanın kınamasından korkmayan biriydi.

Müslümanca duruşu ve mücadele azmi, tükenmek bilmeyen heyecanı ile ümmetin değerlerini, haklarını her alanda koruyan, tarafını her durumda izhar eden dava adamıydı. Mütebessim çehresiyle en solgun anlarda yeniden “Bismillah” diyerek bizlere umut aşıl原因an bir öğretmendi. Davasına adanmışlığın en güzel örneklerini sergileyen insanlardan biriydi Hikmet hocamız. Çok yoğundu, davası büyüktü, çok koşturdu, çok yoruldu ve yarım asırlık ömrünü yüz yıl gibi yaşadı. Hakkı verilmiş bir ömür yaşadı Hikmet hocamız. Dostları onunla birlikte olmaktan, aynı yolda yürümekten mutluluk ve gurur duyardı. Sevenleri Hikmet hocamızın imanına, samimiyetine, teşkilatçılığına, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisine ve hoşgörüsüne şahitlerdi.

Hikmet hocamız sözü ve özü bir, hesabi değil hasbi olan klas bir adamdı. Mesleğini ibadet aşkıyla yapan...Öğrencilerin, velilerin ve çalışma arkadaşlarının gönlüne dokunan bir muallimdi.

Cemaat, teşkilat ve sivil toplum örgütleri konusunda vizyon sahibi bir liderdi. Hülasa, yeri zor doldurulacak hakiki bir dava adamıydı Hikmet hocamız.

Biz ondan razıydık, Allah da hocamızdan ve vefat eden aile ehlin-den razı olsun. Cennette kendisiyle tekrar bir araya gelme umut ve temennisiyle Rabbim, kendisinin ve ailesinin kabrini cennet eylesin inşaallah. Bu vesile ile hepimizi derinden sarsan 6 Şubat depreminde vefat edenlere Allah’tan rahmet yakınlarına sabırlar diliyorum.

İdris GÖKALP

HEM ÖĞRETMEN HEM DOST

Tarih:1 Nisan 2023

Konum: İstanbul, Fatih Merkez Kütüphanesi (TFL'de öğretmenler odasındaki dolap kartınız şu an önümde, kitabımın arasında, üzerinde fotoğrafınız...)

Bazı fotoğraflar da kitap ayracınız olur, kaldığınız yeri hatırlatır.
Sırdaşım, öğretmenim yol gösterenim...
O kadar kıymetli bir eşlikçiydiniz ki hangi sıfatı koysam adınızın önüne eksik kalıyor.
Şu an bir kütüphanedeyim sizinle değil,
Çay içiyorum ama sizin demlediğiniz değil,
Muhabbet desen... Yoksunuz.
Birbirini sevmeyenler bile severdi sizi, inanırdı güvenirdi.
Doğum gününüzde aldığım bir "kara kadeh" vardı kulpu kırılmıştı ama hala saklıyordunuz
Bugün de doğum gününüz, arayamıyorum bile.
6 Şubat çok şeyi aldı götürdü herkesten.
Yerine de hiç dolmayacak boşluklar bıraktı.
Ben yasımı, yaşamımı anlamlandırmaya çalışarak yaşıyordum, kimse anlamadı.
Siz burada olsanız anlardınız değil mi?
Öyle ya benim bile kendimle ilgili anlamadıklarım ayna oluyordunuz.
Bir insanın hem öğretmen hem dost...
Hem gülmekten konuşmadığı hem sorgulamaktan alıkoyamadığı sohbetleri olan birini bulması ÇOK ZOR hocam.
En az kaybetmesi kadar...
İyi ki doğdunuz.

Merve SAYAR
Öğrencisi

BOĞAZIM DÜĞÜM DÜĞÜM

Ahh be hocam!

Neler yaşadık beraber, neler öğrendim sizden, ne zorluklar atlattık beraber, nasıl savundunuz beni her yerde her koşulda, nasıl değer verdiniz bana, nasıl da öğrettiniz bize doğruyu, iyiyi, güzeli... Biliyorsunuz pek dindar bir insan olamadım ama bildiğim her şeyi de sizden öğrendim. Ne zaman aklıma kötü bir şey gelse kulağımda sizin seniniz `Bize yakışmaz`.

Nasıl öderim hakkınızı? Mümkün mü böyle bir şey? Hangi dinde, kültürde, gelenekte böyle bir hak ödenir? Nasıl teşekkür edebilirim ki size? Bir değil bin sayfa yazsam yetmez. Neye, hangi birine teşekkür edebilirim ki? Boğazım düğüm düğüm, yüreğim ciğerim yanıyor, söner mi, sanmam. İşte sizin öğrettiğiniz gibi bize düşen güzel bir sabır ve teslimiyettir.

Demek ki insanlar böyle ölümsüz oluyormuş. Birilerinin hayatına dokununca, hayatlarını değiştiren, doğruyu güzeli öğretince kalplerde yaşanıyormuş. Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım sizin sözleriniz hep kulağımda olacak ve ömrümün sonuna kadar size minnettar olacağım. Her şey için teşekkür ederim.

Gürkan BOZDOĞAN
Öğrencisi

CANIM AMCAM

Hikmet Altunsöz...

O benim canım amcam.

Yorulmak ne bilmeyen ömrünü davası için yaşayan yeri geldiğinde o dava için canından bile vazgeçebilecek bir insandı. Haksızlığın karşısında hiç kimseden korkmayan, karşıdaki kim olursa olsun lafını esirgemeyen biriydi. Aynı zamanda birçok iyilik derneğinde görev yapardı. Yardıma ihtiyacı olan herkesin yardımına el uzatırdı. Yeni yeni öğrenmeye başladığımız daha bilmediğimiz birçok iyilik... O yoğunluğunun arasında hiçbir şeyi unutmaz ve es geçmezdi. Özellikle de ailesini yani bizleri haftanın birkaç günü dükkanımıza gelerek *“Nasıl-sınız gençler?”* diyerek sözüne başlar sözleriyle yeri gelir güldürür yeri gelir ağlatırdı hoş sohbetiyle günün yorgunluğunu üzerimizden alırdı.

Hani hiçbir şeyi es geçmez dedim ya aynı zamanda günlük sporunu da yürüyüş yaparak tamalardı aracı olduğu halde her yere yürüyerek giderdi bazen denk gelirdim amcamla *“hadi amca seni motorla götürüyüm”* derdim. O da *“sağ ol, ben böyle iyiyim hem spor yapıyorum.”* derdi. *“tamam amca o zaman elindeki eşyaları bari götürüyüm”* derdim. *“tamam ama yukarı çıkarma dış kapıya koy ben oradan alırım”* derdi ve kendisi yürümeye devam ederdi aslında Hikmet amcamın ömrü bir yürüyüş gibiydi dava için yürümek, adalet için yürümek, insanlık için yürümek ve en sonunda hakka yürümekti..

Amcam Hikmet Altunsöz, yengem Selma Altunsöz ve kızları Rümeysa Altunsöz'ü o enkazdan o molozların arasından kendi ellerimizle çıkartmak bizler için çok zor bir duyguydu belki o andaki umudumuzdan çabalayışımızdan ağlayamıyorduk ama gerçek şu ki kalbimiz parçalanıyordu içimiz yanıyordu bu duyguları da günler geçip her aklımıza gelişinde yeniden yaşıyoruz.

Rabbimin izniyle amcamdan bizlere miras kalan iki güzel insanı, geriye kalan iki kızını da sağ kurtarmayı başarmıştık bizleri ayakta tutan belki bu idi...

Hikmet Altunsöz her kararsızlığımızda bizlere doğru yolu gösteren biriydi.

Tam da ona ihtiyacımız olduğu dönemdeydik. Sadece biz değil bütün öğrencileri dava arkadaşları ve hatta bence bütün depremzede-

lerin ihtiyacı vardı onun gibi birine. Şimdi yaşıyor olsa şüphem yok ki gecesini gündüzüne katar herkesin derdiyle dertlenir çözüm üretmeye odaklanırdı her zaman olduğu gibi. Biz ondan ve vefat eden ailesinden razıyız. Rabbim de ondan ve ailesinden razı olsun.

Melih ALTUNSÖZ
Yeğeni

İYİ OLANIN SAVAŞI VE HEP İYİKİLERİN ADAMI

Hikmet Hoca'ma...

Kıymetli hocamla tanışıklığımız 2,5 sene evveline yani yeni atanmış dığım dönemlere denk geliyor. O zamanlar benim için yeni atanmış öğretmenlere yardım etmeye çalışan sendika başkanıydı sadece. Bu süreçte kimi mesaj kimi arama yoluyla birkaç kez konuşma fırsatım olmuştu. Hocamı asıl tanıma sürecim 2022 yılında norm nedeniyle Necip Fazıl Kısakürek Ortaokuluna gidişimle başladı. Bu okulda ilk başlarda Hikmet Hoca'nın kızı sonralarında ise en yakın arkadaşım diye tanımladığım Meryem'imle tanıştım. Zamanla ilerleyen arkadaşlığımızda o hep ailesini anlattı ben hayranlıkla dinledim. Benim gözümde kusursuz mükemmel bir aile. Evlerine misafir oldukça bunu gördüm ve aile yapılarına imrendim. Birbirlerine karşı saygıları sevgileri anlatılamayacak kadar güzeldi. Hikmet Hoca'yı Meryem'den dinlemek kadar güzel başka bir şey varsa o da Hikmet Hoca'yla karşılıklı sohbet etmektir. Baba kız ilişkileri her genç kızın hayalini kurduğu bir ilişki belki de kat kat fazlasıydı. Güler yüzü, sıcacık, samimi dili, insana huzur veren ses tonu hep akıllarda kalacak cinstendi. Ben onun sonsuz bir merhamet ve şefkatten oluştuğunu düşünürdüm. Elinde olsa herkesi kucaklayabilecek kadar koca yürekli biriydi. Bu kısa süreçte gerek yüz yüze gerek Meryem aracılığıyla kıymetli tavsiyelerini, tesellilerini hiç eksik etmedi.

Yarıyıl tatiline girmeden son kez misafir oldum evlerine, kendimi ailemin yanında hissettiğim şahane saatlerdi ve son kez olduğunu bilmeden bol sohbetli, kahkahalı muhabbetimizi ettik. Ve benim için çok değerli bir hediyesi oldu, hayatım boyunca kitaplığımın en güzel yerinde duracak bir hediye. Tatil dönüşü kitabı okuyup üzerinde sohbet ederiz diye kendi kendime planlar yapmıştım. Hayat bir kez daha planlar yapacak kadar uzun olmadığını gösterdi bize. O yüzden ki kıymetli hocamın boşa gitmiş tek bir dakikasını olmamış. Meryem anlattıkça şaşkınlıkla dinler ben yorulurdum bir günde yaptığı işlerle. Bu dünyadan bir Hikmet Altunsöz geçti ve ne mutlu ki tanışmak, sohbet etmek bana da nasip oldu. Hayatımıza öyle ya da böyle dokunduğu için, en çok da Meryem gibi dört dörtlük bir evlat yetiştirdiği için sonsuz teşekkürler. Acınız bir yakınımımdan daha az yakmadı

canımı, bundan sonraki varlığınız da hep dualarımda olacak. Rabbim mekanınızı cennet etsin Hikmet amcam, Selma teyzem ve Rümeyşa kardeşim.

Bu yazıyı ilk 27 Mart'ta yazmıştım Cihannüma sayfası için. O kadar eksiği gediği olan bir yazı ki. Zaten Hikmet Hoca'mı ne kadar uzun anlatırsam anlatayım yine bir şeyler hep eksik kalacaktı. Şimdi tarih 7 Ağustos, müsaadenizle birkaç kelam daha ekleyeyim. 6 Şubat'tan sonra ne vakit Meryem'i, İskenderun'u düşünsem o vakit içime bu güzel ailenin hüznü çökerdi. Nisan ayında yeniden İskenderun'a dönünce hissettim o koca boşluğu ve acıyı, içinde boğulup boğulup kaldım uzunca bir zaman göz yaşlarımla. Hikmet Hocasız ilk dönem, tam da onun savaşıcağı bir sürü konu. Cevapsız kalan sorular, çözülemeyen sorunlar vs. Hepsini direkt onu akıllara getiriyor. Olsaydı, kopmasaydı dalından gelir, okulları gezer, her derde deva olmaya çalışırdı hissi. Çünkü bunu zamanında öylesine çok hissettirmişti ki. O hep iyi olanın savaşını verdi ve hep iyi kilerin adamı oldu, iyi ki de oldu. Sevgi, saygı, özlem ve rahmetle.

Kübra YAZICI

CENNET BAHÇESİNDE BULUŞMA

Sevgili hocam, değerli öğretmenim;

Size elveda demiyorum, bilâkis görüşmek üzere. Yüce Rahman'ın huzurunda, hiçbir hüznün olmadığı o esenlik diyarında. Dilerdim ki bu dünya hayatında sizinle ve Selma ablamla daha çok görüşelim, ailecek daha çok vakit geçirelim. Depremden henüz bir hafta önce bizdeydiniz. Bir dahaki sefere sizin evinizde görüşmek üzere ayrılmıştık. Sizleri son görüşüm olduğunu nereden bilebilirdim. Bu dünya güzel insanların muhabbetine doyabilmek için fazla kısa. Rabbinden cennet bahçelerinde sizlerle doya doya muhabbet edebilmeyi diliyorum.

Fen lisesinde okurken bir din kültürü öğretmeninden çok gençlere rehber niteliğindediniz. Odak noktası dersler ve notlar olan bir okulda bunu başarmak herkesin harcı değildir. Sürekli okurdunuz, geniş bir dünya görüşünüz vardı. Sizi elinizden eksik olmayan, en fazla 3-4 günde bitirip yenisine başladığımız kitaplarınızla ve mütebessim, güven veren çehrenizle hatırlıyorum. Sınıfa her zaman selâm aleyküm diyerek girerdiniz. Hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Ayağa kalkmamıza izin vermezsiniz, yalnızca Allah'ın huzurunda kıyamda durmamızı istediğinizden mi? Çok kişinin hayatına ve kalbine dokundunuz. Söylediğiniz sonsuzluk türküsü o hayatlara miras kaldı.

Canım hocam, ne söylesem eksik kalır. Sizler dünya uykusundan ahirete uyandınız Selma ablam ve Rümeyya ile Meryem ve Feyza bize emanetiniz. Mütevazilikleri ve mümin duruşları sizi ve Selma ablamı hatırlatıyor. Bizim de dünya uykumuz bittiğinde cennet bahçelerinde buluşmayı diliyorum.

“Gideriz nur yolu izde gideriz
Taş bağırdı sular dizde gideriz
Bir gün akşam olur biz de gideriz
Kalır dudaklarda şarkımız bizim ...”

Dr. Sema BELEN YILDIRIM

IŞIK GİBİ DOĞAN ADAM: HİKMET ALTUNSÖZ

Selam olsun şehidimize ve şehidemize...

Sen 1998 yılında Yukarıgöklü’ye bir ışık gibi doğdun bende bu ışıktan payıma düşeni almak istedim ve bir öğrencisi olan Vakkas Mavi-gök aracılığı ile tanıştık. O andan itibaren başladı bu dostluk. Beraber birçok gencin yüreğine dokunduk, ders halkalarımızla pikniklerle gezilerle kitap okutarak okşuyorduk o minik kalpleri. Birçok genç katıldı bu nurlu kervana hiç unutmam, bir Ramazan yardım kolisi yaptık fakirler için herkes namazda iken bizler ekipler halinde dağıtıyorduk benle hocam da benim akrabamlaydık birden bir ses Hükmet koli dağıtıyor dedi biz başladık gülmeye, Hikmet hocaya hükmet hoca diyordu kadın, bizler günlerce hükmet hoca diye espri yaptık daha nice anılar yüreklere dokunmak nasıl olmalı dersiniz cennet kardeşim Hikmet Altunsöz’e sormalı derim yüzünden tebessüm eksik olmayan asla kırıcı olmayan dostluk kardeşlik İslam adına ne ararsanız ona vermiş rabbim. Biz ailecek görüşürüz biz ondan razı olduk rabbim de ondan razı olsun.

Deprem sabahı ilk aradıklarım dandı ama telefon çalıyor açılmıyor bu defalarca sürdürü aklıma Said kardeşi geldi aradım ikincisinde açtı o an yüreğim yerinden fırlayacak sandım hüznü bir ses tonu ve o an yıkıldım hıçkırık çöktü boğazıma ve bıraktım kendimi boğuk ağlamaya insan dostunu arkadaşını kardeşini kaybedince çok garip bir düşünce o an ilk düşündüğüm yarabbi beni onunla cennet arkadaşı eyle çünkü insan dostuna doymayınca ebedi hayattaki cennete bırakır muhabbetin eksik kalanını. İyi ki hayatımıza girdiniz güzel insanlar ayrıca geride bıraktığınız Meryem ve Feyza da inşallah bizlere emanetler cennet kardeşim Hikmet Altunsöz biz sizlerden razı idik rabbim de sizlerden razı olsun inşallah cennete buluşuruz kardeşim.

Şevket İNCEDAL

DEPREM ŞEHİDİ: HİKMET ALTUNSÖZ

Adı ve soyadıyla müsemma bir kardeş, dost ve arkadaştı. Harbi ve açık sözlüydü. Girişken, çalışkan ve konuşturandı. Çocukluk yıllarında tanışmış, gençlik döneminde arkadaş ve davadaş olmuştuk. Samimi ve içten olduğunu teslim ettikten sonra, biraz tepkisel ve aceleci olduğunu da kabul etmek gerekir. Bazen mücadele ederken çok sert davranır, kırıncı olabilirdi. Bunların hepsi tavrından değil centilmenliğinden kaynaklanıyordu galiba. Şehide eşi Selma Hanım, İskenderun İmam-Hatip Lisesi'nden öğrencimizdi. Ağırbaşlı, çalışkan ve şuurlu-ydu. İki şehidin itikat ve davaları bir, karakter yapıları biraz farklıydı. Hikmet bey atılgan, konuşkan, mücadeleci, Selma Hanım soğukkanlı, konuşmaz ve tartışmazdı. Rabbim, her şeye bir denge koyduğu gibi, onları da öyle dengelemişti. Tanıdığım kadarıyla ikisi de dava insanı, takva ve güzel ahlak sahibi insanlardı. Rabbimiz Allahü Teâlâ ebeden ve daimen onlardan razı ve memnun olsun. Aynı depremde vefat eden şehide kızları Rumeysa ile Cenneti alada buluşmaları nasip ve müyesser olsun. Hayatta kalan nadide ve mücahide kızları Meryem ile Feyza'nın başı sağ olsun. Acıları acımızdır. Rabbim kendilerini, (*Kadere iman eden, kederden kurtulur.*) sırrına mazhar olan kullarından eylesin.

Dört Sünen (*Tirmizi, Nesai, Ebu Davud ve İbni Mace*) kaynaklarında geçen bir hadisi şerife göre, Peygamberimiz (*as*) ashabına sordu: “*Sizce, kime şehit denir?*” Ashab-i kiram: “*Allah'ın yolunda savaşp ölenlere şehit deriz, ya Resulullah!*” dediler. Efendimiz (*as*): “*Sadece Allah'ın yolunda savaşp öldürülenler şehit olursa o zaman ümmetin şehitleri pek az olur.*” buyurdular. Ve şöyle devam ettiler: “*Enkaz altında kalanlar, yüksek yerden düşenler, yananlar, boğulanlar, iç hastalık sancısı ve doğum sancısından dolayı ölen bütün mümin ve mümineler şehittir.*” Hikmet hocamız, muhterem eşi ve kızı enkaz altında kalarak vefat ettiklerine göre, şehit sınıfına girdikleri şüphe götürmez bir gerçektir. Şehitlerin kul hakkı müstesna diğer günahlarının bağışlanacağı da sahih hadis ile sabittir. Bu münasebetle gerek kıymetli hocamıza ve enkaz altında kalarak vefat eden bütün müminlere müjdeler olsun! Onlar şehittir, güzel bir şekilde indi ilahide ağırlandırlar.

Merhum şehidimiz faal bir mümindir. Eğitim-Bir Sendikasının yıllarca İskenderun temsilciliği başkanlığını yürüttü. Birçok arkadaşımızın belirli mevkilere gelmesini sağladı. Ne hikmetse kendisi dünyevi herhangi bir mevki ve makam talep etmedi veya elde etmedi. Galiba bağımsız olmayı, özel hizmet alanlarında çalışmayı daha çok tercih ederdi. Cihannüma, İlim Yayma Cemiyeti gibi kuruluşların İskenderun şube başkanlıklarını da yürüttü. Yorulmak bilmeyen bir yapısı vardı. Her ne kadar genç yaşta saç ve sakalları ağarmış olsa da. Çay mahallesindeki İlim Yayma Cemiyetinde haftada bir defa hadis dersleri yapardık. Merhum, mümkün oldukça bu derslere katılır, güzel yorum ve espriler katardı. Güler yüzlü, sempatik ve hoşsohbet bir arkadaştı. Sendikacılık faaliyetinden dolayı sevmeyeni, eleştireni ve sitem edeni de az değildi. Eh, bu kadarı da siyasetin tabiatında var olan bir yaradır.

Ailesini de yakından tanırım. Gördüğüm kadarıyla hepsi tertemiz, dürüst ve musallı insanlardır. Ailenin şehitleri de olunca, manevi dünyaları daha bereketli ve meymenetli olmuştur. Rabbim, Altunsöz ailesinin şehitlerine, diğer bütün şehit kardeşlerimize rahmet ve mağfiretiyle muamele eylesin. Cennet-i alada buluşmayı, bütün mümin ve müminlerle hasret gidermeyi nasip eylesin. Ruhun şad, mekânın cennet olsun değerli HİKMET kardeş. Ruhun şad, mekânın cennet olsun değerli bacım SELMA hanım. Ruhun şad, mekânın cennet olsun kıymetli kızımız RÜMEYSA. Sizi kabre değil, kalbimize gömdük. Siz gittiniz ama güzel eserleriniz kaldı. Zaten önemli olan da bu kubbede hoş bir seda bırakmaktır. Siz o hoş sedayı bırakmayı başardınız. Her nefis mutlaka ölümü tadacaktır. Siz sıranızı geçirdiniz. Ebedi aleme intikal ettiniz. Umarım ki Habib-i Neccar gibi:(*Keşke kavmim, bana yapılan izzet-u ikramı bir bilseydi!*) demektesiniz. Bütün haklarımız hoş, helal olsun. Siz de bize haklarınızı helal edersiniz inşallah. NUR İÇİNDE YATIN, MES'UT VE MESRUR OLMANIZ DİLEK VE DUASIYLA...

Yasin BOZKAPLAN

ŞİMDİ YOKTUNUZ HOCAM

Sevgili Hikmet Hocam!

Zor zamanlarımızda, iyi zamanlarımızda hep yanımızdaydınız. Bir şey olduğu zaman git Hikmet Hocaya anlat o seni dinler bir çare bulur derdik hep kendi aramızda. Ben anlatmak için fazla çekingendim en sonunda geldim yanınıza anlattım derdimi, olabilecek en güzel şekilde dinleyip tavsiye verdikten sonra da tatil dönüşü ailen bir yanıma uğrasın hallederim ben sen merak etme demiştiniz. Tatil dönüşü biz geldik ama siz yoktunuz hocam. Sizi hep anlattığınız hikayelerinizle, öğrettiğiniz hayat dersleriyle ve daha nice güzelliklerinizle hatırlayıp anacağız. Yattığınız toprak sizi ve ailenizi incitmesin hocam huzur içinde yatın unutulmayacaksınız.

Ceylin SAVRAN

Öğretmen

SEVGİ BAĞI GÜÇLÜ AİLENİN BABASI

Üniversite yurdunun bana kazandırdığı eşsiz insanlardan biri, Hikmet abinin gözbebeği, biricik kızı Meryem. Evden yurda her gelişinde gözlerine hüznün oturur, iki üç gün dalgın gezerdi. Herkesin kendisini, ailesini anlattığı yurt sohbetlerinde tanıdım Hikmet abiyi, Selma ablayı, Rümeysa’mızı. Meryem gözleri parlayarak, gururla bahsederdi ailesinden. Biz de maşallah çekerek hayranlıkla dinlerdik. Mütevazı aile yaşantılarıyla yurdumuzun en beğenilen ailesiydi. Meryem’le samimiyetimiz arttıkça daha yakından tanıdım Hikmet abiyi, Selma ablayı. Mütevazı aile tablosunun içi, ilgi ve sevgilerini aileleri, akrabaları ve arkadaşlarından eksik etmedikleri gibi dur durak bilme-yen dava aşklarıyla, ümmetin ihyası için her alanda ellerinden geleni yapma çabalarıyla, kendilerini her daim yetiştirme gayretleriyle do-luymuş, hayran olmamak elde değil. Uzaktan beslediğim muhabbeti bir adım öteye götürerek yüz yüze tanışmak nasip oldu, evlerine mi-safir oldum. Sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi karşılandım, ailenin bir üyesiymişim gibi muamele gördüm, hiç unutamıyorum. Selma ablamın yumuşacık ses tonu, sıcacık muhabbeti hâlâ kulaklarımda. Hikmet abi kitapları çok sevdiğimi duymuş, unutmamış, şaşırdığım bir incelikle bana hediye ettiği an kendimi çok değerli hissetmişim. Meryem’in ince düşünceli hali anne ve babasından geçmiş meğerse. Gönül zenginliğinin ne demek olduğunu Meryem ve ailesini tanıdıktan sonra daha iyi anladım. Hayatlarında beni bir kere görmelerine pek de tanımamalarına rağmen çok sıkıntılı bir anımda desteklerini esirgemediler. Ellerinin yettiği herkese yardım etme derdine düşmüş, tek gayeleri Allah’ın rızasını kazanmak olan eşsiz insanlardı.

Hikmet abi ve Selma ablanın bende bıraktıkları etki öyle güçlüydü ki yaşadığım hayatı sorgulamamı sağladılar. Zamanı birlikte tüketip ne kendisine ne çevresine hiçbir etkisi olmayan insanlar olduğu gibi bir de sadece duruşlarıyla, yaptıklarıyla, bir cümleleriyle hayatına dokunan, bambaşka bir pencere açan insanlar vardır. İşte ikincisi olma hayalini Hikmet abi ve Selma abladan öğrendim. Sohbetleriyle, esprileriyle insanın gönlünde sevgi bağı kuran, Müslümanca yaşamaya örnek halleriyle kurdukları bu sevgi bağını Allah’a yönelten yegâne insanlardı. Rabbim onlardan razı olsun. Vefat haberlerini okuduğum-

da, inşallah, şehit olduklarından hiç şüphe etmedim. Böylesine değerli bir hayat ancak bu güzel makamla uğurlanmayı hak ederdi zaten. Ümmet için çırpınışlarına biz şahidiz. Mevlam mekanlarını cennet eylesin. Bıraktıkları boşluğun derinliğini bildiklerinden her anlamda kopyaları olan iki güzel evlat bıraktılar geriye, ikisi de benim kardeşim. Rabbim cennetinde buluşmayı nasip etsin bizlere. Âmin.

Ebrar ÖZTÜRK

GÜLER YÜZLÜ HİKMET HOCA

İsmiyle müsemma, hikmet sahibi, Hakk'ın hadimi, güler yüzlü, güzel kalpli Hikmet Hocamız... İki seneden daha kısa bir zamanda bile zihnimize, kalplerimize nasıl güzel dokunduğunu anlatabilmek, hatırasını yaşatabilmek için ondan hala öğreneceği çok şeyler olan bir öğrenci olarak kalemimi aldım elime. Biliyorum ki yazacaklarım deryada damla olamayacak fakat varsın olmasın; örnek bir insanın, öğretmenin, Müslümanın hatırası unutulmasın diye bir harf koyabilirsem ne mutlu bana.

Onuncu sınıfta tanımıştım Hikmet Hocamızı. O zamana kadar tanıdığım pek çok Din Kültürü öğretmeninin aksine müfredatta yazan konuları kitaptan okuyup dersi bitirmiyordu. İki ders boyunca konuyu enine boyuna inceliyor, bize sorular soruyor ve bizden sorular bekliyordu. Yeri geldi mi en hassas konularda dahi düşünmemizi istiyordu, bazen bir uçurumun kenarında düşmeden yürümeye çalıştığımızı hissediyordum. Öyle ki bir gün halihazırdaki inancımızdan oluruz diye sorgulamaktan korktuğumuzu dile getirdik. Hocamız da sorgulamadan hakiki bir inanca sahip olamayacağımızı, sahip olduğumuzu zannettiğimiz inancın da eylemlerimize yansımayacağını anlattı. İslam'a inanıyorsak sözde değil, özde Müslüman olmamız gerektiğini söyledi.

Hikmet Hocamızın az veya çok hepimize bir yardımı dokunmuştur. Küçücük de olsa her şeyi önemser ve elinden geleni yapmaya çalışırdı. Onuncu sınıfın ilk haftalarındaydık ve dersimize henüz birkaç defa girmişti. Günlerdir okumak istediğim bir kitap vardı fakat çok pahalıydı, işin aksine okulun kütüphanesinde de bulamamıştım. Hikmet Hocam kütüphaneden sorumluydu, belki gözümden kaçmıştır diyerek kendisine danıştım. Daha önce birkaç tane alıp koyduğunu fakat okuyucuların geri getirmediğini söyledi. Açıkçası üzülmüştüm ama yapacak bir şey yoktu, onu erteleyip başka bir kitaba başlamalıydım. Ertesi gün teneffüste Hikmet Hocam sınıfa geldi ve beni çağırdı. Bir sürü öğrencisinin arasında henüz birkaç kere dersine girdiği bir öğrenciyi hangi sınıfta olduğunu hatırlayacak kadar nasıl aklında tutabildi, bilemiyorum. Elinde günlerdir aradığım kitap vardı. Kendi kütüphanesindenmiş, bana ödünç verdi. Hem şaşkın hem mahcup bir halde aldım kitabı. Önemsemeyebilirdi, galiba ısrarla sormamdan o kitabın benim için önemli olduğunu anlamış ve küçücük, önemsiz bir durum demeyerek elinden gelen yardımı yapmıştı.

İlerleyen zamanlarda ise kütüphane görevlisi olarak hayatımın en güzel tecrübelerinden birini edinmeme vesile olmuştur.

On birinci sınıfın yorucu ve sayısal ağırlıklı çalışma temposu içerisinde haftada iki saat kütüphanede işlediğimiz Din dersleri Hikmet Hocamızın doyumsuz sohbetleriyle adeta bir terapi haline dönüşüyor; inancımızla, düşüncelerimizle, eylemlerimizle insan olduğumuzu hatırlıyorduk. Dersi kütüphanede işleyerek tebdili mekanda ferahlık vardır anlayışıyla biraz da olsa dinlenmemizi, bir anlamda da kütüphane ve kitap sevgisi edinmemizi sağlıyordu. Sayılar ve formüllerle dolu sorulardan sonra biraz da kendi sorularımıza kulak vermemize imkan tanıyor; her sordüğümüzü dikkatle, önemseyerek dinliyor ve bir bir açıklıyordu. Bazen çok ileri gidiyor, inanç ve din üzerine uç noktalarda iddialar ortaya atıyorduk fakat bizim Hikmet Hocamız hiç kızmıyor, anlayışla cevaplıyor ve sohbete hepimizin katılmasını istiyordu. Onunla hemen her konuda sohbet edebilirdiniz çünkü çok okuyan, pek çok konuda bilgi ve tecrübeye sahip bir öğretmendi. Okulda öğlen yemeğinde çıkan döner ve dürümle ilgili yemek pişirme teknikleri hakkında sohbet ettiğimizi bile hatırlıyorum.

Şubat tatilinden önceki son dersimizde ölüm hakkında sohbet ediyorduk. Ölüm şekli, ölüm sebebi insanın ahiret hayatı hakkında ipucu verir mi diye soru gelmişti birimizden. Hocamız da küçük bir kız çocuğunun lağım kuyusuna düşerek hayatını kaybettiği üzücü bir olaya tanık olduğunu anlatmıştı. Ölümünden sonra doğal olarak gerçekleşen fizyolojik olayların kişinin ahiret hayatı hakkında bilgi vermeyeceğini söylemişti. Ne kadar, o zaman aklımızın acizliğinden hiçbir şey sezmesek de en son bu konuyu anlatmış olması belki bir tevafuku.

Kısa zamanda onu birazcık tanımama rağmen keşkelerimden biri onunla daha çok sohbet edebilseydim, kitap önerileri alabilseydim, bilgisinden daha çok istifade edebilseydim oluyor. Hikmet Hocamız güler yüzüyle, bize daima hakikati anlatmasıyla, sorgulamaktan korkmamayı öğretmesiyle ve bize kattığı daha pek çok meziyetle kalbimizde, zihnimizde yaşamaya devam edecek. Onu unutmayaçağız demiyorum, onu hep hatırlayacağız çünkü. Onu hep bize bıraktığı güzelliklerle bizim güler yüzlü Hikmet Hocamız olarak anacağız, yad edeceğiz.

Elif
Öğrencisi

BENİM DAYIM

Sevgili dayıcım!

Bugün sen yoksun ama bizlere bıraktığın değerli hatıraların var, emanetlerin var. Yokluğunuz o kadar belli oluyor ki canımızı çok acıtıyor ama yaşadıklarımızı ve bize yaşattığın güzel şeyleri düşününce fark etmeden bir tebessüm hali alıyor yüzümü. Benim için hayatımdaki hep en önemli noktalarda güzel kararlar almama vesile oldun lise tercihimden tut imam nikahıma varana kadar.... Hep en güzel günlerimde yanımda oldun. Çok şükür ki rabbime yüzüklerimizi de taktın, şahidim de oldun ve imam nikahımı da kıydın benim için bundan değerli bir miras olamazdı. Seni çok özliyoruz dayıcım her karar vermemizi gerektiren bir konu olduğu zaman elim direkt sana gidiyor ama hüznü bir şekilde acı gerçek aklıma geliyor ve ben yine de şükrediyorum iyi ki benim dayım olmuşsun annemin ikinci babası olmuşsun hepimizin ailesi yol göstereni olmuşsun.

Aslan dayıcım rabbim sana güzeller güzeli yengeme ve cennet kuşu Rümeyşa’ma rahmet eylesin bizleri cennetinde kavuştursun inşallah. Sizi çok seviyoruz ve özliyoruz. Sizlerden geriye kalan en değerlilerimiz biricik Meryem ablam ve biricik Feyza’m bize en güzel teselli. Onlara sarılınca bir nebze de olsa özlemimiz diniyor. Rabbim hep beraber cennette kavuşmayı nasip eylesin inşallah, selametle...

Esra
Yeğeni

BİR KAHRAMANIN ADI: HİKMET

Vedamızın üzerinden 6 ay geçti. Dostu, sırdaşı kaybetmenin zorluğunu sende gördüm. Adın salonlara, kütüphanelere veriliyor. Hikayelerde ise kahramanın adı hep Hikmet. Çok sevdiğin okuldaki kütüphanen ise sensiz o kadar boş ve anlamsız ki. Artık sinirlenen, üzülen, âşık olan, yönünü kaybeden oraya gidemiyor. Dostlarınla bir araya gelince gözlerimiz doluyor seni konuşamıyoruz. Hatıralarımızı anlatmaya kıyamıyor, kendimize saklıyoruz. Depremde sensiz çok zorlandık, organize olamadık. Meğer bizi tembelliğe sen alıştırmışsın. Üzerimizdeki yükü daha ağır hissediyorum, sorumluluk almak artık zevk veriyor bana. Onca yoğunluğun içinde bize verdiğin değeri, ayırdığın zamanı düşündükçe huzur doluyorum. Teşkilat bilincin, organizasyon yönün ve temkinli olmakla birlikte tez canlı oluşuna hayrandım. Herkes naifliğini, kibarlığını anlatıyor. Ben ise en çok sinirli olduğum hali seviyordum. Elinde telefon telaş içinde yerinde duramaz hallerin...Çünkü Hikmet ALTUNSÖZ sinirlendiyse memleketin bir sorunu daha çözüme kavuşacaktır. Meryem'i sınava bırakıp televizyona çıktığın günü nasıl unutalım? Senin gayretlerin sayesinde KPSS artık İskenderun da yapılıyor. Makam koltuklarına olan alerjini en iyi bilenlerden biriyim. Keşke diyorum bazen, sonra şehitliğin aklıma gelince gülüyorum kendi kendime. Hayatımızda artık Hikmet gibi yaşamak tabiri var. Temel kuralın masa, kasa, nisa düsturuyla düşe kalka yeniden yürümeye çalışıyoruz, açtığın yol geniş zamanla koşmayı da öğrenir Hikmete ereriz inşallah. Cennette kavuşmak üzere. Selam olsun, rahmet olsun, hatıran aziz olsun inşallah.

Halim SANCAR

CANIM AMCAM

Canım amcam baba yarımı kelimeler yettiğince anlatmaya çalışacağım. Doğduğumuz günden itibaren çektiğimiz baba hasretini, eksikliğini her daim tamamlamaya çalıştı. Okul kayıtlarında, veli toplantılarında, üniversite tercihlerinde her zaman yanımızda bulunup destek oldu. Yeri geldi kendi kızlarının toplantısına gitmedi bizimkine geldi çünkü babamız gurbetteydi. Bir amcadan çok fazlasıydı. Üzerimizdeki emeğini anlatmaya sayfalar yetmez. Hafta sonları tüm aile dede evinde toplanır vakit geçirirdik. O her toplandığımızda herkesin sıkıntısını dinler çözüme kavuşturur dertlerine derman olurdu. Can atardık yanımızda oturup bizimle sohbet etsin diye. O da hiçbir zaman ihmal etmedi bizimle sohbet etmeyi. Tüm yoğunluğuna rağmen her cumartesi aramıza katılıp ortamımızı neşelendirdi. İlk olarak erkeklerin muhabbetine katılır sonra eline çayını alır onların muhabbeti sıkıcı diye güler, kız kardeşleri ve yeğenlerinin muhabbetine dahil olurdu. En çok onun muhabbetini özlüyoruz. İyi anımızda, kötü anımızda gözümüz hep onu arıyor. O ailemizi tamamlayandı şimdi onsuz hep yarımız hep eksikiz çünkü o en güzel anlarımızda hep vardı. Ben, ablalarım, kuzenlerim gelin olup evden çıktığımızda onun dualarıyla çıktık. Onun şahitliğiyle nikahlarımız kıyıldı. İmam nikahlarımızı o kıydı. Çocuklarımız doğduğunda kulaklarına ezanı o okudu. Amcam her yerde herkese örnek bir şahsiyet oldu. Hayatına giren herkesin hayatına dokunmuştur mutlaka. Her daim bize örnek oldu aile yaşantısıyla. Kıymetli yengemizle olan bağları bizi hep imrendirdi onların evliliğine. Çocuklarına verdikleri güzel ahlak herkes tarafından takdir edilirdi. 3 kızını pırlanta gibi yetiştirdi. Onların ardından bize iki güzel emanet kaldı ikisi de anne ve babasının yolundan emin adımlarla yürüyor. Amcam, yengem ve Rümeysa'mızın vefatından sonra Meryem'in ağzından *“onlara ancak böyle bir ölüm yakışırdı, onlara şehit olmak yakışırdı”* lafını duyunca gözyaşlarımı tutamamıştım. Onların inancı ve Allah'a olan teslimiyetleri beni bir kere daha derinden etkilemişti. İyi ki bizim hayatımızda var olmuşlar. İyi ki hayatımıza dokunmuşlar. Biz onlardan razıyız. Allah da ondan eşinden ve çocuklarından razı olsun.

Hatice ALTUNSÖZ KILIÇ

Yeğeni

HİKMET ALTUNSÖZ, NAMI DİĞER HİKMET HOCA

İnsanlık abidesi, hangi vasfını yazmaya çalışırsak Hikmet Hoca'yı anlatmaya yetmez, eksik kalır. Hikmet'i anlatmak için yazılanlar bir bütün oluşturursa belki bir anlamı olur umuduyla...

90'lı yılların son çeyreğiymiş, malum şubat soğuğu bu ülke topraklarını yine dondurduğu zamanlardı. Zeminin hem kaygan hem de kaypak olduğu günlerdi. Hava buz, yer beton, gökyüzü kapkara kesilmişti, umutlar kırılmış, şubat soğuğu iliklere nüfus etmişti, bir avuç umut yolcusu kafilesi savrulup dağılmıştı. "Menzile varmak" hayali dahi yitim kaldığı günlerdi. İşte böyle bir zamanda Hikmet hocayla tanıştım. Aynı okulda öğretmenlik yapıyorduk. Hem iş arkadaşı hem komşu olduk onunla. En önemlisi de sırdaş olduk Hikmet'le. Sırdaş derken kişisel meselelerde değil, memleket meseleleri, ümmetin sorunları, umut olma teknikleri, kaygan zeminde yürüme stratejileri gibi zihin ve eylem birlikteliği gerektiren konularda sırdaş. Bu sırdaşlığımızı 6 Şubat depremiyle son buldu. Zaman zaman liman oldu anarşist fikirlerime, zaman zaman kale oldu zihnimin çılgın fırtınalarına. Saatlerce devam eden sohbet ve konuşmalarımız ruhlarımızı okşar mahiyetteydi. Onun sayesinde kendimi hiç yalnız hissetmedim. Hikmet'li sohbetlerimizin bittiği gündü 6 Şubat sabahı. Hiç yapmadığı bir şeyi yaşıyordum o gün, uzun telefon aramalarıma cevap vermiyordu artık. Oysa o gün Hikmet'in koşuşturma günüydü. Çok ama çok kişinin ihtiyacına koşuşturman gereken günde bu yapılırmıydı Hikmetim? Belli ki emir büyük yerden. Ayrılık vakti gelmişti. Dost duvarının yıkıldığı gündü o gün.

Farklı iklimlerde yetişen bitkileri aynı bahçede yetiştirme sanatını ondan öğrendim. Hizipçiliği değil, imani müşterekliği önemserdi. Böylece müşterek konuları ön plana çıkartarak farklılıkları eritip, bütünleşmeyi sağlardı. Bölge insanı olmama rağmen bölgedeki birçok İslami hassasiyete sahip kişiyi onun sayesinde tanıma fırsatım oldu.

Her büyük adamın arkasında önemli fikir/düşünce adamları olur ya. Sanırım Hikmet'in arkasındaki kişi, yanından hiç ayırmadığı ve çok çok sevdiği hayat arkadaşı biricik eşi Selma hanımdı. Birbirlerine ne kadar yakıştıkları, birbirlerini nasıl tamamladıklarına cümle âlem şahittir. Mezarlarını ziyaret ettiğimde bu manzaraya tekrar şahit ol-

dum. Toplumun içinde adıyla hiç hitap etmediği Selma’sı ile biricik evladını yanına alarak fani hayattan ebedi hayatta intikal etti. Rab-bim rahmetiyle muamele etsin. Âmin.

Adaletli davranmayla, haklıya hakkı teslim etmeyle gönüllerde taht kurardı. Muhafifin gönlünü kazanmayı nasıl başardığını kıskandı-ğım çok olurdu. Yalnız gezdiğine hiç şahit olmadım, yanında hep birileri olurdu. Diyalog ve iletişim kurma becerisi ile sosyal çevresini hep canlı tutardı. Okula yeni atanan öğretmenlere kiralık ev aramada emlakçıları aratmazdı. İnsanları onure etmeyi, onların düşüncelerini önemsemeyi, doğruları tasdik etmeyi, ilke edinmişti. Müslümanca duruşu, dert edinmeyi, zamanı doğru okumayı, dürüstlüğü, dostluğu, vefayı, misafirperverliği, ikram etmeyi, yeri geldiğinde karşı çıkma-yı... Şahsiyetiyle yaşıyordu. Çevresine güven verir, umut aşıları.

Bu hayatta Hikmet’le tanışıp, onunla aynı iklimde yaşayanların şanslı olduklarını düşünüyorum. Hikmet, önce kendisiyle barıştı. Düzenli okumaları vardı. Yeniliklere açtı. Rabbi’nin yüklediği so-rumluluk bilinciyle çevresine ışık saçardı. İnsanları memnun etmek, sorunlarını çözmek için tükenmez bir efor harcardı. Mal biriktirme gibi bir derdi hiç olmadı. Makam sevdası yoktu. Mal, makam onun için araçtı. İnsanlığı amaç edinmişti. Olabildiğince çok insana yar-dımcı olmak, onların yüklerini hafifletmek telaşıyla gecesini gündü-züne katarak yaşadı.

Biz şahidiz Hikmet’in Müslümanlığına, doğruluğuna, dürüstlüğüne. Şehadetimizi kabul buyur ya Rab. Ne mutlu onun gibi yaşayanlara...

Necmettin TOPRAK

BİR GÜLER YÜZ

Benim güler yüzlü canım dayım... Yüreğimizi yaktın. Bir sarsıntı mı aldı seni; sen gittin diye mi sarsıldık, muamma.

Artık buralarda işler sensiz nasıl yoluna girer bilemiyorum. Hele şu durumda, tam da sana ihtiyaç varken. Nasıl güzel organize ederdin her şeyi... Kimin neye ihtiyacı olduğunu en iyi sen bilirdin. Hızır gibi yetişirdin...

Ne güzel bir öğretmendin sen...

Sadece görev yaptığın okulda değil, her yerde her koşulda iyiliği, güzelliği, doğruluğu, merhametli ve adil olmayı öğrettin.

Doğruyu tam yerinde söylemekten hiçbir zaman çekinmedin. Korkmadın.

Oturdukları koltuğun hakkını veremeyenlerin yüzlerine haykırdın yanlışlarını.

Bundan böyle haddini bilmezlere haddini kim bildirecek Dayı!

Kim düzelterek yanlışları?

Kim öğretecek doğruları?

Sen bizim dağımızdın. Ama ben senin öğrettiklerini kazıdım zihnime. Haramzadelere söyleyecek çok şeyin vardı.

Duruşun yüreklerine korku salardı.

Hepsini haykıracağım yüzlerine.

Sevenlerinle kucaklaşıp acımızı birlikte hafifleteceğiz inşallah.

Seni unutmayacağız.

Öğrettiklerini de...

Şehit gibi yaşadın şehit gibi Rabbimin rahmetine kavuştun.

Mekânın cennet olsun Canım dayım.

Şemse GÖKALP

BİR ÖZEL İNSAN

Hayatımdaki en özel insanlardandı canım dayıcığım. Din, eğitim, sağlık, aile... Konu ne olursa olsun bir sorunumuz olduğunda hemen sığındığımız bir limandı. Rümeyşa'm ile bir tutardı beni hep. Nasihatlerini, altından değerli tecrübelerini hiç sıkılmadan aktarırdı bize. Hayattaki asıl amacımızı unutmadan, ilim irfan yolunda gidip, Allah'ın bize verdiği aklın hakkını vermemizi isterdi. Ne güzel bir babaydı, hep gıpta ederdik. Fevkalade bir öğretmendi, hiç susmasa da dinlessek derdik. Dayım öyle bir insandı ki her şeyi olası gelirdi. Evladı, öğrencisi, yeğeni... Hoş zaten o güzel samimiyetiyle evlatlarıymışızcasına muamele etti bize. Her şeyiyle mükemmel olur mu bir insan, diye sormadan edemiyoruz onu tanıyanlar olarak. Allah'ım yolundan gitmeyi nasip etsin bize inşallah. Hakk'ı anlatarak hak yolunda...

Kerime KILIÇ

GÜZEL VE ÖRNEK BİR AİLE

Selâmünaleyküm, hepimizin başı sağ olsun.

Dayımı anlatmaya ne kalemler ne de mesajlar dayanır. Onunla o kadar güzel anılarımız var ki dayıdan öte babaydı, abiydi. Onun fedakarlığı toparlayıcılığı Ankara’da üniversite okurken her geldiğinde eli boş gelmezdi, muhakkak pişmaniye getirirdi, çok mutlu olurduk. Beni istemeye gelecekleri zaman annem ilk Hikmet dayıma danıştı. Uzak olduğu için annem istemedi. Dayım da anneme, turşusunu mu kuracaksın gelsinler görsünler nasipse olur, zorla verecek değiliz ya, dedi. Gelip istediler. Uzak olduğu için dayım gidip gelmesinler mademki evet denildi yüzükleri takalım dedi. Her zaman öyleydi, zorlaştırmaz kolaylaştırırdı. Ve yüzükler takıldı isteme günü geldi çattı. 2007 Mart 15’te imam nikahımızı kıydı ve şahidimiz oldu. Biz de şimdi ona şahidiz yaptığı vesile olduğu tüm güzel şeylere şahidiz Ya Rab.

Çok güzel bir aile, örnek aileydiler. Eşi yengemden çok razıydık. Kızları da pırlanta gibiler, çok güzel yetiştirdiler. Bir tanesi melek oldu gitti. Diğer kalan kızlar bizim en değerli mirasımız olacaklar. Önce Allah’a emanetler sonra bizlere.

Hikmet Altunsöz, Selma Altunsöz, Rümeyşa Altunsöz şehitlerimiz, sizleri hiç unutmayacağım.

Nurcan ALTUNSÖZ ALSU
Yeğeni

ÖRNEK İNSAN

Hikmet Altunsöz Eniştem;

Anne yarısı teyzemin eşi olması münasebetiyle herkesten daha çok tanıdığım kendisini model ve rehber edindiğim Hikmet eniştemin arkasından yazacak ve konuşulacak o kadar özelliği var ki... Kendisine Allah'ın kitabını ve sevgili Resulünü örnek almış bir insan hakkında daha fazla ne söylenir ne yazılabilir ki...

İyi bir Müslüman,
İyi bir aile reisi (*baba*),
Yüksek bir tevazu sahibi,
Her işinde tedbirli,
Her yönüyle sâde,
Hayır ve toplum işlerinde daima gayretli,
Yük olan değil, yük alan,
Ayrıştırıcı değil birleştirici,
Herkesin dünyalık çıkar beklentisi ile yaptığı işleri beklentisiz yapan,
Mücadele etme azmini ve gayretini her daim gösteren,
Kınayıcının kınamasından çekinmeyen,
Haksızlığa ve zulme karşı dik duran, tavrı net, sesi gür olan,
Öğretmenlik mesleği nedeniyle öğrencilerinin yüreğine giren ve ufuklarını açmayı başaran iyi bir muallim,
Sivil Toplum Kuruluşlarında vizyon sahibi bir lider,
İyi bir organizatör,
Tam da bu acı günlerde en fazla aranan isim.

Artık sen rabbine kavuştun bizlere de hüznün kaldı. Bir de iki emanetin kaldı. İki güzel melek yetiştirip gittin bu fani dünyadan. Bu iki melek önce hepimizin sahibi rabbimize ve sonra bize emanet.

Enişteciğim, bizim gönlümüzde soyadın gibi altın değerinde oldun. Rabbimin katında da öyle olursun inşallah. Rabbim mekânını cennet eylesin.

Ömer ASKER

GÜLER YÜZLÜ VE İYİ BİR OKUYUCU

Kıymetli insan Hikmet Altunsöz,

Kendisini, eşinin kız kardeşinin oğlu Ömer Faruk Asker kardeşimin düğün merasiminde tanıma fırsatı buldum. Hikmet abi için ne söylesem kâfi gelmez. Hani anlatılmaz yaşanır diye bir söz var ya! İşte tam da böyle bir insan.

Ne zaman arasa, Ömer kardeşim şu işi halledebilir misin, dese mutlaka bir ihtiyaç sahibi garibanın işini halletmemi isterdi. Onu neticelendirinceye kadar da takip ederdi. Olumsuzluk bize yakışmaz, ümitsizlik bizde olmamalı derdi.

Ben de bu kısa tanışıklığım da kendisinden çok şey öğrendim ve kendisinde gördüm. En büyük özelliği her zaman güler yüzlü olması ve iyi bir okuyucu olması idi. Mümin'in iki günü eşit olmamalı hadisinin bu dünyada yaşayan timsali idi. Kısaca mesleği icabı yapmadığı şeyleri ne öğrencilerinden ne öğretmen arkadaşlarından ne de diğer insanlardan istememişti. Böyle bir insanı kaybetmek bizler için çok üzüntülü olsa da rabbimize kavuşmasından dolayı seviniyoruz.

Rabbim mekânını cennet eylesin.

Ömer YILDIZ

BİR DOSTUN ARDINDAN

Tosçelik Fen Lisesi denilince akla gelen ilk isim: Hikmet Altunsöz. Kıymetli Hocam, sizin için yazacak o kadar çok şey var ki nereden başlasam bilmiyorum. Fransız düşünür Voltaire: *“Senin gibi düşünmüyorum ama düşüncelerini özgürce ifade edebilmen için elimden geleni yaparım.”* demişti 18.yy’da. Siz hem okulumuzun hem bölgemizin Voltaire’i oldunuz. Entelektüel birikiminiz, insancılığınız, dostluğunuz, yardımseverliğiniz, yetişebildiğinize Hızır gibi yetişmeniz... Sizinle dünyaya farklı pencerelerden bakıyorduk ancak baktığımız açıdan görmek ve bulmak istediğimiz noktada insan vardı. İnsan, ortak noktamızdı ve ortak noktası insan olan bireylerin uzlaşmaması mümkün değildi. Uzlaşıyorduk. Sizinle on dört yıl çalıştık, on dört yıl boyunca her sohbetinden bir şeyler öğrendiğim, düşünce dünyamı zorlayan, geliştiren nadir insanlardan biriydiniz. Hocam, Hikmet Hocam, kitap, film, dizi, yazı önerilerinizi artık yapmayacak mısınız? Kırmadan, incitmeden artık eleştirmeyecek misiniz? Bilmiyorum, gidişiniz çok ağır oldu. Gidişinizle yaratmış olduğunuz boşluk doldurulabilecek bir boşluk değil. Dünya kıymetli bir sakinini, eğitim camiası önemli bir üyesini, okulum özverili bir öğretmenini, öğrencilerim doğru bir rehberini kaybetti, ben ise çok sevdiğim ve saydığım bir dostumu kaybettim. Yattığınız yer incitmesin, Allah’ın rahmetinde olasınız Hikmet Hocam.

Rabia BOZDOĞAN

BİR YAZGIYI SEVMEK

Hikmet amcam. Onu ilk amca olarak tanıdım. Çünkü biricik kızı Meryem sayesinde tanıştım. Telegram grubundan başlayan arkadaşlığın hayatımdaki iyikilerden olan dostluğa uzanışı. Atama gruplarında çoğu kişi kendi çıkarını düşünabiliyorken Meryem hiçbir çıkar gözetmeksizin ailesine olan bağlılığı ortadayken hiç düşünmeden evinin yanındaki okula belki atanamama ihtimali de olsa bütün okulları bize anlatarak yardımcı olmuştu. Orada anlamıştım nasıl güzel bir ailede yetiştiğini. Yanılmamıştım da. İnsan Meryem ve ailesini görünce bu dünyaya ait olamayacak kadar güzel bir aile diyor çünkü bu dünyada birbirini bu kadar seven, aile bağlarına değer veren, en güzel arkadaşlıkları aile içinde kuran milyonlarca insan içinde kaç tane aile vardır ki.

Korkak bir insandım taşındığım yerde nereye çıkacağını bilmediğim sokaklar, yeni yerler beni ürkütürdü. Hiç tanımadığım bu insanlar okul bilgilerinden tutun da evimin yerine ve güvenliğine kadar ilgilenip güven duymamı sağlamışlardı.

Hikmet amcama gelecek olursak onu hep güler yüzüyle hatırlıyorum. En küçük dertlerimizi bile dinler onlara çözümler bulurdu ve bunu da canı gönülden yapardı. Ona bir şey soran ya da isteyen karşılıksız kalmazdı. Ama beni en çok etkileyen baba kimliğiydi. Bizim toplumumuzda baba denilince soğuk, mesafeli, evin maddi ihtiyaçlarını karşılayan, her şeyi ona anlatmamız ondan bir şeyler saklamamız gereken bir figür gelir aklımıza. Hikmet amcam bu tüm bu yargıları yıkan bir babaydı. Kızlarının en iyi arkadaşı, dostuydu. Her şeyi ama her şeyi babalarıyla paylaşabilen kız çocukları. Rehberleri, sırdaşları, yol göstericileri... Her kız çocuğunun hayalindeki bir baba. Hayallerdeki baba gerçekten bu dünyada varmış yaşıyormuş. İnsan gıpta ediyor doğrusu.

Davası olan tutarlı biriydi. İster inancınız olsun ya da olmasın Hikmet amcam da herkesin kalbine, ruhuna dokunan, iyi gelen özel bir şeyler vardı. Herkese kapıları açtı. Onun yaptığı şeyleri takdir edip ben de inancımda, hayat felsefemde Hikmet amca gibi olmalıyım derdiniz. Ve şimdi aramızda olmasa bile halen daha onu anmaktan her yerde anlatmaktan kendinizi alıkoyamıyorsunuz. Öyle bir Hikmet amca...

Kızlarına bıraktığı en büyük miras ise sevgisi ve inancı. Asrın felaketi dediğimiz bu olayda böylesi bir acıya dayanabilmek için ya sağlam bir psikolojiye ya da sağlam bir inanca sahip olmanız gerekir. Ben Meryem’e baktığımda o teslimiyeti ve inancı görüyorum. Çünkü insanın yazgısını sevmesi zordur. İsyan etmesi kolaydır. Başımıza gelen şeyleri istesek de istemesek de yaşayıp kabul edip tahammül etmek zorundayız. Ama onu sevmek, onda sevilecek bir şeyler bulmak ancak gerçek bir teslimiyetin ve inancın sonucu olsa gerek. Ve ben iki kız kardeşe baktığımda ailesinden miras kalan saf bir inancı, duru bir Allah sevgisini, gerçek bir teslimiyeti görüyorum. Hikmet amcam ve Selma ablamın da tam da böyle bir durumda böyle bir duruş sergileyen evlatlar görmek istediği gibi... Biz şahidiz.

Sizi tanıdığım için bir o kadar mutlu ve bir o kadar da şanslı hissediyorum. İnsanların umudunu yeşerttiğiniz gibi sizi her gittiğim yerde yeşertip anlatacağım. Biz bu dünyada nasıl güzel insanlar olduğuna şahittik. Allah rahmet eylesin. Bizlere de onlar gibi ardımızdan güzel temennilerde bulunulacak bir hayat nasip etsin.

Selcan AKDAĞ

VAKIF İNSANI HİKMET ALTUNSÖZ

Sevgili Hikmet senin arkandan böyle bir yazı yazmak kimin aklına gelirdi ki...Hep gülen yüzün, jest ve mimiklerinle karşımda duruyorsun.

İskenderun'a atandığım 2006 yılının akabinde tanıştım Hikmet Hoca ile. Tam olarak hangi ortamda, kimin vesilesi tanıştığımızı hatırlamıyorum. Ancak o da benim gibi Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmeni idi. Bu ilk ortak paydamız idi.

Yeni gelmiştim İskenderun'a, çevre edinmem, yeni arkadaşlar bulmam gerekiyordu. Ancak herkes ile hemen yakın olunmuyordu. Bu yüzden insanlara yaklaşırken temkinli olmak zorundaydık. Ama sosyal olan, bir köşede durmayı sevmeyen ben birileri ile iletişime geçmem, birileri ile oturup her müslüman gibi dertlerimizi, meselelerimizi konuşmam gereken bir ortam bulmalıydım.

Namaz vakitleri değişik camilere gidiyor imamlarla tanışıyor, tanımaya çalışıyordum. Öncelik hedefim ortak paydamızın daha çok olduğu ilahiyatçılar, din görevlileri vesaire...

Hizmet Vakfı'nı, Gençlik Kitabevi'ni öğrendim. Buraya gelen insanlar ortak bir zeminde buluşacağım kişilerdi. Galiba böylesi bir ortamda tanıştım Hikmet Hoca ile. Derken arkadaş çevrem genişlemeye başladı. Hikmet, Muhammed Yiğit, Adnan Erten, İbrahim Tuncer, Ramazan Çakır, Mansur Orhan, Yasin Bozkaplan, Haret Keleş, Mustafa Sakin, Mustafa Gözüküçük, Mustafa Dönmez... Bir müddet sonra Eğitim Bir-Sen kuruldu tereddütsüz üye oldum. Her hafta çarşamba günleri akşamleyin sendika şubesinin bulunduğu Büyük Çarşı İşhanı'nın ikinci katında buluşuyor muhabbet ediyorduk. Kocaman devasa bir iş hanı, içeri girince karanlık bir mekân, hele akşam olunca ürperti veren bir görünüme bürünüyor, zaten akşam olunca büsbütün sessizlik hakim oluyordu. Bizim gittiğimiz akşam şenleniyor, seslerimiz bir müddet yankılanıyor, koridor ve terk edilmiş işyerlerinde. Birimiz getirdiği müşebbek tathiyı, diğeri hiç üşenmeden hazırladığı çayı ikram ediyordu. Hikmet kardeşimle çok yakın olmasak da aynı mahallede ikamet ediyorduk. Hikmet, sebebini bilemediğim, bir iki defa sorduğumda da cevabını geçiştirdiği araba sürme korkusu vardı. O yüzden arabası yoktu ve sahip olmak da istemiyordu. Sendikaya giderken uğrar onu

da alırdım. Kızlarımız da yaşitti ve aynı okulda okuyorlardı, onlar da arkadaş olmuşlardı. Bazen Kızım Nesibe’yi de Hikmet hocalara bırakırdım, Meryem’in yanına.

Daha sonra ders halkamız oluştu. Aynı ve daha başka arkadaşlarla haftada bir, bir arkadaşın evinde oturup Kur’an okuyor, Türkiye dünya Müslümanlarının içinde bulunduğu hali konuşur, kendimizce çözümler bulur, tahliller yapardık. Halkamız bazı sayısal olarak artar, neredeyse bir odaya sığmazdık. Başka bir yakını, akrabası olmayan benim için bu birliktelikler hoşuma gidiyordu.

Hepimizin ortak bir derdi vardı; Müslümanlar nasıl daha müslümanca bir dünyada yaşayabilir, Müslümanlar üzerindeki baskı ve ötekileştirmeyi kırabiliriz. Çevremizde, çalıştığımız okullarda yaşadığımız sorunları konuşurduk. Hikmet hoca hep ön plandaydı, güzel öneriler, çözümler sunar, hep ümit var olurdu. Yapamam edemem dediğini hatırlamıyorum.

Bazen babasının lüks lüks harcamalarından söz eder, gülüşürdük. Arada bir sorardım, baban nasıl ne yapıyor? Ne yapsın, hoşuna gitti mi, iki üç tane şalvar birden alıyor derdi.

Bu ders halkasının içindeki arkadaşların hepsi kaliteli ve değerli arkadaşlardı. Ancak haftada bir evlerde ve sendikada toplanmak bana yetmiyordu. Daha başka ortamlarda da görüşelim istiyordum. Ancak Hikmet Hoca çok yoğun oluyordu. Hafta sonları babasına annesine uğrayacak, sendika çalışmaları vesaire. E tabi geniş aile olmanın zorlukları. Kardeşleri ve çevresi ile diyalogu iyi idi Hikmet Hocanın.

Hikmet Hoca’yı sevmiştim. Bilgi alışverişlerimizde faydalanıyordum; ufku açık, açık sözlü mert bir adamdı. Kendisi ile barışıklı. Bunlar benim için önemli bir kıstastı.

Hikmet Hoca ile sık sık görüşüyorduk. Daha sık görüştüğümüz biri daha vardı: Muhammet Yiğit. Muhammed Hoca Hikmet ile daha samimi ve yakın idiler. Üçümüz daha sıklıkla görüşüyorduk. Daha çok evlerimizde bir araya geliyorduk. Hikmet hocanın apartmanlarınının 3. Katındaki evinde keyifli ve seviyeli sohbetlerimiz olurdu. Bizi ağırladığı odası şark usulü döşenmiş, güzel bir mekandı. O yıllarda bizlerin çoğunu evi ve arabası yoktu. İyi bir ev ve arabaya sahip olmak biraz zor bir işti. Şükür başımızı sokacak bir evimiz var, rabbim sizlere de nasip etsin diye dua etmişti bizim için. Çok sonraki yıllar ev sahibi ol-

duk bir çoğumuz. Kimin aklına gelirdi ki, güvenle içinde oturup huzur bulduğumuz içinde Kur'an okuduğumuz evler bizlere mezar olacaktı?

Depremden sonra İskenderun'a gittiğimde Hikmet hocaların oturduğu apartmanın yanından geçtim, tanıyamadım. Geride taş ve beton yığınının başka bir şey yoktu. Ama ben o binayı, Hikmet hocamın 3. Kattaki dairesini, oturup muhabbet ettiğimiz odayı hep yıkılmamış haliyle hafızamda yaşatıyorum. Muhammet ve Hikmet ile bir bahar günü Bağlama Gölü'ne, İskenderun'a hakim tepeye, dağın eteğine götürdüm külüstür Lada aracım ile. Baharın en güzel günüydü, her tarafta rengarenk çiçekler, papatyalar, gelincikler, uçuşan kelebekler, ötüşen kuşlar...

Çevreyi inceliyor sohbet ediyoruz. Bakın dedim bir örümcek yuvası. Elime ince, biraz uzun bir çöp alıp örümcek yuvasına usulca daldırıp içeride olduğunu bildiğim örümceği çıkmaya zorladım. Buna bizlemek (*biziklemek*) deriz. Ardından sırtında onlarca minnacık yavru ile kocaman bir örümcek dışarı çıkınca Hikmet hep hayret ediyor hem de gülüyor. Biziklemek kelimesini ilk kez duyunca güldükçe gülüyor. Ne zaman arkadaşlarla bir araya gelsek beni örümcek operasyonumu hayretle anlatır ve biziklemek kelimesine gülerdi. Hoş sohbet bir arkadaştı. Kimseyi incittiğini bilmiyorum.

2006 yılında İskenderun'dan ayrılıp Erzin'e tayin istedim. İskenderun'dan ayrıldım ama bu sadece mekansal bir ayrılıktı. Seminerler, konferans ve düğünlerde mutlaka arkadaşları bulup bağımı devam ettiriyordum. Sık sık gidiyor, arkadaşlarla görüşüyor, bir araya geliyordum. Birkaç kez Hikmet hoca başta olmak üzere arkadaşları evime davet ettim. Geldiler, yine içten sohbetlerimiz oldu. Hikmet her zamanki gibi gülen ve güven veren yüzü ile karşımdaydı. Sadece saç ve sakallarındaki beyazlar biraz artmıştı. Hepimizde olduğu gibi.

En son vefatından bir iki ay önce arabamın tamiri için İskenderun'a gittiğimde görüşmüştük. Maşallah yine yoğun, yine yüzü gülüyordu. Paşa Karaca İmam Hatip Lisesi'de biraz oturduk. Ramazan ve Mansur hocalarla bir müddet sohbet ettik. Hikmet ısrarla yemek ısmarlayayım, tatlı yedireyim dedikçe ben sağ ol dedim. Tekrar görüşmek temennisiyle ayrılmıştık. Bir sabah ansızın 11 ili âdeta yerle bir eden depremin Hikmet'i eşini ve kızını da alıp götürdüğünü duyunca tarifsiz acılara gömüldük. Hep ayakta, dimdik duran, tebessüm eden,

çevresine moral veren Hikmet’i enkazlar içinde düşünmek çok acı verici bir şey.

Ama olan oldu, hiç birimizin kaçamayacağı ölüm gerçeği ile bizden önce tanıştı. Rabbim onun, eşi, kızı ve bütün depremzedelerin mekânını cennet eylesin.

Unutmayacağız seni Hikmet hocam, peygamberlere komşu olasın.

Mehmet AVCI

BİR HUZUR DURAĞI

Çevremize şöyle bir göz gezdirdiğimiz zaman mutlu çocuklar hemen fark edilir. Bu mutluluğun temelini bakıldığı zaman bir evde huzurun başlangıç halkası babayla başlar. Evin babasının eşi ile iletişimi sağlıklıysa bu hal diğer halka olan çocuklara da sirayet eder. Meryem ile gerek yurtta kaldığımız zamanlar olsun gerek sonraki zamanlarda gözlerindeki mutluluk hemen anlaşılır. Ailesiyle babasıyla olan iletişimine sık sık şahitlik ettikten sonra anladım ki bu huzur ortamını hazırlayan bir babası var. Babasıyla aralarındaki ilişki her zaman çok başkaydı. Evlerinde bir gün misafir olmak nasip oldu. Evlerinin manevi havası da hemen kendini belli ediyordu. Meryem'in gözlerindeki o mutluluğun aynısını kardeşlerinde de görmek çok güzeldi. Babasının nükteli halleri annesinin kızların naifliği birleşince ev sanki bu dünyadaki cennet bahçesiydi. Rabbim ebedi olan cennetinde buluşturana kadar kalanlarına kolaylıklar ummadık güzellikler nasip etsin Amin.

Betül BOYBEK

YİTİK HİKMETLER, YİTİK SEVDALAR

İnsanlık büyük savrulmalarla karşı karşıya; bilinci, iradesi ve inancı esir alınmıştır. Adeta sel sularına kapılmış, kâh o dala kâh bu dala tutunmaya çalışıyoruz. Akıl odasına hapsedtiğimiz yaşam biçimi, neredeyse tüm değerlerden arınmış nesillerin ortaya çıkmasına neden oldu. Yaratılışımızın, dünyaya gelişimizin nedensiz olmadığını farkında olmak, İnsan-ı Kamil olabilmenin mücadelesini verebilmek. Fakat modern dünyanın kurgusu; ölümden sonrasının olmadığı, yaşamın zevki, an’ı yaşama aymazlığı, gündelik hazlar, markalar, eğlenceler üzerine tüm insanlığı (*Müslümanlar dahil*) esir alarak, bir çığ gibi üzerimize geliyor. Önüne kattığı her şeyi kendi ilkelerine (*ilkesizliğine*) mecbur bırakıyordu. Bireysel olarak bu ilkesizliği, kınayanın kınamasından korkmadan karşı durabilmek, mücadele edebilmek her yiğidin harcı değil. Modayı, günceli, aileyi, kızını, oğlunu hatta cemaatini bu kokuşmuş, iğrenç ilkesizliklere karşı koruyabilmek istisnaların ötesine geçememektedir. Bu istisnalardan biri de şüphesiz Yitik Hikmetler kısmında, Hikmet Altunsöz kardeşimin “*Dava Adamlığı*” üzerine olacaktır.

Yazıyı 13 Ağustos 2023’te karalamaya başladım. Depremin ve insanların acılarının merkezi sayılan Hatay- İskenderun’dan yeni geldim. Yine bugün Milli Gazete yazarı Abdulaziz Kıranşal’ın ölümüne köşe yazısını okuyunca dünyanın bir oyundan ibaret olduğu ilahi uyarısını, bir kez daha iliklerime kadar hissettim. Kıranşal hocamız “Tüm koşuşturmalar, yoğunluklar ve yorgunluklar son bulacak... Tüm randevular iptal edilecek. Tüm gündemler değişecek. Doların artması, Türk lirasının düşmesi, borsa hareketleri, siyasi tartışmalar, seçim tahminleri, eşimizle kavgalar, akrabalar arası küskünlükler, ana haber bültenleri... Yalnızca kendi derdimize düşeceğiz.

Tüm planlarımız, hedeflerimiz, hazırlıklarımız yarıda kalacak. Kızımızın düğün hazırlığı, oğlumuzun sınav telaşı, makamda yükselme sınavımız, terfi hesapları, akademik takvimler, yatırımlar, bütçe hesapları, kışa [hazırlık](#), yeni alınan evin ve arabanın taksitleri, izlediğimiz dizinin en heyecanlı bölümü, emeklilik hayalleri, her şey ama her şey yarıda kalacak. Keşke biraz daha vaktim olsa...Ve bir ses duyacağız bitti artık, vakit tükendi.

Hep başkalarının evlerine ulaştırılan ölüm haberleri, bir gün bizim evimize de ulaştırılacak. Hep başkalarının evinden yükselen feryatlar, bir gün bizim evimizden de yükselecek. Hep başkalarına okunan Yasın, bir gün bize de okunacak...” diyordu.

5 Şubatı 6 Şubata bağlayan sabah saat 04:30 gibi telefonumun arayan ekranında büyük ablamdan yeğenim Abdullah’ın adı belirdi an-sızın. O saatte telefonun çalmasının çok da hayra alamet olmadığını düşünsem de açmaktan başka çarem yoktu. “*Dayı İskenderun’da dep-rem oldu, teyzemlerin bina yıkılmış...*” zamanın, aklın, iradenin durdu-ğu an.... Ve en önemlisi ÇARESİZLİK... Bir kıyamet böldü uykularımı, geceyi aşamıyordum. Abdulaziz Kıranşal Hoca’nın dediği gibi, tüm gündemler değişip, tüm randevular iptal oluyordu. Elim ayağım tit-riyor, secdeye kapanarak, “*Kün Feyekun*” mutlak gücün sahibi, Yüce Rabbime yalvarıyordum Allah’ım yavrularımızı bize bağışla diye. Dep-remi ötesinde meğer tam bir kıyamet yaşanıyor. Adeta toprak insa-na doymak istemişti sanki. Takriben iki saat geçmeden arkadaşlarım arayarak endişe etme Meryem ve Feyza kızlarımızı kurtardık, İnşallah diğer kızımız Rümeysa’yı Hikmet’i ve kardeşim Selma’yı da kurtara-caklarını söylüyorlardı. Allah’ım sana sonsuz şükürler olsun diyerek hem dua ediyor, hem de evin duvarları arasında çaresizce yürüyör-düm. Zaman geçiyor, lakin yeni bir haber gelmiyordu. Yola revan ol-mam gerekiyordu. Depremi iki gün öncesi, babam ve annem evime misafir olmuşlardı. Hikmet ve Selma kardeşlerim bu iki ihtiyarların gözleri, kulakları hatta her şeyi olmuşlardı. Yola revan olmak kolaydı lakin bunlara ne diyecektim. Dedim ya çaresizlik diye... benim çar-esizliğim ne ki? Meğer o gün İskenderun da kıyamet varmış. Hava, yağmur ve rüzgar ile birlikte tam bir öfke kusuyor, yerin derinliği ade-ta göklerin yüksekliği ile anlaşmış, bölge halkına ve tüm insanlara “*bakın ne kadar da acz ve çaresizlik içerisindeyiz*” diyordu. Gecenin en karanlık, kışın en şedit, rüzgârın en sert ve yağmurun kar ile birlikte yıkılan evlere ve umutlara yağdığı an. Üstelik dışarıya, ayakkabısız, paltosuz, pijamalı bir halde çıkanların hem soğuğa dayanıp hem de can pazarından canlı çıkarma çabaları...bilek gücü ile blok kaldırma çabaları, işte en büyük çaresizlik orda yaşanıyordu.

Dakikalar, saatler ve zaman çok ağır gelmeye başladı. Kaldıramıyordum. O an, hani şu en kısa zaman dediğimiz “an” var ya, yaşların ve endişenin kapladığı gözlerimden film şeridi gibi akmaya başladı.

Yıl 1982, Erzurum... köyümüz de ilkokul dışında okul olmadığından İmam Hatip Lisesini okumak üzere İskenderun’a geliyoruz. Yeni bir okul ve yeni akranlar.. Arkadaşlarımızın her biri ayrı ayrı değerli, kıymetli, bir o kadar da yok yoksul fakat samimi ve özverili...özellikle meslek dersi hocalarımız (*Allah Onlardan Rız Olun*) bir o kadar kıymetli. Okulumuzun öğrenci profilinde dezavantajlı aile çocuklarının oranı hayli fazla idi. Ne ayakkabı ne giyeceklerimiz ne de beslenme şartlarımızın, birinin diğerinden farkı yoktu. İmkânsızlık, toplumun dışladığı ama kendi içerisinde bir o kadar samimi, bir o kadar huzurlu bir kesim. Tıpkı İbn-i Haldun’un Mukaddimesinde, asabiyet teorisi olarak anlattığı Bedeviler gibi. Candan, içten, pazarlıksız, birbirine bağlı, paylaşımcı, sırtımızı korkusuzca dayayabileceğimiz bir dostluk, arkadaşlık... Allah hepsinden razı olsun...İşte böyle bir ortamda Hikmet Kardeşimle tanışıyordum. Beyrut’ta dünyaya gelmiş, iç savaş çıkınca Mardin, oradan da İskenderun’a hicret etmişlerdi. 13 kardeş her biri kendi imkânlarını seferber ederek yol almaya çalışıyorlardı. Hikmet kardeşim ise, okul masraflarını, hafta içi sabah okula gelmeden sabahın erken saatinde, kafasındaki havlunun üzerine koyduğu tepsisinden, zaten hazır olan müşterilerine sattığı simitleri satarak kazanıyordu.

İmam Hatip yıllarımız yedi yıl aynı sınıfta, çoğunlukla da aynı sırada geçti. Arapça Hikmet’in anadili olduğundan, çoğu kez Arapça dersi sınavlarından önce, hatta sınav esnasında ondan öğrenirdim birçok kelimeyi, metni. Solak olması nedeniyle üç kişi oturmak zorunda kaldığımız sıralarımızda rahatsızlık vermemeye özen gösterirdi. Ta o yıllardan itiraz kültürünü ortaya koyar, neden sınıfın spor takımlarında yer almadığımızı sorgulardı. Hatta yetinmeyip okulumuzun futbol takımının çalışmalarında bazen topu kaçıırır, bazen de sahayı işgal ederdik. Tabii ki bunu kavga ortamına dönüştürmeden. Sadece neden biz takımda yokuz diye sorgulardık. Aslına bakarsanız çok da becerebildiğimiz bir şey de değildi futbol oynamak. Sadece itiraz etmek ve sorgulamaktı gayemiz. Yazı düzeni ve resim yeteneği benden güzeldi. Yıllık ödevlerimin kapaklarını genelde ona yaptırırdım. Eskide olsa bisiklet

bulduğumuzda herkes bir kez binip sürmek isterdi. Hikmet'in hiç de o tarakta bezi olmaz, ilgi duymazdı. Yürümeyi çok sever, ayaklarına daha fazla güvendiğini söylerdi. Araçlara olan bu ilgisizliği hep devam etti. Yıllar sonra öğretmen olunca otomobil kullanmayı öğrenmelisin, günün vazgeçilmez zorunluluklarından biri, gel biraz çalışalım dedim hep uzak durur, bana değil de kardeşine öğret derdi. Öyle de oldu. Kardeşim Selma otomobili kullanır, Hikmet ise *“benim şoförüm var ne diye kullanmayı öğreneyim ki”* derdi. Ama copilot olmayı hiç ihmal etmezdi. Sürücü belgesi aldığı an dışında, Hikmet'i ömrü hayatı boyunca kimse direksiyonda görmemiştir.

Okulumuzda bizleri yalnız bırakmayan kurum ise MGV idi. Gerek okul Müdürümüz Tahsin Kılıçaslan'ın, gerekse meslek dersi öğretmenlerimizin etkisi ile o günlerde *“Adil Düzen”* dünyasını hayal etmeye ve bu yolda çalışmalara başlamıştık bile. (*Hakkını ihlal etmemek adına Babamın Almanya'da Milli Görüş Teşkilatı içerisinde olmasının da bunda etkisi büyüktü*). Hikmet kardeşimle birlikte vakfa gider, sohbet dinlerdik. O günün en etkin araçlarından Video kaset konferanslarını ise daha çok bizde izlerdik. Zira herkeste video ve televizyon yoktu. İmam Hatip Ortaokulundan, aynı okulun lisesine geçince, artık video kasetlerde dinlediğimiz Şevki Yılmaz, İbrahim Halil Çelik gibi isimler, vakıf bünyesinde İskenderun'a konferanslara alınmaya başlandı. O günün idealizmi, gençliğin heyecanı ile bu konferansların mutlaka kolluk görevlileri olurduk. Öyle bir heyecan ve gurur duyardık ki anlatabilmek ne mümkün. Kol kola girip, küfre karşı, haksızlıklara karşı, faizci düzene karşı, işte biz buradayız ve asla yıkılmayacağız derdik. Adeta Erdem Bayazıt (*Allah rahmet eylesin*) ağabeyin dediği gibi *“Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm, Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm”* diyorduk. Hikmet kardeşimle hem kafa yapımızın hem de dünya görüşümüzün uyuşması nedeniyle artık *“Adil Düzen”* çalışmalarına birlikte koşturuyorduk.

Bir kıyı şehri olan İskenderun'da plajlara inat, alternatif yerler keşfedip, çadır kurup kamp yapar, ilahileri ezgileri hava da uçturturduk. Hikmet sesini hep saklar beceremediğini söylerdi. Ezgi söylemekte başarısız olsa da deniz canlıları ile arası gayet iyiydi. Özellikle deniz yengeçlerini eline alır, bizi korkutup kovalardı. Yılan dâhil sürüngenlere karşı pek korkusuzdu. Bundan ötürü kamplarda bizi korkutma

anlamında, Hikmet her an bir muziplik yapıp, ortaya bir canlı atacak diye korkardık ve tetikte olurduk. Kamp yerinin keşfi ve kampa alınacak erzak ile Hikmet ilgilenirdi. Hem çevreyi iyi bilir, hem de pazarlığı oldukça sıkı idi. Çok nadir olarak sokak arası lokantaya gitmemiz icap ettiğinde, hemen Hikmet’i cepheye sürerdik. O artık çayına, salatasına kadar her şeyi hesaplar kafasına uyarıya geçer yemek yerdik. En başta en ayrıntılı şekilde her şeyin fiyatını öğrenmek isterdi. Bunun nedeni kesinlikle cimrilik değil, aksine, hak arama, hakkını yedirme, amaçlıydı. Yoksa eli bol ve oldukça cömertti.

Çalışmalarımızın en değerlisi (*hepsi birbirinden değerli idi*) Erbakan Hocamızın tüm Türkiye’yi dolaşıp eğitim seminerleri verdiği dönemde Hatay bölge semineri İskenderun’da idi. Parti organizasyonun hizmet kısmında, Hikmet, ben ve birçok arkadaşımızın da olduğu bir ekibe görev verilmişti. Yanılmıyorsam 1990 yılı idi. Bizim için en büyük en şerefli görevlerden biri idi. Liderimiz İskenderun’a gelecek, üç gün eğitim semineri verecek ve biz Hocamızın hizmetinde bulunacağız. Oldukça heyecanlı bir o kadar da mutlu idik. Rabbim gani gani Rahmet eylesin. Hocamız üç gün boyunca adil düzeni anlatıyor, seminer aralarında, yemek, su ve benzeri ihtiyaçları Hikmet’inde bulunduğu bir ekip olarak biz yapıyorduk. Elini öpüp, duasını alıyor, savunan adamı yakından görüyor, yakınında bulunmanın gururunu yaşıyorduk. O günün teknolojisi ile birkaç kare fotoğrafta çekiliyorduk hocamızla.

Tekrar İmam Hatip yıllarına dönersek yıl 1989, artık okulu bitiriyoruz arkadaşlardan, okulumuzdan ayrılacak olmanın hüznü bir taraftan, Üniversiteye hazırlanmak ve Üniversiteli olabilmenin sevinci, heyecanı ise diğer taraftan...Şartlar oldukça kısıtlı, dershanecilik bu kadar yaygın değil, gidebilenler oldukça şanslı. Gidemeyen bizler ise haftalık üniversiteye hazırlık dergilerine abone olabiliyoruz zar zor. Hikmet ile birimiz bir dergiye diğerimiz başka bir dergiye ve hafta içerisinde dergileri takas eder, dolayısı ile iki dergiden çalışmış olurduk. Üniversiteli yıllar Hikmet kardeşimi Ankara’ya beni ise Erzurum’a atıyordu. İskenderun hikâyesi henüz bitmemişti. Yaz tatili ve diğer tatlillerde buluşup yakın arkadaş çevremiz ile İskenderun’a mühür vurmaya kararlıydık. Üniversite yılları biter bitmez İskenderun MGV’nin başkanlığı şahsıma tevdi edilince, en yakın dostlarımla istişarelere

başladık. Daha neleri nasıl yapabiliriz diye... Ve 90'lı yılların popüler çalışma aracı özel radyolar olunca, hem vakfın hem de adil düzen propagandası için özel bir radyo kurma kararı alıyoruz. Alıyoruz da parayı nereden bulacağız. Aramızda ticaretle uğraşan Reşat Bayazıt arkadaşımız vardı. Ona güvenerek beş kişi olarak biner dolar bularak toplam beş bin dolara radyo kurma çabasına girdik. Yapılacak harca- ma çok, ortada para yok. Neyse ki Hikmet kardeşimiz imkânsızlıktan ötürü para koyamasa da sıkı pazarlık ve araştırmacı yönü ile toplam beş bin dolar harcayarak ilk etapta işimizi görebilecek, yayın yapma- ya başladığımız Radyo Selam'ı kuruyoruz. O günün şartlarında başta Reşat Bayazıt kardeşimiz olmak üzere, Mehmet Doğan, Birol Sönmez, Hikmet Altunsöz ve benim ciddi fedakârlığımız ile İskenderun gibi bir şehre, yeri göğü inletircesine ezgi ve marşlar dinletiyorduk. İskenderun da girilmedik sokak ve ev bırakmadık. Hey gidi günler o ne samimiyetti hem de tüm imkânsızlıklara rağmen.

Artık üniversite yılları başlıyor, muhteşem ekip Türkiye'nin dört bir tarafına dağılıyorduk. Hikmet kardeşim Ankara'ya ilahiyat oku- maya, ben ise memleketim olan Erzurum'a yeni başlangıçlara yelken açmak adına yol alıyorduk. Unutmak mı ne arar, tatilleri iple çeker, ülkeye, geleceğe dair fikirler irad eder, birbirimizin yenilenmesine katkı sunardık. Birbirimizden uzaklaşmak bir yana, Hikmet aramız- daki bağları Sünnetullah'a uygun olarak güçlendirmek adına küçük kardeşim Selma ile dareyn saadeti için, içten içe düşünceler oluşturu- muş. Çok ama çok da iyi olmuş. Davadaş olmayı, hısımlık ile perçin- lemek istemiş, öyle de olmuştu. Çok da iyi oldu.

Değerli dostlar, modern dünya değerlerimiz adına neyiz var, ne- yimiz yok bir silindir gibi ezip, canavar gibi yiyip yok etmeye devam ediyor. Hikmet kardeşimi anlatabilmek için kadim değerler ile po- püler kültür çatışmalarına ve tercihlerine bakmak, kısaca YİTİK HİK- METLER VE YİTİK SEVDALARIMIZA bakmamız gerekiyor.

Hak ve Hakikatin sesi idi;

Yitik Hikmetlerin başında şüphesiz "*Hakikatin Sesi*" olabilmek gel- mektedir. Modern dünya, fikirler arasında geçişkenlikleri artırırken, benim diyen koca koca adamların, ilkelerini, köşelerini, tek tek alarak yuvarlaklaştırıp, sisteme entegre ediyor. Aramızda çok az bir kesimin kırmızı çizgileri kaldı. İşte Hikmet kardeşim bu anlamda zemine ve

zamana uymadan, zemine ve zamana kendi boyasını vurmaya he-defleyen dostlardan idi. Hikmet kardeşimizi tanıdığım ilk günlerden beri, itiraz etme, haklı eleştiride geri durmayan, tabiri caiz ise gözünü budaktan esirgemeyen bir yapısı ile mücadelelerin tam da odağında dururdu. Her hareketinde olduğu gibi mücadele azminin arkasında da Yüce Yaraticının talimatları var idi. “*Emrolunduğun gibi dosdoğru ol*”. Hesapsızca ve gelecek kaygısı gütmeyen. Karşısındakinin kim olduğu önemli değildi. Bazen Vekil, bazen belediye başkanı, bazen kurumumuzun genel başkanı fark etmezdi. Gereken ne ise eğip bükmeden ve de direkt yüzüne karşı haykırırdı. Karşısındakinin kendi babası, abisi, ablası olması da fark etmezdi. Ney ise o. İnsanların kılıktan kılığa girdiği dönemde, onun tek kılığı vardı “*Hak ve Hakikatin Sesi Olabilmek*”. Bunu da bulunduğu her ortamda başardığına yakinen şahidim.

Yitik Hikmetler’den bir diğeri mesleğinin hakkını vermek, iyi bir öğretmen olabilmek...

En çok önem vermemiz, en fazla gayret ve özen göstermemiz meslek; öğretmenlik olmalıdır. Ama tam aksine en fazla ihmal edilen alan oldu. 30 yıllık meslek hayatı boyunca öğretmen olmaktan başka bir şey düşünmedi. Ne okul müdürü ne de başka müdürlükler. Oysa ortam buna çokta müsaitti. Ama o kendisine Nurettin Topçu, Cemil Meriçleri örnek almıştı. Adeta sınıfı bir mabet olarak görüp, besmele ile girerdi. Meslek hayatının son sekiz yılını fen lisesinde, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni olarak ifa ediyordu. Malum, Fen Liseleri, seçili öğrencilerin geldiği okulların başında gelmektedir. Aslında branşı itibari ile öğrencilerin az ilgi göstereceği öğretmenlerden biri olması gerekirken, tam tersine öğrencilerin tam anlamıyla bir eğitim koçu ve idolü olmuştu. Öğrenciler hem okul hayatlarında ki hem de aile ve sosyal yaşamlarında ki sırdaşları ve danışmanları olarak görür, Hikmet hocaları ile istişare etmeden karar vermezlerdi. Bazen bir psikolog, bazen baba, bazen de arkadaş olarak öğrencilerin sorunlarını çözene kadar uğraşırdu. Bu anlamda mesai mefhumu yoktu. Çoğu kez öğrencileri evde ağırlar, yalnız olmadıklarını hissettirir. Burs, yurt, tercih, aklınıza ne gelirse her sorunu büyük bir sabırla çözene kadar uğraşırdu. Zengin bir kütüphanesinin ve özenle seçilmiş film arşivinin olması, bu sorunları kolaylıkla çözmeye yardımcı olurdu. Bence Hikmet kardeşimin en önemli çalışmalarından biri branşını ve ken-

disini Fen Lisesi öğrencileri gözünde bir numara yapmış olmasındır. Gençlerin dine bakışları tamamen değişmiş, dindar insanları güven kapısı olarak görmeye başlamışlardı. Bu mükemmel bir şey idi. Her öğretmenin yapması gereken buydu. Özellikle de Din Kültürü branşında ki arkadaşlarımızın. Geride birçok sadaka-ı cariyeye bırakmış olsa da bence en önemlisi bu öğrencileridir. Çok okurdu, kitabı eline alınca en geç bir hafta da mutlaka bitirirdi. Çocuklarını ve öğrencilerini kitaba, okumaya teşvik ederdi.

Hikmetli yaşamın bir diğeri iyi bir aile inşa etmek...

Gerek kendi eşi ve çocukları gerekse evlilikle bir araya gelmiş, dünür olmuş, iki farklı aile büyüklerinin bireylerine karşı haklarını korur, hizmetlerini kusursuz yapardı. Otoritesini sarsmadan bunu becerebildi. Eşler birbirini çok sevdiği gibi asla saygıda da kusur etmezlerdi. Her zaman birlikte ölüme gitmeyi arzulamışladı. 2010 yılında Mavi Marmara Gemisi şehitlerini karşılarken, kardeşim Selma'nın bulunduğu araç kaza geçiriyor, hastaneye zor yetiştiriliyor idi. 10 gün entübe kaldığı hastanede tedirgin bekleyiş sürerken, Hikmet kulağıma eğilerek: *“Ben biliyorum o beni bırakıp gidemez, biz ancak beraber Rabbimize hicret ederiz”* diyordu. (Bir anekdot; kardeşim Selma 5 Şubat doğumlu, şehadetleri ise 6 Şubat'ın ilk saatleri) Nitekim öyle de oldu. Üç kız babası (küçük kızımız Rümeyşa'yı da kendileri ile götürdüler) olan kardeşimiz Hikmet, örnek gösterilen bir aile yapısına sahipti. Kızları ile konuşması gereken her şeyi bir arkadaş gibi konuşurdu. Altunsöz ailesi kalabalık sülale olmasına rağmen, gerek çocuklarını evlendirme, gerek ev alma, araba satma işlerinde mutlaka Hikmet'in son kararı vermesini isterlerdi. Alacak verecek kayıtları Hikmet'ten sorulurdu. Yine hakeza Aydın ailesi için de aynı fedakârlığı yapardı. Hedefleri, amaçları, yönelimleri hem eşi hem de çocukları ile hep aynı yöne doğru idi. Üzüntüleri ve sevinçleri aynı idi. Beraber ağlar, beraber gülerlerdi. Günümüz dünyasında bu ortamı sağlamak kolay değildi. Ailecek hayatlarını Allah'a feda etmişlerdi. Şehadet hep gündemlerinde olurdu. Hem kardeşim Selma'nın hem de Hikmet kardeşimin STK'lara vakfedilmiş örnek bir hayatları var idi.

Yitirilen “Güven” Hikmetimiz;

Yine günümüz Müslümanlarının en acı, en hazin durumlarından birisi; güven sorunu. Bunun altında yatan saklı gerçek Müslüman-

ların birbirlerini aldatabildiği gerçeğidir. İşte Hikmet kardeşimiz her anlamda sırtımızı şeksiz şüphesiz yaslayabileceğimiz güven abidesi bir Müslüman idi. Emanete asla ihanet etmez, sırdaş ve gerçek bir dost idi. Peygamberimizin tanımında olduğu gibi; “Müslüman; Müslümanın elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir”. Tam da bu tanımlama ile özdeşleşmişti.

Kısaca, Hikmet kardeşim ismi gibi “Hikmetlerimize” sahip Müslüman gibi Müslüman idi. Şehadetiniz mübarek olsun Hikmet, Selma ve Rümeyşam. Emanetleriniz Meryem ve Feyza hem tesellimiz hem de kızlarımız olmuştur. Sadece bizim değil, tüm Cihannüma camiasının. Dava kardeşliğinin güzel bir örneğini gösteren başta, ismi gibi asla yorulmayan, Rıza Yorulmaz Reisimize ve O’nun nezdinde tüm Cihannüma ekibine sonsuz şükranlarımı sunuyorum. İnşallah cennette buluşmak dileği ile...

Hasret ötüşleri bitmeyen kuşlar
Yitik sevdamızı getirin artık
Allah’ın yoluna konulan başlar
Yitik sevdamızı getirin artık

*

*

*

*

Bir seher vaktinde çekilen zikir
Bir gül bahçesinde ölümler bakir
Bir gazve bitimi güverin fikir
Yitik sevdamızı getirin artık...
Hikmetlerimiz yitirilmesin, daim olsun İnşallah...

Emrullah AYDIN

MİLLİ GENÇLİK KUŞAĞININ RESMİ

“*Selam*” cümlesi ile başlamış ve “*Abim, bizim öğrencilerden bir tanesi Altındağ Boyacı Ali Camii’nde gözlüğünü unutmuş, camii hocasının telefonunu bulabilir miyiz*” şeklinde talebi iletince, kendisine şaka yoluyla takılmış “*Hatıra olarak anlatmak için bunu not almak lazım*” demiştim. Hatırayı aktarmak şimdiye nasipmiş.

Cihannüma olarak uzun dönem yürüttüğümüz görev hasebiyle çok sık görüşmelerimiz olurdu kendisi ile. Ezber bozan kaynak geliştirmelere katkısı oldu hep. ‘Kısıtlı imkanlarla üşenmeden, ertelemekten vazgeçmeden ve küçük/büyük, fazla/az demeden elinden geleni değil gereğini yapan Hatay’ dediğimizde teşekkür cümlelerini unutmak mümkün değil elbette.

‘İlim Yayma’nın gönül iklimindeki hoş bir esintide yürüdü hep Hikmet Altunsöz. İnsanlığa karşı sorumluluk bilincini yerine getirme, hayırlı insan olma, bir gayeye bağlanma, içinde bulunduğu topluma değer katma ihtiyacını hissederek; “*Zorlukla beraber kolaylık vardır*” anlayışını benimseyen ve Rabbinin rızasını her şeyin üstünde gören bir insan olarak yaşadı. “*Vefa insana verilmiş en büyük nimettir*” sözü çerçevesinde bir arada olduğumuz buluşmalara, ‘vefa’yı içinde hissederek katıldı, dile getirdi.

Yolda olmak ile yoldan geçmek arasındaki büyük farkı bilerek Cihannüma içinde görevler aldı. Üniversite yıllarında Ankara’da yürüttüğü ortaöğretim çalışmalarıyla, gençlerin önce ahlak ve maneviyat ikliminde yetişmesine vesile oldu. Milli Gençlik kuşağında; “*Her şey hayalle başlar, bunun temelinde inanç yatar*” diyen Erbakan Hocamızdan aldığımız ilhamla; fikri, iradesi, söyleyecek sözü olan, 2071 ve 2453 hedefindeki ‘bir binanın tuğlaları gibi’ omuz omuza yola koyulan kardeşlerle yürüdü.

Uzak şehirlerde olsa bile, gözlüğünü camide unutan öğrencisini sevindirmenin derdini taşıyan, yetiştirmek için gayret gösterdiği öğrencilerin sadece eğitimleriyle ilgilenmeyen, ihtiyaç sahiplerinin sadece karını doyurmanın yetmediğini bilen bir kardeşimizdi Hikmet Altunsöz.

İnsanların aklını ve gönlünü de doyurmayı hedefleyerek; yardımsever insanları, dünya meselelerine sadece cüzdanlarıyla değil, gönüllüleriyle de bakmaya çağırdı sözüyle, yaptıklarıyla, hayatıyla.

Sorumluluk sahibi olmayı yaşadığı topraklardan başlamak üzere, mazlum coğrafyaların yürek çırpıntılarını duymak olarak anladı. Taviz vermeyen dava inadını yol azığı yapıp, dinleri değiştirilmeye çalışılan mazlumlara, ekmek, su ve sağlık götürülen mazlum coğrafyalara, ilim, fikir, doğru düşünce ve sağlam bakış açısı da taşıdı.

Davasının delisi bir kardeşimizdi Hikmet. “Öğretmem” değil, “Öğretmen” idi. Gelecek nesillere yerli ve milli olmanın, bağımsız ve sömürüye karşı durmanın gereğini hatırlattı hep.

“Soğuk nevale” ve “Sinameki” ifadesi, Hikmet Kardeşimizin o güzel tebessümünde bütün anlamlarını yitiriyordu.

En kritik toplantılarda, genel kurullarda, yüz yüze ya da online sohbetlerde tebessümü eksik etmeyen, ismi ile müsemma Hikmet’in bizde bıraktığı izlenimlerden birkaç tanesi bunlar.

Cihannüma Genel Merkezimizdeki salonun kapısına, tebessüm eden resmi ile “Hikmet Altunsöz Salonu” tabelasını astığımızda; “Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılır giderlerdi” ayet-i kerimesini hayatına yansıttığına bir kez daha şahit olmuştuk.

Hikmet Altunsöz, şairin ifadesiyle; “Esas meselemiz, her yönüyle Müslümanca bir hayatı göze alıp, sonuna kadar götürebilecek inanç kuvvetini elde bulundurmaktır.” cümlesinin karşılık bulduğu insandı biiznillah. “Gönülleri fethetme gayretiyle sürdürmeli hayatını insan”, “İyi insan olmalı ama bunu ispatlamaya çalışmamalı” anlayışında, zorla birini sevemeyeceği gibi, sevmediği kişilere de seviyormuş gibi davranmamalı harbiliginde, çözüm yolunun merhamet, fedakârlık, infak ve dayanışmadan geçtiğini bilerek yaşadı.

Cihannüma Dernek tüzüğümüzün ikinci maddesinde ifade edildiği gibi: Adalet, Ahlak, Hikmet, Emniyet, Hürriyet zaman ve mekândan bağımsız olarak ulaşmayı amaçladığımız ortak hedeflerdir. Adın da adındaki anlam da hemen yanı başımızda... Yanı sıra sabır, şükür, ümit, vefa... Bunlar bizim evimizdir, özümüzdür, sözümüzdür. Senin ve ailenin mekânı cennet bahçeleri olsun,

Rabbim bizleri de hayrı ile yaşayan ve hayrı ile hatırlananlardan etsin.

Adnan ÇELİK

ŞAHİDİM ADEMLİĞİNE

Rabbim bizi yarattı,
Melekler itiraz etti.

“Oysa biz seni överek yüceltiyoruz! Fesat çıkaracak kan dökecek birini mi yaratacaksın?” dediler.

Alemlerin Rabbi sonsuz kudretiyle: “Sizin bilmediğinizi ben bilirim.” dedi. İşte o Rabbimizin ben bilirim dediği, güzelliklerle donanmış razı olacağı âhlak ile âhlaklanmış ve buna bizim şahit olduğumuz şahsiyetli abimizdi.

Lise yıllarında tanıdım abimi. Gerçekten bizlere abi olan hikmet dolu Hikmet Abim... Onu anlatmak okyanusun derinliğini anlatmaktan çok daha zor. Ahlaki derinliği her ne kadar yüzüne yansısı da onu tasvir etmek kelimelerin tutsaklığına sığınmaktır. Hayata bakışı, yaşam tarzı, ahlaki değerleri, sadeliği ile insanı alabildiğine derinden etkilerdi.

Gaziantep’te çalıştığım için pek sık görmezdim Hikmet abiyi. Ne zaman şiir yazsam hemen ona gönderir, fikrini alırdım. Aramızda şiirden bir bağ da vardı. Şiir gibi ince ruhluymuş abim. İskenderun’a her gittiğimde muhakkak karşılaştık. Araba sürmezdi hiç, sürmedi de... Her daim yürürdü. Günümüzde bir eksiklik gibi görünse de bu onun toprağa merhametle basmasına vesileydi belki. Araba hızından uzak, yürüyüş mesafesindeydi tüm uzaklıklar onun için.

Çevresinde olup biten tüm manzaraya hakimdi. Yine böyle bir yürüyüşünde, her zaman olduğu gibi insanın ruhunu okşayan bir ses ile: “Kenan! Bırakın şu Gaziantep’i gelip yerleşin İskenderun’a. Doktorluğunu burada yap!” diye tavsiyede bulunurdu. Sevdiklerini yakınında tutmak, onlara destek vermek, ilgilenmek onun şiarıydı.

Ama sırf yakını ya da sevdiği diye adaletten asla vazgeçmez, adam kayırmazdı.

İnsanın yolu niyeti kadardır derler ya. Onun merhamet ve güzellik dolu niyeti o kadar büyüktü ki; yolu çok uzundu ve hiç bitmeyecek gözümüzde.

O hep yürüdü insanı inşa için.

Yürüdü adaleti için.

Yürüdü merhamet için.

Yürüdü sevgi için.

Hak adına, hak için...

Kendi ifadesi ile:

“Bütün yollar sevgiye çıkardı.”

Kenan TURHAN

YAŞAYAN TAKVA

Bismillah.

Bana daha önce de Kudüs şehidi Cengiz Akyüz için bir yazı yaz dediklerinde aynı duyguları yaşamış, nereden başlayacağıma karar vermekte zorlanmıştım. Fakat burada işimi kolaylaştıran bir durum var. İkisinin birbirleriyle müthiş benzerlikleri, söylem değil, eylem insanı olmaları. Cefakarlık, vefakarlık, cömertlik, takva gibi birçok özelliği kuşanabilmiş olmaları.

Hikmet hocaya fazladan “*hocam*” diyoruz, çünkü ilim konusunda da mürekkep yalamış ve almış olduğu ilimle amel ederek hepimize örnek olmuştur. Artık nerede ismi geçse, orada bulunan herkesin mutlaka O’nunla ilgili söyleyecekleri çıkıyor ve bunların hepsi müspet, güzel şeyler oluyor.

Dik kalmanın zor olduğu bu zamanlarda, O makam mevkiye te-nezzül etmedi. Bununla beraber, makam mevki sahibi olanlara da ta-zim etmezdi.

Aynı köyden ve akrabaydık. Babası da (*Rabbim sağlık bağışlasın*) hoş sohbettir. Sanırım O’ na en çok Hikmet hocam benzemiştir.

Kesinlikle aranacak ve özleneceksiniz. Rahat uyuyun, bizler geçirdiğiniz ömrün temizliğine şahidiz. Varsa hakkımızı helal ediyor, sizlerin de bize hakkınızı helal etmenizi istiyoruz

Ve onlara yüce Allah’ tan tekrar rahmet diliyor, geri kalanlara ve bizlere sabr-ı cemil niyaz ediyoruz.

Zeki KANAT

HAKİKAT SEVDALISI BİR SAVAŞÇI: HİKMET ALTUNSÖZ

“Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.” Ahzâb/23

Sevgili hemşerim (Mardin/İskenderun) değerli dava arkadaşım, İskenderun İHL'den alt devrem, kardeşim Hikmet Altunsöz'ü anlatmaya hakikaten yeterli cümle bulmakta acizim. İslam dâvâsına adanmışlığın en güzel örneklerinden biri olan Hikmet hocamız, Hakk'ı üstün tutup kaldıran ferâseti ve mücadelecî kişiliğiyle ömrüne çok güzel hizmetler sığdıran hakiki bir dava adamıydı. Onu tanıyan tüm akraba, dost ve arkadaşları gibi bendeniz de sayısız güzelliklerine şahitlik etmişimdir hamdolsun. Osmaniye TOBB Fen Lisesinde öğretmenlik yaparken onu İskenderun Tosçelik Fen Lisesinde çalışmaya teşvik ettiğimi, İlim Yayma Cemiyeti İskenderun Şubesinin kurulmasına ve başkanlığına talip olmasına istişarelerimiz neticesinde ikna ettiğimi ve bunlar vesilesiyle yaptığı kıymetli hizmetleri acizane şeref madalyası olarak kalbimde saklayacağım ömrüm boyunca. 2007 yılında Almanya Milli Görüş Teşkilatının gönderdiği öğrencilerle civar illerden gelen öğrenciler için İskenderun Hizmet Vakfı Yurdunda düzenlediğimiz yaz kuran kursundaki efsane hizmetlerini, yardımlarını ve nicelerini saymaya gerçekten acizim. Çalışkandı, çözüm odaklıydı, inanarak başladığı işi hayırla sonuçlandırmak için ısrarcı ve samimiydi. *“Abim, 3 T kuralı çok önemli, bunlar: teklif, takip ve taciz”* derdi rahmetli can kardeşim.

Twitter profilindeki açıklamasında Sezai Karakoç'un: *“Onlar sanıyorlar ki, biz sussak mesele kalmayacak. Hâlbuki biz sussak, tarih susmayacak. Tarih sussa, hakikat susmayacak.”* sözünü nakleden Hikmet Altunsöz kardeşim, gerçek bir hakikat sevdalısıydı. Zalimin hasmıydı amma çok severdi mazlumunu, şahidiz.

9 Aralık 2022 tarihli bir Tweet'inde Abdürrahim Karakoç merhumdan alıntı yaparak: *“Diyorlar ki: Zülfü yâre dokunma! Dokunmazsam vicdanıma dokunur. Bir yerde bir yanlış gördüğüm zaman, sessiz kalmak irfanıma dokunur.”* diyerek kanayan bir yara gördü mü ta ciğerinin ya-

nacağını, Hakk'ı üstün tutmanın erdemine sahip olduğunu haykırıyordu ve hep haykırdı şahidiz.

İlim Yayma Cemiyeti Osmaniye Şube Başkanlığı yaptığım yıllar boyunca en çok istişare ettiğim değerli başkanımın çalışkanlığına, üretkenliğine, pratikliğine, özgüvenine hep hayran olmuşumdur. Rabbim mekânını cennet etsin.

Abim, abim deyişini asla unutmayacağım güzel kardeşim.

Rabbim seni, değerli eşini ve kızını rahmetiyle kuşatsın. Mekânınız cennettir gönülden inanıyorum.

Rabbim bizleri cennetinde buluştursun.

Orhan ATEŞ

DAĞLARI İNLETEN MARŞ, VEFALI BİR DOST

Hikmet Hocamız'a, eşi Selma Hanım'a ve kızları Rümeyşa'ya öz-
 lemle ve rahmetle...
 Vedalaşabilseydik...
 Sevdiğinin elini, çok sevdiği Rabbine kavuşurken dahi bırakmayan
 sadık bir eş,
 Evini cennet yurduna çeviren örnek bir baba,
 Hayırlı bir evlat, fedakâr bir ağabey, cefakâr bir kardeş,
 Vefalı bir dost, samimi bir arkadaş, mütebessim bir yoldaş, muhabbet
 ehli bir sırdaş,
 İlkeli bir eğitimci, yol gösterici bir öğretmen, hikmetli bir önder,
 'İkra' emrini hayatının merkezine koyan bir kitap aşığı,
 Irkçılığı ayaklarının altına alan bir yeryüzü sevdalısı, ümmet dertlisi,
 Dik durabilen, özü sözü bir, mert bir adam,
 Ve dahi, kaliteli bir mümin, tavizsiz bir dava adamı...
 Rıza-yı İlâhî'yi kazanabilmek için mücadele eden ihlaslı bir kul,
 Ve
 Şehit...
 Sırtımızı yasladığımız dağ...
 Aylar oldu, kimseye derdimizi dökemiyoruz artık Hocam.
 Sizden sonra kimseyle istişare edemiyoruz.
 Ne çok işimiz vardı oysa ki, yeni konuşmuştuk, gençlerin eğitimle-
 rini planlamıştık, yurttan nice şuurlu nesiller yetiştirmenin yükünü
 paylaşacaktık. *(Niyetince ecir yazılsın defterine, inşallah)*. Ya Milli Görüş
 dersleri, kiminle planlayacağız şimdi?
 "Dağlardayız biz, ovalarda,
 Makina başında, sıralarda,
 Sürdürüyoruz kavgamızı Zalimler boğulaya,
 Alev alan ateş söner mi hiç?
 Özgürlük türküleri biter mi hiç?
 Göğre savrulan yumruklar
 Zalim gitmedikçe iner mi hiç?
 Haydin çocuklar, gençler, kadınlar!
 Yükseltelim feryadımızı.
 Allah sözünü hâkim kılmak için Tağutları yıkalım.

Alev alan ateş söner mi hiç?
Özgürlük türküleri biter mi hiç?
Göğe savrulan yumruklar
Zalim gitmedikçe iner mi hiç? “

En çok bu ezgiyi söyledik birlikte, siz başlattınız biz devam ettik, nice hayırlı işte olduğu gibi.

Size ait, sizden kalan ne varsa kutsal bir emanet gibi saklıyoruz sinemizde, lakin iyi değiliz Hocam, yüreklerimiz enkaz altında kaldığından beri hüznümüzü büyütüyoruz sinelerimizde.

Kimselere diyemediğimiz yürek yangınımız belli ki hiç dinmeyecek. Sırtımızı yasladığımız dağ bir anda çekiliverdi ya, kalan ne varsa anlamını yitirdi sanki.

Öyle alışmışız, öyle bağlanmışız ki, gelmeyeceğinizi bile bile, aylardır her sabah yollarda sizi arıyoruz, toplantılarda yolunuzu gözlüyoruz, kapı açılacak Hikmet Hocamız gelecek diye bekliyoruz hâlâ. Hoş hep geciken biz olduk, dakik olan ise sen. İtiraf ediyorum, ‘klasik AGD organizasyonu’ ve/veya “*Erbakan Hocamızın sünneti*” deyip bize takılmanı sevdi lakin sana bunu belli etmedik, onun yerine biz hep geciktik, sen ise vakitlice geldin, zaten hayırlı işlerde de hep acele ederdin.

Yine acele ettin Hocam, önden gittin, biz yetişemedik.

Vedalaşabilseydik...

Şehre geldiğim ilk andan son güne kadar yanımda olan sen, 15 yıllık vefa borcu yüklediğin omuzlarımda taşıdığım bedenim... Ağır geldi Hocam, kaldıramadık, aynı enkazda biz de kaldık.

Moloz yığınlarının arasında ulaşılmayı bekleyen canlar, kulakları sağır eden feryatlar ve yardıma muhtaç mazlumlar. Hikmet Altun-söz’ü tanıyan herkes bilirdi ki sen olsan 1 dk durmazdın, -ben de şahitlik ederim ki ne sen dururdun, ne bizi durdururdun- vasiyetine uyduk, senin yapacağını yapmaya çalıştık, yas tutacak zaman yoktu, hüznümüzü belirsiz bir zamana öteledik, konuşamadık, yutkunamadık, ağlayamadık da.

Sonra vakit geçti, -zaman hiç geçmedi- yalnız kaldığımız her köşe başında fark ettik sensizliği, yokluğu, anladık ki sırtımızı yaslayacak bir dağ yok artık. Ne çok özledik, gülen yüzünüzü, noktelerinizi, yolculukları, sohbetleri.

Bilebilseydik, yaşanmış her bir hatıra şimdi ne çok yakıyor içimizi. Yanan gönüllerimize inşirah vermesi için Cenab-ı Hakk'a iltica ettik.

Bu çağın şahitlerinin görüp görebilecekleri en müstesna kadınlardan birini, eşiniz Selma Hanım'ı, yıllar evvel bir trafik kazasında kaybetmek üzereyken görmüştüm sizi, bir köşede hıçkırarak ağladığınızı, bilmiyorum başka kimse şahit olmuş mudur lakin ben gördüm, o an diledim ki aranızdaki bu güçlü bağ yaşadığınız sürece hep sizinle olsun. O gün Selma Başkanımıza, belki sevdiğiniz hürmetine, belki birbirinden kıymetli tertemiz 3 kızınız hürmetine, belki hasta anne babalarınız hürmetine, belki İslami terbiye ile yetiştirilmesi gereken yüzlerce-binlerce hanım kardeşlerimiz hürmetine, ömür bahşeden Rabbimiz sizi -hepimizin gözbebeği olan Rumeysamızla birlikte- yanına aldı. Lüzum olur mu bilmem lakin ruz-i mahşerde sorulursa şahitlik ederiz ki Selma Hocamız tüm bu vazifeleri ve fazlasını bihakkın yerine getirmiştir.

Her şeyin en iyisini bilen Allah (c.c), en güzel şekilde yetiştirdiğiniz kızlarınızın ikisini sadaka-i cariyeye olarak ardınızda bıraktı. Rabbimiz önce onlara, sonra da bizlere ve bizden sonra gelecek nesillere, uğruna nice fedakârlık yaptığınız İslam davasına hizmet edebilmeyi ve bu sayede hayr kapısını kıyamete kadar açık tutabilmeyi nasip etsin.

“Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir” (Ahzâb/23).

Sizler sözünüze sadık kaldınız, bizlere ise sabır düştü. *“Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, adımlarımızı sabit kıl”(Amin)*

Serkan BULUT

ŞEHRİN ÖBÜR UCUNDAN KOŞUP GELEN

Bitemeyen Gün; 6 Şubat.

Sarsılıyorduk durmadan ve gövdemiz ikiye ayrılmıştı yontulmuş gölgeler gibi durduk kapınızda sağanaklarla döküldü üstümüze ağlamak. O gün kalkıp koşma günü değil miydi Hikmet Hocam çarpışarak, vuruşarak, yürüyerek şafağa kitapların arasından ruh diriltiren kelimeler alıp saçmak günü değil miydi toprağa,

“Şehrin öbür ucundan koşup gelen” diğer adam Habibi Neccar’ın akrabası bildik seni yılınlığı yere seren yumruk, mukavim ve şen kavganın terk edilmiş her mevzisinde nefer,

Demli çayın içimizi ısıtmaz mı Selma Hocam merhemli bir dokunuş şimdi tüm yaramıza şifalı sesin lazım sızımıza, ağrımıza güneş akrabanız idi, bu karanlık neyin nesi sen değil miydin biriktiren eteğinde çiçekler,

Misal-i derdak Rümeysa, eşref-i mahlukatın rutubetli memleketin tazecik bir baharı gergef gergef işlenmiş temiz, aydınlık dua gülümsemen ömrümüzün orta yerinde asılı,

Şimdi biz hangi kapıyı çalalım her bayram? Yokluğun ve ebediyetin çarpıştığı dakika, semtimize kurduğunuz kristal cennetlik yıkılınca yığıldı içimizde enkazlar.

Çatlayan aynalarda dağıldı can ışığı. Sokak aralarından akıp gitti yaşamak, bizi inleyiş makamına sürükleyip bıraktı.

Yürekte çırpınan kuşları şimdi kim susturacak?

Ş. BULUT

ALTIN KALPLİ YİĞİT: HİKMET ALTUNSÖZ

“Âlimler hariç tüm insanlar helak olmuştur, ilmiyle amel edenler (âmil-ler) hariç âlimler helak olmuştur, ihlas ve samimiyetle yapanlar (muhtlis-ler) hariç güzel amel işleyenler helak olmuştur.”

Hikmet ile arkadaşlığımız İskenderun İmam-Hatip Lisesi’ndeki öğrencilik yıllarında başladı. O dönemde derslere giren ve bizlere İslam’ın güzelliklerini anlatan, günün olaylarını yorumlayan, yaşanan olumsuzlukları, sıkıntılarını açıklayan, bizleri bilinçlendiren, hayata hazırlayan hocalarımızı unutmak mümkün değil. Onlar sadece bilgi aktarmakla yetinmeyip, ülkenin ve İslam coğrafyasının meselelerini tanıtmayı, içinde yaşanılan toplumun sorunlarına duyarlı bir nesil yetiştirmeyi hedeflemişlerdi. Hepimiz gibi Hikmet de gençlik çağlarında hocalarımızın anlattığı birbirinden güzel ve faydalı bilgilerle yoğruldu. Kalbimize, aklımıza, fikrimize yüce dinimizin temel ilkelerini yerleştiren, imam-hatip öğrencileri olarak taşıdığımız sorumluluklar hususunda bizlere gerekli bilinci aşılayan, içinde bulunduğumuz dünyayı tanıtan hocalarımıza çok şey borçluyuz. Hikmet’in hayattaki sağlam duruşunun arkasında, bu yıllarda aldığı temel dinî eğitimin önemli rolü olduğunu düşünüyorum. Uzun süren okul arkadaşlığı döneminde aynı ortamları, aynı mekânları paylaştık. Arkadaşlardan kendisinin okul dışında çalıştığını, simit sattığını duyardım, ancak kendim buna şahit olmadım. Aynı sınıfta, kardeşi rahmetli Cemal de vardı. Altunsöz kardeşler olarak bilirdim onları. Sporla ilgili olduğunu, sınıfın maçlarında oynadığını hatırlamıyorum. Hareketli, canlı, okumaya meraklı, vaktini dolu dolu geçiren, çoğunlukla güler yüzlü ama haksızlık karşısında celalli idi. Uyanık bir arkadaşımızdı, kendisini oyuna getirmek, aldatmak zordu. Derslerde başka şeylerle meşgul olduğunu, dersin ahengini bozacak davranışlarda bulunduğunu hatırlamıyorum. Ancak anlatılan konuyla ilgili itiraz edilecek bir husus gördüğünde, görüşlerini sonuna kadar savunduğunu, kendini ifade etmekten, tartışmaktan çekinmediğini, gerek hocalara gerekse sınıftaki arkadaşlara söylemesi gerekenleri açıkça ifade ettiğini belirtebiliriz. Haklı olduğunu düşündüğünde geri adım atmaz, söylenenlere karşılık uygun cevaplar verirdi. Bu nedenle onun medeni cesaret sahibi ve özgüvenli biri olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ancak bu

özellikleri taşımasına rağmen hocalara saygısızlık yaptığına, arkadaşlarının onurunu kıracak şekilde konuştuğuna tanıklık etmedim.

Kendisine duyduğum kalbi yakınlığı hiç kaybetmedim, aradan uzun vakit geçse de ne zaman bir araya gelsek veya telefonla konuşsak, sanki yeni ayrılmışız gibi, aynı sıcaklık, yakınlık ve samimiyeti hissederdim. Liseden mezun olduktan sonra Ankara İlahiyat Fakültesi’nde okuduğu ve sonraları İskenderun’da öğretmenlik yaptığı yıllarda ara sıra görüştüğümüz, bağımızı kopartmadığımız, yarıyıl ve yaz tatillerinde bir araya geldiğimiz, sohbetler ettiğimiz bir arkadaşım dı. Karşılaştığımızda, sözlerine “*abim*” diye başlar, bilimsel çalışmalar yapmam hususunda beni teşvik eder, cesaretlendirirdi. Şahsi durumlarımızı konuştuktan sonra gündemimizde hep Müslümanların durumu, memleketin sıkıntıları olurdu. Mezun arkadaşlarla toplandığımızda Hikmet de aramızda olur, hatta sohbet ortamlarını organize ederdi. Bu yönüyle lisedeki dönem arkadaşlarımız içinde derleyici-toparlayıcı, bir araya getirici özelliğe sahip olduğunu, sonraları daha da belirginleşen liderlik yönünün bulunduğunu söyleyebiliriz. Buna bir örnek olarak, onun İskenderun İmam-Hatip lisesi mezunlarını bir araya getiren WhatsApp grubunu kuran yöneticilerden biri olmasını zikredebiliriz. Grupta yapılan tartışmalarda bazen tansiyon yükseldiğinde yönetici olarak müdahale eder, problemi çözmeye çalışır, ortamı yatıştırırdı.

İyi günümde kötü günümde yanımdaydı. Oğlumun sünnet düğününde, şaka yapıp onu neşelendirmek için balta getirmesini, oğlumu şaşırtırken misafirleri güldürdüğünü hiç unutamam. Rahmetli kayınbabamın vefatında taziyeye gelmişti. Ben de eşinin hastanede yattığı süreçte hastanede kendisini ziyaret etmiş, geçmiş olsun demiş, moral vermeye çalışmışım. Sonraları, Cemal’in vefatında başsağlığı dilemiş, annesi vefat ettiğinde taziyesine gitmişim.

Kendisinin fikirlerine, tecrübelerine, samimiyetine ve arkadaşlığına önem verdiğim için önemli hususlarda onunla istişare eder, bilgi alışverişinde bulunurdum. Çünkü onun hayrımı istediğine güvenim tamdı. İstişarelerimde -sanki içimi okuyormuş gibi- yardımını istediğim hususlarda tatmin edici şekilde konuşur, doğru ve yerinde bilgiler verir, beni isabetli bir şekilde yönlendirirdi. Ona danışmalarım da fayda gördüm ve hiç pişman olmadım.

Hikmet; hayatı, insanları, olayları doğru okur, gerçekçi tespitler yapardı. Sohbet ortamlarında çoğu zaman biz meseleyi kavrayana kadar kendisi o konuyla ilgili tavrını ortaya koyardı. Haklı olduğu konularda taviz vermez, sonuna kadar hakkını ve hakkı savunur, mücadele ederdi. Çoğunlukla tuttuğunu koparır, isteğini gerçekleştirir, muhababını ikna ederdi. Bunları yaparken, şahsi çıkarlarını gözetmez, hak hukuk ve adaleti ön planda tutardı. Bu özelliğini Hikmet'in küçük yaşta çalışmaya başlamasına, hayatın zorluklarını görmesine bağlıyorum. Yaşadığı sıkıntılar onu tecrübe sahibi yapmış, olgunlaştırmıştı.

Hikmet'in önemli bir özelliği aksiyon ve hizmet adamı olmasıydı. Hayırlı faaliyetlerin ya önünde ya içinde ya da arkasında destekleyici olarak bulunurdu. Özel sohbetlerimizde, yaptığı ve yapmayı planladığı faaliyetleri heyecanlı bir şekilde uzun uzun anlatırdı. Onun yaptığı güzel işler yazılsa başlı başına kitap olacak hacimde bir eser ortaya çıkar. Mesela, haftada bir tefsir ve hadis dersleri organize eder, ilim meclisi tertip ederdi. Toplantıyı, konuşmacıyı, yeri ve mekânı bildirmek için yaptığı ilan metinlerini WhatsApp grubunda paylaşırdı. Nerede yararlı ve anlamlı bir faaliyet olsa Hikmet oradaydı. Bir defasında İskenderun'da, sanırım müftülüğün düzenlediği *“gençleri sabah namazında buluşturma ve çorba içme”* etkinliğine gitmiştim. Antakya'dan bir yetkili de gelmişti. Namazdan sonra, İskenderun müftüsü ve misafirlerle imam odasında çorba içenlerden biri de Hikmet idi, orada güzel bir sohbet ortamı oluşmuş, Hikmet'in anlattıklarını dinlemiştik.

Hak ve hayır yolunda çalışırken büyük bir aşk, heyecan ve coşku içinde olduğu hemen anlaşılırdı. İsteyerek, severek ve ibadet şuuruyla çalışırdı. *“Aşkınan koşan yorulmaz”* sözüne uygun olarak, hayırlı faaliyetlerde durmak, yorulmak bilmezdi. Çünkü peşinden koştuğu ideallere aşkla bağlanmıştı. Aynı yola baş koymuş arkadaşların bulunduğu ortamlarda çok huzurlu, mutlu ve merhametli olduğunu müşahade ederdik. Onun bu durumu bana Fetih sûresinin son âyetindeki *“Hz. Muhammed'in beraberindekiler kendi aralarında merhametli, inkarcılara ise çok serttirler”* tanımlamasını hatırlatıyor. Kendileriyle aynı idealleri paylaştığı arkadaşları arasında merhametli, güler yüzlü ve anlayışlı olan Hikmet, yanlışlık, haksızlık, zulüm ve İslam düşmanlığı karşısında ise tam tersine -âyette ifade edildiği gibi- son derece sert ve şiddetli biri oluverirdi.

Bir defasında ikamet ettiğim Kilis'e, İlim-Yayma Cemiyetinin bir toplantısı için iki arkadaşıyla birlikte gelmişti. Toplantı öncesi beni aradı, gelmemi istedi, akşam toplantıda buluştuk. Maşallah ev sahibi gibi kalktı, hizmet etti, sohbete katkıda bulundu. Umre, gezi, dernek faaliyetleri gibi değişik vesilelerle bir araya geldiği için Kilis'teki arkadaşları da iyi tanıyordu hatta tanışmadığımız arkadaşlara beni tanıttı. Toplantıdan sonra bir yerde tatlı yedik, aileleri için de tatlı aldılar ve onları İskenderun'a uğurladım.

Unutulmayacak faaliyetlerinden biri de bayramlarda, İskenderun'daki İlim-Yayma yurdunda bayramlaşma buluşmaları tertip etmesi idi. Orada eski-yeni arkadaşları görme, konuşma fırsatı buluyorduk. Bu toplantılarda da moderatörlük yaptığını hatırlıyorum. Bir defasında böyle bir bayramlaşma toplantısına katılmak istedim ama arabam yoktu, Hikmet'i aradım, o yoğunluğunun içinde, buluşma yeri ayarladık, beni aldı ve toplantıya bir arkadaşın aracılığıyla beraberce katıldık. Kendisi benimle gelemeyeceği için dönüşümü de ayarlamış, yine İmam-Hatip'ten arkadaşım İbrahim Tunçer'e beni de götürmesini söylemiş. Eliyle beni İbrahim'e teslim etti ve vedalaştık.

Hikmet, çocukluğundan itibaren İskenderun'da bulunduğu için, oradaki dinî-sosyal-kültürel-ekonomik-siyasi yapıyı, eski-yeni abilerimizi, hocalarımızı, arkadaşlarımızı iyi tanıyordu. Faaliyetleri planlama, yürütme ve neticelendirme aşamalarındaki becerisinin, başarısının gerisinde bu özelliğinin de katkısı olduğunu düşünüyorum. Hikmet'ten sonra bu güzel/yararlı etkinlikleri organize edecek, bayrağı onun bıraktığı yerden teslim alacak arkadaşların bulunacağına inanıyorum. Hayat devam ediyor, yine ihtiyaç sahibi insanlar var, onların yardımına koşmak gerek. Yine her kademedede öğrenciler var, onlarla ilgilenmek, sıkıntılarını gidermek, vatan-millet sevgisini onlara aşılamak gerek. Yine dinî-kültürel toplantılara ihtiyaç var, onların organizesine devam etmek gerek. Ama onun yerini alacak arkadaşlar avantajlı sayılır çünkü önlerinde Hikmet'in güzel mirası, itibarı ve örneği bulunuyor.

6 Şubat gecesi Kilis'te idim, gece saat 3 ile 3.5 sıralarında uyanmış, bir müddet sonra tekrar uykuya dalmıştım. Salonda tek başıma yatıyordum, masanın üstünde muhabbet kuşu vardı. Onun çırpınması ve büyük bir sarsıntıyla uyandım. Deprem anında yapılması gerekenle-

ri bilmemize ve önceden defalarca duymamıza rağmen şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırđım. Masanın üzerindeki telefon çalıyor, ekranda hatırladığım kadarıyla “size çok yakın bir yerde deprem oluyor. Depremiñ yeri: Nurdağı” yazıyordu. Birçok depremi yaşamıştım, en büyükleri olan 12 Kasım 1999’da 7.2 şiddetindeki Düzce depremini İstanbul’da, 23 Ekim 2011’de 7.2 şiddetindeki Van depremini ise Şırnak’ta yaşamıştım. Ama bu sarsıntı çok daha büyüktü, kıyamet kopuyor, artık dünya hayatı bitiyor sandım. Bulduğum salonun duvarları artık bir yerlerden patlayacak gibi hissettim, hamdolsun bina yıkılmadı, çocuklarla dışarı çıktık. Hemen İskenderun’da babamı, kardeşlerimi aradım. Onlar da dehşet içindeydi, binalar yollara düşmüş, kısa bir mesafe için arabayla uzun yol yapmak gerekiyormuş. Hemen WhatsApp gruplarındaki paylaşımlara baktım. Yakın akrabadan maalesef enkaz altında kalanlar vardı. İskenderun İHL grubunda öğrendim Hikmet’in, eşinin ve bir kızının enkaz altında kaldığını. Kardeşlerinden Said’i mi Yusuf’u mu aradım hatırlamıyorum. Enkaz başında çaresiz bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Onları çok merak ettim, gün boyu kısa aralarla yeni bir haber var mı diye telefona baktım, yakınındaki arkadaşları aradım umutla. Maalesef ikinci vakti o haberi okudum ve kalbime dayanılması zor, tarifi mümkün olmayan bir ağrı oturdu. Çok etkilendim, dakikalarca ağladım, büyük bir acı yaşadım. Ama bu, Mülk sûresinde buyrulduğu üzere mülkün sahibi, ölümü ve hayatı yaratan Cenâb-ı Allah’ın takdiri idi, boyun eğmekten, rıza göstermekten başka yapılacak bir şey yoktu. Belli ki Mevlam onları katına almayı murad etmişti. Kendisi, hanımı ve kızı için sevindim, çünkü dünya sürgünlerini tamamlamış, imtihanlarını başarıyla sonuçlandırmışlardı. Dünya hayatının yorgunlukları, sıkıntıları, dargınlıkları, kırgınlıkları, korkuları, acıları artık geride kalmıştı. Cennet ve cemelullahla şereflendiklerine, Hz. Peygamber’in sancağı altına girdiklerine, kendilerinden evvel vefat etmiş yakınlarına kavuştuklarına inanıyorum. Çünkü hem hayatlarını mümin-muvahhid olarak tamamlamış, hem de hükmî şehid olmuşlardı. Ama geride bıraktıkları, başta ailesi olmak üzere yakınları ve biz arkadaşları nasıl dayanalım? Yeri, boşluğu doldurulamaz arkadaşımızın yokluğuna nasıl alışalım? Mevlam bu ağır imtihanı kaldırmamız için bize güç ve sabır versin.

Hikmet, yazımın başında aktardığım söze uygun bir şahsiyet olarak yaşadı. Yukarıda anlatmaya çalıştığım gibi, günümüz şartlarında “âlim” idi. İlahiyat fakültesi mezunuydu, aynı zamanda çok okurdu, ilmi, kitapları, ilim yolunda olanları severdi. “Âmil”di, sadece benim şahit olduğum güzel ve hayırlı faaliyetlerinden bazılarını yazmam bile sayfalar aldı. “Muhlis”ti yaptıklarında samimiydi, zira ihlaslı olmayanların bu kadar icraatı aşkla-şevkle yerine getirmesi mümkün değildi.

Gençlik yıllarımda katıldığım bir cenazede İskenderun İmam-Hatip Lisesi emekli öğretmenlerinden Yasin Bozkaplan hocamızdan işittiğim ve zihnime o günden itibaren kazınan bir hadiste Hz. Peygamber, müminlerin vefat eden kimse hakkındaki şahitliklerinin Allah (c.c.) katında da geçerli olduğunu ifade buyurmuştur. Onu tanıyanların hüsn-ü şehadetleri doğrultusunda, Hikmet’in Rabbinden razı, Rabbinin de Hikmet’ten razı olduğu bir şekilde ölümsüzlük yurduna göçtüğü temennisi ve niyazıyla, Mevlam varsa onun kusurlarını bağışlasın, kendisine kabir azabı çektirmesin, hesabını kolay eylesin ve cümlemizi Hz. Peygamberin civarında tekrar buluştursun.

Bu vesileyle yüce Allah’tan, Hikmet gibi mümin ve yiğit gönül adamlarını eksik etmemesini diliyorum.

Dr. Bünyamin AÇIKALIN

IŞIK SAÇAN İNSAN

Ben Zeynep Asker. Selma ve Hikmet Altunsöz'ün yeğeni Ömer Faruk Asker'in eşiyim. Hikmet Altunsöz, benim tanıdığım sıfatla Hikmet eniştemi ömrünün son 3 yılında tanımış olma şerefine eriştiğim için içim buruk da olsa çok mutluyum. O eminim birçok insanın tanımak isteyeceği o parlak, ışık saçan insanlardandı. Her açıdan örnek ve özenilecek sıfatlara sahipti. Çok iyi bir eş, çok iyi bir baba, çok iyi bir öğretmen ve nicesi...

Onunla geçirebildiğim o kısa zamanda bunu çok net bir şekilde gözlemledim. Sahip olduğu bütün makamlarda en iyi olmaya gayret eden ve olabilmiş nadir bir insandı ve bunu bütün kalbiyle yapıyordu. En iyisi de oydu çünkü yaptığı her şeyi mükemmel dengeyle, ahlakla, sevgiyle, emekle icra ediyordu hem ailesinde hem de profesyonel yaşamında.

Hikmet eniştemle ilk tanıştığım zamanda ona hayranlık duymamı sağlayan ilk özellikleri zekâsı ve mizah yeteneği idi. O parlak zekasından, birikmişlikle ortaya çıkan mizah dolu şahane sohbetlerinden hiç sıkılmazdınız.

Hikmet eniştem mesleğinin yanı sıra hayatı boyunca birçok sivil toplum kuruluşunda yer alan, topluma yararlı olabileceği her alanda çaba gösteren ve hizmetleriyle öncü olan biriydi. Birçoğunu bilmiyordum bile çünkü mütevazılığıyla de bir örnekti. Net konuşur ve doğru bildiği o yoldan şaşmadan, hak gözeterek hareket ederdi. Mütevazıydı, cömertti, sofrası görüşü ne olursa olsun sevdiği herkese açıktı. Birçok insanın akıl hocası olmuş ve birçoklarının belki de hayat çizgisini şekillendirmesine yardım etmiş bir öğretmendi.

Saniyesini boşa harcamayan biri olarak ailesini, kızlarını baş tacı yapmış, onlarla hem baba hem dost hem sırdaş olabilen bir babaydı. Kızlarını çok iyi tanıyor, onların duygularına hep dikkat ediyordu, gözleri şefkatle hep onların üzerindeydi. Diğer her şey bir yana baba ve eş olmayı çok sevdiğini görüyordunuz. O ailesini her daim koruyup gözetken, fikirlerine ve duygularına her daim kulak veren mükemmel bir babaydı. Mütevazı yaşamlarında küçük cennetlerin de yaşayan çok güzel bir aileye sahipti.

Selma teyzeciğimle olan evlilikleri gerçekten de ender rastlanan bir uyumdu. Böyle bir uyumu daha önce hiç görmedim. Birbirlerini gözlerinden anlayan birbirlerinden bahsederken o anlarda birbirlerine olan saygı, merhamet ve en önemlisi sevgilerine şahit oldum. Birbirlerinden ayrı kalmayı sevmeyen birbirleri ardında kalmayı istemeyen bir bağlılıktı. Lakin öyle de oldu. Onların birbirlerine olan sevgilerini, örnek aile dinamiklerini izlemek beni çok mutlu ederd. Aileye yeni katılsam da onlarla geçirebildiğim vakitlerin hakkını veremesem de onları çok sevdim. Allah c.c. onlardan razı olsun.

Hikmet enişteciğim, Selma teyzeciğim ve küçük kızları Rümey-sam bu dünyadan göçen nadide insanlardı. Onları anlatmaya, sevmeye dua etmeye devam edeceğim nefesim yettiği müddetçe anacağım. Biliyorum ki çok güzel bir yerdeler. Allah c.c onları çok sevmiş ve en güzel makamına aldı inşallah bundan hiç şüphem yok.

Bizde bir gün layık olabilirsek eğer, yeniden kavuşacağız, yeniden sohbet sofraları kuracağız ve yeniden beraber güleceğiz inşallah... Onlara doyamamanın hüznünü yaşıyoruz hep birlikte. Ebedi olan âlemde görüşmek üzere...

Selam ve dua ile...

Zeynep ASKER

BİR SIRDAŞ, BİR YOLDAŞ VE BİR NEŞE KAYNAĞI

Selamünaleyküm!

Yazmak çok zor geldi ama yazılanları okuyarak rahatladık elhamdülillah. Yaşamına ne kadar yakından şahit olsak da başkalarının satırlarındaki güzellikleri görmek tesellimiz oldu. Vesile olanlardan emeği geçenlerden Allah razı olsun.

Teyzemin hayat arkadaşı, yoldaşı, ailemizin bilgisi neşe kaynağı, hocamız, sırdaşımız, yol gösterenimiz, sorun çözenimiz, sırdaşım abim eniştem...

Dopdolu hayatında ailesini de ihmal etmeyen, her zaman çok iyi bir dinleyici, anlatanı değerli hissettiren, sorun çözücü ve çok iyi bir sırdaş çok iyi bir abi örneği eniştem.

Kuvvetle iman eden, imanını hayatının her alanında uygulamaya geçiren, her işinin amacı salih amel olan, her daim hakkı ve sabrı tavsiye eden örnek bir kul. Teyzem ile birlikte Asr suresini hayatına mükemmel uygulamış iki örnek insan. Birbirlerini Allah için sevmiş, örnek bir evlilik nasıl olur hepimize göstermiş, bu hayattan birlikte gitmek için dua eden iki muhteşem insan. Rabbim sizi kırmadı duanızı kabul etti ve birlikte yanına aldı elhamdülillah.

Mütevaziliğinle, alçak gönüllülüğünle, karşılıksızlık ve tevazu örneği davranışların ile şu ahir zamanda da örnek bir müslüman hayatının nasıl yaşanacağını hepimize gösterdin eniştem. Mütevaziliğinin yanında haksızlığa ve zulme karşı nasıl dik durulur nasıl mücadele edilir hepimize gösterdin.

Biz deprem günü Tunceli'de sallantıyı hissederek uyandık. Önce aile grubundan yazdık cevap alamayınca yaptığım ilk iş teyzem ve eniştemi aramak oldu. Ama maalesef ulaşamadık. O gün yaşadıklarımızı anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalıyor maalesef. Benzer duyguları sadece 2010 yılında Mavi Marmara şehitlerini karşılamadan dönerken olan trafik kazası sonucunda teyzemin ağır yaralandığını öğrendiğimde yaşamıştım. Teyzem ameliyattayken eniştemi ilk defa o kadar çaresiz gördüm. Sadece birkaç saniye kendini bıraktı ve sarılıp ağladık. Sonra her zamanki güçlü duruşuna geri döndü. O zaman anladım ki teyzeme de enişteme de birbirlerinin acıları çok ağır gelecek. Binlerce insanın duası ile rabbim o zaman teyzemi bize bağışlamıştı.

Bu dünyadan birlikte gitmek için dualarına şahit olduk. Yaşlanmayı hiç düşünmediler hiç planlamadılar sanki biliyorlardı ve bu dünyadaki vakitlerini en iyi şekilde doldurmak için çaba sarf ediyorlardı.

Deprem bölgesine uzak olmamıza ve uykumun ağır olmasına rağmen beni uyandıran rabbim deprem anında ne eniştemi ne teyzemi ne de küçüğümüz Rümeysa'mızı uyandırmamış. Azrail aldığı emri en nazik şekilde yerine getirmiş. Özlemlerine katlanmak zor olsa da içimiz yansa da Rabbimizin emrinden sual olunmaz. Biz biliyoruz ki dünya çileleri bitti artık sefa sürme vakitleri geldi. Şehitler ölmez diyor rabbim biz onları özlesek de onlar bizden çok daha özgürler. Rabbim ahirette buluşabilecek kadar kaliteli bir hayatı yaşamayı bize de nasip etsin.

Bu dünya hepimiz için sınav yeri. Onlar bu sınav yerinde ortalamanın altında bir süre kalmış olmalarına rağmen muhteşem dolu bir sınav kağıdı ile terk ettiler dünyayı. Biz şahidiz ya rabbi senin rızan için yaşadılar. Her anlarını senin rızan için programladılar. Dünyalık hesapları yoktu. Biz şahidiz ya rabbi şehitliğin tanımını en güzel şekilde yaşayarak gösterdiler bize. Şehadetlerini kabul eyle peygamber efendimize komşu eyle, bizlere de ahirette buluşmayı nasip eyle rabbim.

Muhammed Abdullah ASKER

BİR BİLGE DAYI

Sevgili dayıcığım bugün seni anlatacağım. Seni anlatmaya sayfalar yetmez ama ben yine de anlatacağım. Dayım her bir şey olduğunda annem arar dayım hemen gelirdi. Lafı tatlıya bağlar, esprisini yapar, benim işim bitti der giderdi. Kısacası hepimizin işini halleder bizi güldürürdü. Dayım resmen ailenin neşesiydi. Dayımın her sözü bilgi verirdi. Selma yengemle Rümeysa ablam da hem çok çalışkandılar hem çok iyi yürekliydiler. Rümeysa ablamın yüzünden gülücükler eksik olmazdı, benim için kuzen değil abla gibiydi. Selma yengem ise Hikmet dayım gibi herkese bilgi veren sevecen bir insandı. Selma yengemi çok seviyorum. Hayatımızda hep onlar gibi iyi insanlar olur inşallah. Mekanınız cennet olsun, Allah bizi cennetinde buluştursun.

Zehra KILIÇ

Yaş: 8

YÜREKLERDE YAŞAYAN ADAM: HİKMET ALTUNSÖZ

2006 Eylül ayında Şanlıurfa Halfeti İlçesi Yukarıgöklü Lisesi’ne Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni olarak atamam gerçekleşti. Kültürüne ve insanına yabancı bir yere geldiğimi zannediyordum. Oysaki kasaba halkıyla çok çabuk kaynaştım. Kasabaya geldiğim ilk ay içerisinde aynı duyguları paylaştığımız, ortak paydalara sahip olduğumuz güzide bir toplulukla evimizde iki kere bir araya gelmiştik. Rüya gibiydi. Hiç yabancılık çekmedim desem yeridir. Beni kucaklamak için kollarını açan bu koca yürekli insanları kucaklamanın verdiği mutluluk belki de hayatımda bir daha yaşayamayacağım bir mutluluktur.

Yusuf, Salih, Zeki, Yaşar, Mehmet Hoca ve Birecikli Şevket ile haftada bir oturumlarımız başladı. Ayrıca öğrencilerden kurulu bir başka grupla da siyer dersleri yapmaya başladık. Hikmet Hocamızın adını ilk defa bu iki grupla yaptığımız oturumlarda duymaya başladım. Bir şey dikkatimi çekmişti. Hikmet Hocamızı ananların yüzlerinde tatlı bir tebessüm, cümlelerinde ise heyecan ve özlem vardı. Bir araya geldiğimiz ortamlarda sürekli onun adı zikrediliyor, yaptığı faaliyetlerden bahsediliyor, konuşmalarından anekdotlar aktarıyorlardı. Hocamızın kim olduğunu sorduğumda lisenin benden önceki Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni olduğunu ve dört yıl önce de Yukarıgöklü’den ayrıldığını öğrendim. Görev yaptığı yerden ayrılmasının üzerinden dört yıl geçmesine rağmen bıraktığı hatıraları, hoş sohbetleri hala tazeydi. Bunun yanı sıra öğrencileriyle ve dostlarıyla yaptığımız oturumlardan dinin nasıl doğru bir şekilde anlaşılacağına dair bir usul verdiğini hem sözleriyle hem de davranışlarıyla göstermiş olduğunu hissettim. Sanki o oradan hiç ayrılmamış gibiydi. Belki de onun bıraktığı bu güzel iklim, benim orada hiç yabancılık çekmememi sağlamıştı. Şimdi düşünüyorum da bana manevi bir maide hazırlamış ve bana da o maideye oturmak kalmıştı.

Onun bıraktığı bu mirastan çok etkilenmiştim. Gariptir, ona karşı kendimi borçlu hissettim. Bu duyguyla dostum Şevket İncedal’dan hocamızın telefon numarasını aldım ve onu aradım. Hikmet Hocam’a dedim ki: *“Hocam bir meslektaşınız olarak öncelikle size çok teşekkür ediyorum. Burada çok güzel fidanlar ekmiş ve yetiştirmişsiniz. Kalplerde yer etmişsiniz. Halkla çok güzel iletişim kurmuşsunuz. Bizlere de çok güzel ör-*

nek oldunuz.” Hikmet Hocam bu konuşmamızdan son derece mutlu olmuş ve bizlere aradığımız ve güzel ifadelerimiz için teşekkürlerini ifade etmişti. Gerçekten Yukarıgöklü'deki öğrencilerinin ve dostlarının onu niçin unutamadıklarını yaptığım ilk telefon görüşmesinden anlamıştım. Yüreğinden gelen samimi sözleri, içimi ısıtmıştı.

Hikmet Hocamla bir telefonla başlayan iletişimimiz ilerleyen yıllarda da devam etti. Birbirimizle ruberu görüşmeden yaklaşık on üç sene telefonla iletişimizi sürdürdük. Telefon konuşmalarımız kısa sürmez, çeşitli konularda istişareler yapardık. Hocama bazı görüşmelerimizde bir taraftan kendisini Hatay'da ziyaret etmek istediğimi söylerken diğer taraftan da Aksaray'dan bir vesile ile geçerse mutlaka görüşmek istediğimi de ifade ederdim.

Tam 13 sene Hikmet Hocamla bu şekilde hasbihal ettik. Nihayet 2019 yılında Hocam ve dört kişilik arkadaş ekibi bir vesile ile Aksaray'a geldiler. Nihayet kavuşmuştuk. Çok samimi bir şekilde kucaklaştık. Aksaraylı dostlarımız ve hocamın ekibindeki arkadaşları bizim hikayemizi dinleyince çok şaşırılmışlardı. Israrla evimizde misafir etmek istedimse de kabul etmedi. Mütebessim çehresini ve sesindeki içtenliğini unutamam. Doğal bir çekim gücü vardı. İnsana güven veren bir duruşu ve özgüveni her halinden belliydi. Uzun ve verimli bir sohbetten sonra vedalaştık Hocam ve dostlarıyla.

Hocamla en son görüşmemizi şehadetinden bir hafta önce gerçekleştirmiştik. Konuşmamızda yarım bıraktığı akademik çalışmasından bahsetmişti. Ben de ona konusunun çok önemli olduğunu ve çalışmayı tamamlamasının iyi olacağına dair kanaatlerimi ifade etmiştim.

Mütevazi bir kişiliğe sahip olan Hikmet Hocamızı şehit olarak nitelendirdik. Zira şehadet ölüm şekline göre değil yaşam şekline göre kazanılan bir makamdır. Hayatı ve bıraktığı miras, bunun en büyük delili Allah'ın izniyle... Bu sadece benim değil onu seven dostlarının da duası sanırım. Rabbim onu ve sevenlerini cennetinde bir araya getsin inşallah. Bu vesileyle bu güzel çalışmada emeği geçen herkese teşekkürü bir borç bilirim.

Selam ve dua ile...

Ali KUŞCALI

“O HALDE BOŞ KALDIĞINDA KALK, YENİDEN YORUL”

Hikmet hocam ile yollarımız bir öğretmen olarak okulumda sorun yaşadığımda kesişti. Kendini bir şehirde yapayalnız, haksızlığa uğramış, ne yapacağını bilemez halde bulduğumda bir telefonum ile yardımına koştu. Uzattığı el ile daha güçlü hissettim. Bana benim de öğretmen bir kızım var sen de benim kızım yaşlarındasın, kızım da benzer sorunu yaşasa nasıl yanında olacaksam senin de yanında olacağım, kızım da aynı sorunu yaşayabilirdi sözleri hala kulaklarımda. Babacan tavırları ile ailemden 900 küsur km uzaklıkta iken yaşadığım sorun karşısında beni daha güçlü hissettirdi. Çok üzgün olduğumda söylediği “*o halde boş kaldığında kalk yeniden yorul*” ayetini ile verdiği öğüt hayatım boyunca rehber olacak. Hikmet hocamı tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Hikmet hocamın, eşinin ve kızının mekânı cennet olsun...

Şerife YENİCEOĞLU

UMUDU TEBESSÜMLE AŞILAYAN HİKMET ABİ;

Mütebessim çehresiyle en yorgun anlarda, filizlenen bir fikirle sözü yükselttiğinde yeniden “*Bismillah*” demenin heyecanı, habercisi ve refikiydi, Hikmet Abi.

İnsanlar vardır, solgun ve durgun;

İnsanlar vardır, berrak ve coşkun...

İnsan, doğduğu ailenin, büyüdüğü sosyal ortamın, bulunduğu ilmi ve kültürel çevrenin, ekonomik koşulların, coğrafi zorlukların, imkân veya imkansızlıkların oluşturduğu şartlar içinde yetişir. Ve insan her ne şartta büyürse büyüsün genellikle ailesinden aldığı karakter ve kimlik üzerinde görünür. “*Aslında olan, tırnağında getirir.*” sözü bu gerçekliğin sosyal hayata yansımasıdır. Rahmetli Hikmet Abinin muhterem babası Mehmet Emin Amca’yı ziyarete gittiğimde üzerindeki metanet ve teslimiyeti gördüğümde, “*İnsan, insanın gölgesinde yetişir.*” vecizesi, zihnimdeki karşılığını müşahhas olarak buldu. Mehmet Emin Amca, aksakallarını sıvazlarken, alnındaki çizgiler ortaya çıktığında, çökmüş omuzları dünya yükünü taşımaya hala varım diye, görünüyordu. Belli ki dert üstüne dert almış, yük üstüne yük... Derdiyle birlikte evladını, Hikmet’ini de dert sahibi eylemiş. Çileyi aş eylemiş, önüne koymuş. Millete, Ümmete umut olsun, dertlilere derman olsun diye...

Hikmet Abi, bu dertle İlim Yayma Cemiyetinin şubelerini arkadaşları ile İskenderun’da da kurmak istemişti. 2014 yılında İlim Yayma Cemiyeti İskenderun Şubesinin kuruluşuna liderlik ederek, kurucu şube başkanlığı ve 4 dönem şube başkanlığı vazifesini üstlenerek ilim-irfan sahibi, manevi ve ahlaki değerlerle bezenmiş bir neslin yetişmesi için öncü oldu. Gençlik yıllarından gelen vakıf/dernek tecrübesi ile İskenderun’da ortaöğretime yönelik faaliyetlere başladılar. İlk yapılan çalışma, İmam Hatipte hafızlık yapan öğrencilere sahip çıkmak, onlara barınma, takviye kurs ve burs bulmak oldu. Liseli gençlere yönelik çalışmaları önemser, üniversite hazırlık süreçlerini takip eder, özellikle gençlerin büyükşehirlerde güvende olması için cemiyetin yurtlarına, cemiyetin yurdu olmayan yerlerde camiamızdaki diğer vakıf/dernek yurtlarına yönlendirirdi. Eğitimci olması, gençlerle sürekli iletişim halinde olmasından dolayı dertlerini dinler, onların

sıkıntılarını ve beklentilerini geniş katılımlı toplantılarda ifade eder, onların adeta sözcülüğünü yapardı.

Hikmet abinin, mütebessim, gülen bir yüzün arkasında merhamet, şefkat dolu bir kalbi vardı. Rabbinin rızasına talip, her fırsatı O'nun rızası için değerlendirmek isteyen bir yürek, dert üstüne dert ekleyen büyük dert sahibiydi. Derdi kadar umudu da büyüktü. Problemlere hızlıca çözüm üretmek, araştırmak, bulmak, derman olma dertlilere... Çünkü yük olmayı değil yük almayı öğrenmişti o.

Suriyeli mülteci kardeşlerimizin çocukları, Allah'ın nazlı kulları, özel eğitim, ilgi ve bakım gereken mahzun yürekler... Hikmet Abiye bu çocukların durumu iletildiğinde şube merkezini özel eğitim gereken nazlı kulların hizmetine açmıştı. Uzun bir zaman özel eğitim gereken bu çocuklara şube merkezinde eğitimler verildi. Ekibi ile birlikte onlar için özel eğitimciler ayarladı, oyun aletleri, eğitim materyalleri temin etti. Hızır Tutan Abi ile bu durumu gördüğümüzde çok duygulanmıştık. Evet, herkes mülteciler için bir şeyler yapıyordu ama ya Allah'ın nazlı kullarına kim kol kanat gerekecek, kim bir mekân tahsis edecekti. Cemiyet çatısı altında bu çocuklara yardımcı olunması her ne kadar cemiyetin görev alanında olmasa da içimize su serpmişti. Zira özel eğitim alan, bu mahzun yüreklerin sorumluluğunu almak kolay değildi. Hikmet abi, bu tip durumlarda inisiyatif alıp, her türlü sorumluluğu üstlenen diğerkâm bir kişiliğe ve karaktere sahipti. Çocuklar, aileler bu durum karşısında memnun ve müteşekkirdiler.

Hikmet Abi, insana değer verdiği gibi, vakıf ve vakıf mallarına da hassastı. Milli Emlak'tan tahsis alınan binanın İlim Yayma Cemiyeti İskenderun yurdu olarak açılış sürecini heyecan ve sabırla takip etti. Yurdun tefrişatı ve eksiklerinin tamamlanması için arkadaşları ile birlikte yoğun çaba harcadılar. Eylül 2017'de yurt faaliyete başladı. Yurtta barınma hizmeti verilmeye başladıktan sonra da yurttan kalan gençlerle ilgilenmeye devam ettiler. Onların hem manevi hem maddi ihtiyaçlarında kol kanat gerdiler. Yurdun gıda ihtiyaçlarını mümkünse ücret ödmeden bulmayı, temin etmeyi görev bildirdi. Bunun için yıllık yağ ihtiyacını Adana'ya gider hayırsever iş adamı Hüseyin Nuri ÇOMU'dan bağış olarak alırdı.

Hikmet Abi, yurt açıldıktan 3 sene sonra tahsis alınan binanın Kemal ve Seher Özkan tarafından vakıf olarak yaptırıldığını öğren-

miş. Bu duruma kayıtsız kalmayıp, vakıf sahiplerinin isminin yurda verilmesi için talepte bulunmuştu. Her görüşmemizde, “*Abim, öğren-meseydim sorun yoktu, ama artık biliyorum. Bu bir vebaldir.*” derdi. Genel Başkan Yardımcımız İsrail KİŞLA Bey de destek oldu. İlgili resmî kurumlarla görüşerek gerekli onaylar alındı ve yurda 2021 yılında Kemal Seher Özkan Yükseköğretim Erkek Öğrenci Yurdu olarak isim değişikliği yapıldı. Resmî yazı geldikten sonra, beni arayarak sevincini paylaştı. Bana müjde verdi. Emanet yerini bulmuştu. Üzerinden dağ gibi bir yük, bir dert inmişti. Hikmet Abi, bu isim değişikliği sürecini yaklaşık 1,5 yıl takip etmişti. Oluru olmazına değil, vazife adamına yakışır bir şekilde sabırla süreci takip etti. Vakıf ehli olmak elbette ki bunu gerektirirdi.

Hikmet abi, tüm iş süreçlerinde, çalışmalarda teşkilat hiyerarşisine dikkat ederdi. Yurt dışına, il dışına gittiğinde, şehirden ayrıldığında muhakkak haber verir ve başkan yardımcılardan, yönetimden falanca kişi vekilimdir, derdi. Heyecanlı idi ve bu heyecana arkadaşlarını ortak etmeyi severdi. Canitezliği, herkesten daha fazla koşması bitmek bilmeyen azmini gösteriyordu. Her daim dinamik, her daim hazırdu. Organizasyon, planlama onun işiydi.

Hikmet Abi ile depremden iki ay önce, Hatay, İskenderun, Osmaniye, Bahçe, Kahramanmaraş, Gaziantep, Şanlıurfa illerindeki yurtların şeker sevkiyatı ve dağıtımını planlamış ve tamamlamıştık. Sevkiyat için en uygun nakliyeciyi kendisi anlaşılmıştı. Alınan diğer tekliflere göre çok uygundu. Cemiyetle ilgili bu tür durumlarda her zaman en iyi ve en uygunu olması için çaba harcardı. Dağıtım tamamlandıktan sonra görüştüğümüzde “*Abim, başka bir iş var mı?*” diye yeni bir görev olup olmadığını sormuştu. Hikmet Abi, bir işten yorulduğunda/bitirildiğinde yeni bir işe başlamanın hikmetini bilenlerdendi.

Hikmet Abi ile 8 yıl teşrik-i mesaimiz oldu, yakın çalıştık. Yük olan değil, yük alan bir teşkilatçı, tez canlı, gayretli, daima yarına odaklanan bir bakışla etrafına şevk veren bir başkan ve muallimdi. Her görüşmemizde yaşça küçük olmama rağmen “*abim*” demesi, tevazu ehli bir dervişin samimi yansımasıydı üzerimize. Allah’ın nazlı kulları, özel eğitim gereken muhacir çocuklara Ensar oldu. Yaptığı güzel işlere bizleri de ortak etti.

Müslümanca duruş, mücadele azmi, tükenmek bilmeyen heyecanı ile ümmetin değerlerini, haklarını her alanda koruyan, milletin uhuvveti için gayret eden, tarafını her durumda izhar eden dava adamıydı. Çok koştu, çok yol kat etti, çok iz bıraktı. İz bırakan bir neslin yetişmesine öncülük etti.

Hikmet Abi! İskenderun’un yaz yakıcı sıcağında esip, serinlik vererek, rahatlık veren Yarikkaya Rüzgârı gibi tatlı bir esinti bıraktın üzerimizde. Gülen yüzü Akdeniz’in maviliği gibi akıllarda yer edecek. Ve o, Yarikkaya efsanesi gibi söz olup, şiir olup anlatılacak dizelerde.

Hikmet Abi, berrak ve coşkun bir nehir gibi uğradığı yüreklere umut oldu, dost oldu, arkadaş oldu. Rabbim ondan razı olsun. Biz kendisini Allah için sevdik ve O, hoş bir seda bırakarak Rabbine kavuştu.

Şahidiz.

Şahidiz.

Şahidiz.

Rafet GAYRETLİ

ALLAH'IN RAZI OLACAĞI BİR HAYAT YAŞAMAK

Kim bilebilirdi ki böyle bir ayrılığın ardından kendisi ile alakalı bir yazıyı kaleme almak zorunda kalacağımı, inanıyorum ki; o, eşi ve kızı şehit hükmündeler ve Rableri onlardan razı bir şekilde cennetindeler.

Onun hakkında kitap yazılsa yeridir ancak onu bir cümle ile anlat deseler; 'Allah'ın razı olacağı bir hayat yaşamak üzere adanmış bir ömür.'

İsmi ile müsemma, hikmet dolu bir insan, lafta değil yaşantısı ile örnek bir şahsiyet. Kimin hayatına dokundu ise onda güzel bir etki bırakmıştır. İyi bir aile babası, iyi bir öğretmen, iyi bir sendikacı, iyi bir teşkilatçı, hangi STK'da görev aldıysa oraya damgasını vurmuş, aldığı görevi bi hakkınca ifa etmiş iyi bir teşkilatçı, iyi bir insan, iyi bir müslüman, iyi bir...

Kendi gözümden, şahitlik edebileceğim üzerinden sözlerime devam etmek isterim, kendisiyle ne zaman görüştüysük hep güleç ve kalbimde huzur bırakan hoş bir sedası olmuştur. Kendisiyle yolculuklarımız olduğunda kendimi şanslı olarak görürdüm ve ondan bir şeyler öğrenmeye çalışır, bir sonraki yolculuğumuz da buluşmayı dilerdim. Allah'ın razı olacağı bir hayat yaşamaktı gayesi ve bu uğurda bir ömür sürmeye çalıştı. Davası buydu, buna uymayan ne varsa doğru bildiğini hep haykırdı. Başkası ne der, birilerini karşısına alır mı diye bir derdi olmadan hep Hakkı haykırdı. Hayra motor, şerre fren oldu. Eliyle düzeltemediyse sözü ile karşı durdu.

Çok sayıda yaşanmış şahitliklerimden en güncel olanı depremden iki gün önce İskenderun Ticaret Odasında STK'ların katıldığı bir toplantıda yine yanlış bulunduğu bazı konularda söz alarak, sesini yükseltmeden sözünü yükselterek haksızlıklara karşı çıktı.

Yine kendisi ile ilgili söyleyebileceğim bir hususta vefaya verdiği önemdi. Depremden bir gün önce telefonda Hizmet Vakfı kurucularından Abdullah Babaarslan için bir vefa programı tertip etmemizi ve ne şekilde bir organizasyon yapılacağını görüştük. Tarih 5 Şubat, Abdullah Babarslan'ın da ölüm tarihi, kim bilirdi bizim son görüşmemiz olacağını ve Hikmet abinin o günün ertesi günü sabaha doğru yaşanacak depremde hayatını kaybedeceğini.

6 Şubat sanki kıyametin küçük bir provası yaşanıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyor, kimseyle sağlıklı bir iletişim kuramazken

Hikmet abinin enkazda kaldığı haberini alır almaz evinin önüne gittik, duyan, gelebilen herkes orada, bir umut kurtarmaya çalışıyor ancak bizim için üzücü olan ölüm haberini alınca kalbimizde bir hüznün, gözlerde yaş, boğazımız düğümlendi...

Yaşadığı hayat, geride bıraktıkları nasıl bir insan olduğunu anlatmaya yetiyor, o sanki tek başına bir ümmetti. Hikmet abime, eşine ve kızına Allah’tan rahmet, geride bıraktığı iki kızına da sabırlar diliyorum.

Ahmet TÜREN

O GÜN SÖYLENENLER

“Mezarlardan bile yükselen bir BAHAR vardır. Aşk celladından ne çıkar, madem ki YAR vardır.”

Sezai Karakoç-

“Mü’minlerden Allah’a verdiği söze sadık kalan adamlar da vardır. Onlardan kimi sözünü yerine getirmiş, kimi de sırasını beklemektedir.”

Ahzab Suresi, 23.ayet-

Kaht-ı Rical’in(*adam kıtlığının*) olduğu bir ülkede, gözü kapalı arkasından gidilecek Öncü ağabeylerdendi.

Acı haberi bize ulaştığında, Bedeni ile birlikte kalplerimiz de kalmıştı, o enkazın altında..

Sonra öğrendik; Mihnet-ü meşakkat yurdundan, Asıl yurduna göç eylemiş.

Henüz gençti,

Hak edilmiş bir Ölüm değil ama, Hakkı verilmiş bir Ömür yaşadı.

Allah kuluna kafi ama, Teneşirde şahitliğimizi de istiyor.

Bu dünyada gönüllerde edindiği

Makamlar gibi, Rabbim de onu en güzel Makamlarda ağırlasın.

Hatıralarımızda tebessüm dolu bir sima, bu kubbede hoş bir seda bıraktı.

Gani gani Rahmet olsun.

Başımız sağ olsun.

Ardında bıraktığı vefalı dostlarına da selam olsun.

Mustafa KARAHANCI

Ben akrabası sayılmam hasebiyle Hikmet kardeşimin ve merhume eşinin sofrasında çok bağdaş kurmuşum. Muhabbetle çay yudumlamışım. Fikir teatisinden zevk alan kişiliği, bakışı, gülüşü, tepkisi herkesin fikrini açık yüreklilikle O'na açmasına imkân veriyordu. Aslında dertlerimizi avuçlarına dökebileceğimiz bir kardeşimizdi, sırdaşımızdı. Lakin mesafeyi koruma arzusu ve kimseyi üzmemesi sebebiyle pek buna fırsat bulamazdık. Dayım kızı merhume eşiyile ilişkisine ve karşılıklı saygı ve nezaketine hayrandım. Misafirperverliğiniz, alicenaplığınız, akrabalarınızın, komşularınızın velhasıl cümle alemin takdirini kazanmış elhamdülillah. Üç kız babası kardeşim, Rabbim merhume Rumeysa kızın ve eşinle birlikte cennet sofralarına oturtsun sizi. Helallik almaya fırsatımız bile olmadı. Lakin yetim ve öksüz bıraktığınız iki kuzunuza bakıp hep size olan hasretimizi gidereceğiz. Nur içinde yatın kardeşim.

Hüsamettin AYDIN

Hikmet Abi, bir boşluk bıraktı, yeri zor doldurulur içimizde. Allah gani gani rahmet eylesin.

Yüzü hep cenneti hatırlatıyordu. Mekânı cennet, Peygamberimize komşu olsun.

Hikmet Abi öncüydü, önden gitti. Önden gidenler, sonradan giden kardeşlerini karşılarlar. Hikmet abi Allah rızası için sizleri seviyorum dediği “*EhliCihan*” kardeşlerini cennette de karşılar inşallah.

Hikmet Abi, büyük küçük fark etmez herkese ismiyle birlikte Abi diye hitap ederdi.

Cennette de bizleri öyle karşılasın.

Hikmet abi hikmetliydi, giderken de geride hikmetler bırakarak gitti. Hikmetine sual edip, hikmet alanlardan oluruz inşallah.

Hikmet Abi, ayrılmamış gibi gülen yüzü hep karşımızda bu dünyada. Müşerref oluruz öbür dünyada!

“Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm.

Ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapsın ölüm.”

Ölümü öldürenler, yıldız gibidirler, Yol göstermeye devam ederler, Ruhun şâd olsun, Hikmet Abi!

Seni Allah rızası için çok sevdik.

Rabbimde seni, senin sevdiklerini ve seni sevenleri, iki cihanda sevsin, sevdirdin, sevindirdin inşallah.

Cenneti hatırlar Hikmeti bilenler,

Rabbine yâr olmuş, cennet Hikmeti özler.

Gültekin GÜLLÜ

Allah'ın yarattığı her şeyin bir hikmeti var. Bizim Hikmet'imiz sendin Hikmet abi'm.

Senin birleştirici yönün, kucaklayıcı gayretin bizi biz yapan en kıymetli yönlerindi. Neden Cihannüma var ve bir cihannümalı nasıl olunurun cevabıydın. Bölgede kayıpları buldun, buluşturduğun. Birbirine kavuşturduğun teşkilat mensupları bayrağı bıraktığın yerden alıp senin götürmeyi arzuladığın yere kadar götürecektir inşallah.

Senin tebliğin gülüşünle başlardı. Yan yana geldiğimiz toplantılarda samimi muhabbetin hala hatırımda. Dilerim Efendimiz'e (sav) komşu olursun, biz de seninle cennette kavuşuruz. Biz senin salih bir kul olduğuna, salihlerle olduğuna şahidiz.

Allah rahmet eylesin.

Ömer Sefa HACIMUSTAFAOĞULLARI

Hikmet abiyle yaklaşık 30 yıllık bir dostluğumuz oldu. Öğrencilik yıllarında yaz tatilinde İskenderun MGV ailesi olarak cuma günleri Kaptan Paşa camisinde bütün dostlarla buluşur, namazı kılar ve Büyük Çarşı İş Hanındaki MGV’ye geçerdik. Herkes değişik memleketlerden gelmiş ve muhabbetin tadını çıkarırdık. O Urfa / Halfeti’deki öğrencilerini dert eder onlara kitap temin edip gönderme telaşını yaşardı. Öğrencilerini mezun etse de onlarla irtibatını koparmazdı. Ev ziyaretleri yapar, öğrencilerinin motivasyonunu arttırmak için her yoku denerdi.

1993 yılında Erbakan Hoca Antalya/ Kemer’de Cuma günü yapılan, 40 Milletvekili, il Başkanlarının katıldığı bir programda Cuma namazına gitmek için iki köye dağılınacak. Oğuzhan Asiltürk katılımcıları bir türlü organize edememişti. Erbakan Hoca mikrofonu eline aldı plakası ”1 den 40 kadar olan iller şu köye, diğerleri şu köye demişti.

Hikmet hocam da bulunduğu her ortamda aynı organize rolünü üstlenirdi. İlim Yayma, İHH, EBS, Cihannüma gibi birçok kurumda görev aldı. Teşkilatçılığı, sakinliği ve güler yüzü hep vardı. Kimin bir işi düşerse olması için bütün tanıdıkları arardı. Birçok insana faydası olmuştur. Kendisi için hiçbir şey istemedi. Cesedi enkazdan çıkarılırken bir çok dostu da oradaydı. Rabbim Rahmet eylesin.

Ahmet YANMAZ

“Abicim” deyip açiverirdin telefonunu. Mevzunun sonunu “adil” olmayla bağlar kapatırdın. Müslüm Baba’nın “Uzaktan uzağa sevdim sadece” dediği gibi zoomdan zooma gül yüzünü, tebessüm eden çehreni görür mutlu olurduk. Adın gibi sözünde Hikmetliydi. Gönül tahtının sahibiydin bilemedik.

Hey gidi Beyrut doğumlu Hikmet abi. Bizi adınla ve acınla yaktın. Hey gidi İlim Yayma’dan Eğitim Bir Sen’e nice köklü kuruluşun İskenderun’daki hâdimi...

Akif’in dediği gibi “Haksızlığa ölsen tapmıyordun”. En son konuşmamız da bir memurun hakkını nasıl müdafaa ettiğini ve gasp edilmiş bir hakkı mahkeme yoluyla nasıl aldığını anlatmıştın. Çok hayır dua aldın Hikmet abi. Seni gerçekten Allah için seviyordum. Bizim de duamız odur ki Rabbim bizleri cennetinde buluştursun.

Âmin.

Tahsin HAZIRBULAN

İnsanlar, doğar, yaşar ve ömürlerini tamamlar giderler. Bu, mukadder olandır. İnsanlar bazen yaşadığı toplulukla birlikte ölümü tatsa da yine de tek kişilik tadarlar. Ölüm anına kadar ömrü vardır insanın. İşte bu muazzam süreçte insan, insan da olabilir sıradan bir canlı da. İnsan olmak, irademiz ile tercih ettiğimiz iş ve eylemler ile mümkündür. Bunların gerisinde ise o iradenin etrafından teşekkül ettiği tasalar ve tasavvurlar vardır. Bizi Hikmet Hocamız ile aynı istikamette tutan şey işte bu tasa ve ortak tasavvurlar idi. Her insan, onun gibi er ya da geç ömrünü tamamlayacaktır, lakin bazı insanlar geride kıymetli bir miras bırakıp giderler.

Uğruna ömür eskittiği nice dertleri kendisine dert edinmiş nice insan geçip gitti bu alemden. Hikmet Hocam da, şahidiz ki, ömrünü güzel, iyi bir insan olarak, iyi bir Mü'min olarak tamamladı ve erkenden ayrıldı aramızdan. Ülkemizin on binlerce canı ile birlikte gitti, *(her birine rahmet olsun)* ruhlarımız birbirinde demleniyor idi seher vakitlerinde. Tam bir can dost idi. Büyüklerine candan bir kardeş, küçüklerine müşfik ve mütebessim bir ağabey, talebelerine alim bir muallim ve insana merhametli ve adil bir şahsiyet idi. Allah'a şükürler olsun ki bu güzel insanı tanıdık, tanış olduk hep beraber. Rahmete mazhar olsun, iki cihan Serveri'ne komşu olsun. Zü'l Celal-i ve'l İkrâm'dan ailesi ile birlikte onlar için âli makamı niyaz ederim.

Ahmet KESGİN

Hikmet Altunsöz kardeşimizi Ankara Üniversitesi ilahiyat fakültesi öğrencilik yıllarında tanıdım. Sevecen sıcak kanlı güler yüzlü eylem adamı olarak gözümde canlanır. Fakültemizde beş altı hazırlık sınıfı ve sonrasında A ve B şubesi vardı. Biz Hak Yol Vakfı Kalaba Şenlik

Camii altındaki yurttaki kalıyor Hikmetler ise MGV evlerinde kalmaktaydı. Ahmet Akça, Cemil Hakyemez, Abdülkadir Aykan ve Osman Öztürk ve nice arkadaşlarla beraber şimdilerin tabiriyle ekip ruhuyla fakültemizde milli görüşün var olduğunu ve varlık felsefesini hep canlı tuttular. Gerek derslerde yönelttikleri sorularla ve gerekse fakültenin koridorlarında konferans salonunda yemekhanede yan yana yürüyerek birlikte oturup muhabbet ederek birlik ve beraberlik içinde İslam kardeşliğinin ruhunu hep yaşattılar. İlahiyat Kültür ve Sanat Topluluğu çatısı altında geniş bir aile olabildik. Bu topluluğun kısa adıyla da (İKSAT) dergi çıkarıldı, konferanslar verildi, seminerler düzenlendi. Bir defasında ODTÜ'de bahar şenliği ve etkinlikleri varmış. Kendilerine solcu vs. diyen kendini bilmez, hadsizler Müslüman gençlerin kurduğu stantları dağıtmışlar, Kur'an'ı Kerim ve dini kitapların satışı için getirilen tezgahın başındaki gençlerimizi tartaklamışlar ve tezgahı dağıtmışlar. Hikmet kardeşimiz her zaman olduğu gibi 1520 kişilik arkadaşımızı hızla organize ediverdi. Belediye otobüsüyle ODTÜ'ye vardık. Başka üniversiteli ancak MGV ve Hak Yol Vakfı, Hüdayi Vakfından gelen Müslüman gençlerle omuz omuza vererek ve nöbet tutarak stantlarımızı ayağa kaldırdık. Seçim zamanlarında Hamidiye genel merkezdeki eğitim çalışmalarında Hikmet kardeşimiz hep önde idi. Onun dik duruşuyla, gülümseyen yüzü ve esprili sohbetleriyle hepsinden öte hizmetiyle hep öndeydi. Mezun olduktan sonra da 95 mezunlarının her yıl bir şekilde kesintisiz toplanmasını sağlayan ekibin üyesiydi. Çünkü o MGV kimliğini saklamadan farklı meşrep klik ve partililerle de bir araya gelinebileceğini yaşayarak gösterdi. İnsanları şucu bucu diye ayrıştırmadan toparlamayı hep düşündü. Ben Mardin'den Hatay'a İskenderun'a yerleşmiş Beyrut'ta doğmuş bir Arabım ve Osmanlı'nın temsil ettiği Türk'üm, vatandaşım derdi. O her zaman kendini bu ülkenin asli ve kurucu unsuru olduğu söylendi. Gönül coğrafyamızın bir gün birleşeceğine olan inancı tamdı. İlim yayma eğitim birsen Cihannüma gibi STK ve sendikaların hem aranan hem de sevilen ismi oldu. Seçimi kazansak da kaybetsek de

sorumluluğumuz bakidir der daima çalışmak hesap vermeye ve asıl hesap gününe hazır ve hazırlıklı olmayı önemserdi. Geleceğe umutla bakmayı Hakkın ve hakkının yanında durmayı yeğlerdi. Eleştiri yapmadan hele öz eleştiri yapmadan olmaz derdi. Allah amellerini makbul eylesin Hikmet kardeşim. Mekânın cennet olsun.

Ali HATALMIŞ

Umudu Tebessümü İle Aşıl原因 Hikmet Abi;

Mütebessim çehresiyle en solgun anlarda, filizlenen bir fikirle sözü yükselttiğinde yeniden “Bismillah” demenin habercisi, refikiydi. Müslümanca duruş, mücadele azmi, tükenmek bilmeyen heyecanı ile ümmetin değerlerini, haklarını her alanda koruyan, tarafını her durumda izhar eden dava adamıydı.

2014 yılında İlim Yayma Cemiyeti İskenderun Şubesinin kuruluşuna öncülük ederek ilim irfan sahibi, manevi ve ahlaki değerlerle benzenmiş bir neslin yetişmesindeki gayretine şahit olduk. 8 yıllık teşrik-i mesaimiz oldu, yakın çalıştık. Yük olan değil, yük alan bir teşkilatçı, tez canlı, gayretli, daima yarına odaklanan bir bakışla etrafına sevk veren bir muallimdi. Allah’ın nazlı kulları, özel eğitim gereken muhacir çocuklara Ensar oldu. Yaptığı güzel işlere bizi de ortak etti.

Her görüşmemizde “abim” diyerek yaşça küçük olmama rağmen büyütmesi, tevazu ehli bir dervişin samimi yansımasıydı üzerimize. Rabbim ondan razı olsun.

Biz kendisini Allah için sevdik ve O, hoş bir seda bırakarak Rabbinne kavuştu.

Rafet GAYRETLİ

Öldü. Bu sözü söylemekten yorulanların yaşadığı şehir Hatay. Ulaşamıyorum diye aradık önce. Sonra ulaşabildiniz mi diye aradık, Sonra son bir umut diye aradık. Oysa biz diyemedik. Son Umut tükenene kadar diyemedik. Acı, yürek yakan haber geldi sonrasında.

Her bölge ve il anılınca her insan kendi yaşam tarzına göre bir şahsiyeti müsemma gösterip öyle kanarmış. Şahsım olarak akrabalarımın olmasına rağmen, Hatay İskenderun denilince hikmet abi gelir hep aklıma. Bu bölgeleri gönlüme güzel gösteren Hikmet abi... Depremden dokuz saat önce Diriliş kampından Mustafa Şen reisle tokalaşırken ben ve Adana yönetimden rahmete kavuşan İsmail İnan abinin fotoğrafını attım WhatsApp'tan. *“Belgeleri konuşturmayalım şimdi”* dedi sonra *“fotoğraftaki ölenlere Allah rahmet eylesin İsmail abi çok iyi bir insandı dedi”* ama sildi orda vefat eden bir kişiydi yani kendine de rahmet diledi. Rabbim bizlere de rahmet etsin inşallah. Özeldede çok güzel eleştiri ve istişarelerimiz de oldu. Rabbim rahmetiyle merhametiyle şehitler zümresinden kılınsın Reisimizi inşallah.

2013'ten bu zamana çok anılar var yazacak aslında, kitaplara sığmayan dostluklar var aramızda. Allah eksik etmesin bereket ihsan etsin inşallah.

Şunu da teyit ettik ki vefa, ahde vefa Cihannüma'nın diğer adıymış. Selametle hürmetle duam sizlerle....

Özkan BİLGİN

Ağabey, dost, arkadaş, yoldaş...

Hikmet Hocam;

İskenderun AGD MGV'nin yaz ve kış kamplarında hocamızdı. Benim kafamda 40 tane tilki var hiçbirinin kuyruğu birbirine değmez derdi. Haklıydı, muhteşem çalışan bir beyin...

Üniversiteye gittiğim dönemde de desteklerini hiç esirgemedi. Kilometrelerce öteden uzatırdı elini. Birçok başarıma hocamın yön verdiğimi söyleyebilirim. Üniversiteden memlekete döndüğümde atanana kadar ücretli öğretmenlik yapmak istediğimi söylemiştim ona. Yarın gel yurtta başla dedi. Böylede tez canlıydı. Ben yurtçuluğu bilmem hocam dediğimde, bende bilmiyorum ki dedi. Ve dört yıl İskenderun İYC Erkek Yurdunda profesyonel çalışma imkanı buldum kendisiyle. Hem hocam, hem çalışma arkadaşım olmuştu. Yurtta çalışırken şahit oldum ki Hikmet hocam hakikaten Ümmetin Ağabeyiydi.

Depremden hemen sonra yurtla alakalı malumat vermek için mesaj attım. Yurt tahliye edildi, tüm öğrenciler iyi ve güvendeler diye.

Cevabımı bekledim birkaç saat. Cevap gelmedi. Aradım hatlardan ötürü ulaşamadım sandım.

Annemden öğrendim sonra felaket haberini.

Enkazın başına gittiğimde bizim camianın enkazdan onu kurtarmak için nasıl canla başla çalıştığına şahit oldum.

Yine toplamıştı işte herkesi yanı başında. Bunca dokunduğun gencin, yaşlının hatırına Rabbim seni bize bağışlasın dedim.

Rabbim seni bize, İslam'a, memlekete bağışladı hocam. Rabbim seni şehitlerden yazsın.

Bazı insanlar son zamanlarında onu üzdü, yordu, yıprattı, onu hiçbir zaman anlamadılar. Memleket mücadelesine şahit oldukları halde hem de. Onlar senin dostluğunu bile hak etmediler ki hocam!

Onlara son kez hakikatleri haykırarak gittin. Ne mutlu sana!

Ne yazık onlara!

En son Erbakan hocam vefat ettiğinde böyle hissetmiştim. Sizi çok özledik. Mekânın cennet olsun.

...

"kaldı bu silinmez yaşamak suçu üzerimde
bileyim hangi suyun sakasıyım ya rabbelalemin
tütmesi gereken ocak nerde?"

Muhammed Behram AYTEKİN

Kıymetlim...

Şehrimizin Ak Sakallı Koca Reisi...Böyle hitap ederdim hitabım böyle kalsın.

Annemin 5. Oğlu, abim, kardeşim, yol arkadaşım....

Her daim hakkı ve sabrı tavsiye edenim, gülen yüzüm, yorulmak bilmeyen enerjim, yarım kalmışlığım...

Her işi aşk ile yapanım, salt Allah'ın rızasını gözetenim, karşılıksızlığın ete kemiğe bürünmüş hali...

Yetersizlikte yettirenim, hüzünde coşturanım, umutsuzlukta umut olanım...

Dikleşerek dik duranım, haksızlığa ve zulme direnişi öğretenim, sesi gür çıkanım,

Susmayanım...

Bilge abim, sözü yükseltenim, anlam bulduranım, anlamlı kılanım, yol açanım, yoldaş olanım...

Hiçbir yükten imtina etmeyenim, motivasyon sebebim, ikna edenim, ikna olanım, kin tutmayanım...

Önceleyenim, önde olanım, bayrağı sımsıkı tutanım, sabırla insan inşa edenim...

Kitap tutkum, kitaba ve söze vurgunluğum, dertlim, dertlenenim ve hiçbir şey beklemeyenim...

Kibirsizliğim, mütevazılığım, dünyayı içerden ve dışardan bitirmiş olanım...

Her buluşmaya önce gelenim, emin olunanım, adalet ve liyakati önceleyenim...

Merhametin, mesuliyetin ve mahcubiyetin anlamını taşıyanım...

Kıymetlim...

Kelimeler kifayetsiz kaldı...

Sözü yormadan, sessizce buluşacağımız hakikat ehli arasında buluşacağımıza olan inanç ile...Gönlümdeki yerin her daim yüksek ve derin olacaktır.

Mekânın cennet, makamın âli olsun.

Ali ASLAN

Nereden başlasam bilemiyorum gerçekten.

Öncelikle bu hatıra etkinliğini organize eden Cihannüma'ya, sonrasında hatıralarını paylaşıp acımızı hafifleten dostlara, abilere, kardeşlere selam olsun.

Evet bu dünyadan bir HİKMET ALTUNSÖZ geçti ve gitti...

Buna şahit olmak, yaşamak, aynı soyadını taşımak benim için gurur verici bir o kadar da tarifi imkânsız bir duygu....

Gerçekten yaşamak lazım, bunu yaşatan rabbime şükürler olsun.

Dayıdan öte, ailenin maestrosu, şefi, lideri velhasıl her şeyiydi. Kıvrak zekasıyla bizleri motive edişi, birleştirici kimliği ile bir o kadar da kalabalık bir aileyi bir arada tutmak etrafta ve çevrede ALTUNSÖZ ailesinin örnek aile gösterilmesi gıpta ile bakılması onun eseri. Eserini yaşatmak boynumuzun borcu...

Abim yoktu mesela ama abimdi sırdaşımdı iyi günümde kötü günümde kritik kararlar alacağım zaman istişare merciimdi.

Kendine haksızlık yapıldığında bile yufka yüreğini ortaya koyar bizler ahiret gününe inanan insanlarız deyip bizleri teskin ederdi

Hiçbir gücün karşısında kelimini esirgemedi dik durdu hakkı tuttu ve haklıyı savundu. Çünkü gelecek kaygısı mevki makam koltuk sevdası yoktu.

O yüzdendir ki;

Siyasi entrikalar karşısında sözünü esirgemez keskin kılıcını kalemini ve kelimini hak ve adalet için savururdu.

Son dönemlerde kendisine yapılan haksızlıklar kendisini yıpratmıştı buna birebir şahit olduğum için sessiz kalamıyor gerekenlere cevabını veriyordum burada bile yufka yüreği ile beni tabiri caiz ise frenliyordu.

Velhasıl;

Onu anlatacak sayfalar, kalemler yetmez.

Eyvallah, bravo, işte bu, deyişin kulaklarımda yankılanıyor daha.

Açtığı yol, yolumuz olacak

Emanetleri, emanetimiz olacak

Rabbim bizleri cennetinde buluşturur inşallah

Mesut ALTINSÖZ

Sırtımızda küfelerle gezeriz bir ömür boyu. Bazılarımızın dünyalıktır yükü, bazılarımızın merhamet ki kurtaracak dünyayı. 30 yılı aşkındır sırtında taşıdıklarına şahitliğimiz. Sırtındakiler mi taşıdı onu; o mu sırtındakileri taşıdı, şimdi daha iyi anladık.

İnsanız ve her gün birçok şeyle yoğrularak yaşarsız. Geldiğimiz noktalar bazen yolun bittiği yer, bazen sözün bittiği yer, bazen gözyaşının bittiği yer olur. Biz bir haber aldık 6 Şubat sabahında, yol da bitti, söz de bitti gözyaşı da.

Bir avuçtuk, göklere sığmıyorduk. Cennete olan susuzluğumuzu, Vakıf binalarımızda, kitap evlerimizde gideriyorduk. Sonra büyüdük, üniversiteli olduk, dağıldık her birimiz yurdun farklı şehirlerine. Dağılan bedenlerimizdi. Oysa kalplerimiz aşkımız dediğimiz İskenderun’unuzun atardamarlarında atıyordu. Toplanırdık bir vesileyle, bazen yaz tatiline, bazen bayramlara gün sayarak. Gerçek şu ki; her toplantımızın merkezinde hep İskenderun’un HİKMET’i olurdu. O varsa toplanmışlığın bir anlamı olurdu, o yoksa eksik olurdu her bir şey.

Şimdi anlatabildim mi neden yolun tükendiği yerde olduğumuzu?

Şimdi anlatabildim mi neden sözün tükendiği yerde olduğumuzu?

Şimdi anlatabildim mi neden gözyaşlarının tükendiği yerde olduğumuzu?

Şimdi sen inşallah Rahman’ın cennetinde, Mavi Marmara destanının aziz şehidi Cengiz ile buluşmanın mutluluğundayken, ben/biz/hepimiz anılarınla avunmaya çalışıyoruz. Rahmet ola kardeşim, mekânın cennet, makamın âli ola...

Ercan YILDIZ

Hikmet Kardeşim,

Yola çıkmıştık dünya denilen gezegende nerede ne zaman nasıl başlayacağı bizim seçimimiz değildi. Hayatın baharında kesişmişti yolumuz milli gençlik ortamında. Sanki ruhlarımız bezm-i alemde tanışmış da birbirini arayıp bulmuş gibi kaynaşmıştı. Kaderimiz Torosların eteklerinde nimeti bol, külfeti zor koşullarda yoğrulmuş, daha ergen olmadan adam olmayı öğretti bize. Hayalimiz okuyarak büyümek, adam olmak, bize emek, ekmek veren memleketimize hizmet etmektir. Önce insan olmak sonra iyi bir müslüman olmaktan başka bir gayemiz de yoktu. Değerli dostum zamanını ve mekanını Rabbimizin takdir ettiği dünya yolculuğunda tanışmaktan, birlikte yol yürümekten, sohbet etmekten onur duydum. Senin yaşamının ve ölümünün “Hikmeti” bizlere rehber oldu, olmaya devam edecek. Rabbim rahmetini, merhametini esirgemesin, mekânın cennet olsun.

Mehmet UYSAL

Hikmet kardeşimi Cihannüma Derneğimizin kuruluş çalışmaları vesilesi ile 2013 yılında tanıdım. Ben İstanbul Milli Gençlik Vakfı, o da Ankara Milli Gençlik Vakfı tedrisatından geçtiği için yıllardır tanışıyor muyuz gibiydik. Bu da yetiştiğimiz ocağımızın bizlere sağladığı güzel bir haslettir.

Herkesin üzerinde ittifak ettiği mütebessim çehresi ile hep hatırlayacağız onu. Yine hayırlı işlerde öncü olması, dava adamlığı, gençlere adanmışlığı, mütevazı ve sade bir hayatı tercih etmesi gibi güzel ve örnek hasletlerinden dolayı, dilden dile, gönülden gönüle, nesilden nesile aktarılmalı hak ediyor.

2018 yılındaki genel seçimlerde aday olan Abdülkadir ÖZEL kardeşimizin seçim çalışmalarına destek ve moral için İskenderun’a gittik. Tabii ki Hikmet kardeşimi aradım, geleceğimizi söyledim. Bizi havalimanından aldılar, gün boyu ilgilendiler, o bölgenin bir lezzet durağında ikramda bulunup, akşam da havalimanına bizi bıraktılar. Dediğim gibi aramızda daha önce güçlü bir ilişki olmamasına rağmen, benim geliyoruz demem yetti.

Hikmet, WhatsApp grubumuzda oldukça aktifti. Yine daha önce tanımadığı Levent Ali YILDIZ ile de bu mecrada tanışıp, kırk yıllık arkadaş gibi birbirlerine takılmaları, muhabbet etmeleri dikkatimi çekmişti.

İskenderun ziyaretimiz esnasında yemek yerken bu durumu Levent Ali’yle daha önce tanışık olup olmadığını kendisine sordum. O da WhatsApp üzerinden tanıştığını bana söyledi. Biz de bir hatıra olsun diye yemeğin videosunu çekip Levent Ali’ye göndermiştik. Amerika’ya giden bir arkadaşını Newyork’ta ikamet eden Levent Ali’ye yönlendirdiğini, bu vesile ile iletişimlerinin güçlendiğini söylemişti. Birbirimizi daha yeni tanımamıza rağmen, ortak tanıdıklarımız ortak duygularımız, MGV, Erbakan Hoca sevgimiz birbirimizi yıllarca tanıyormuş gibi hareket etmemize vesile olmuştu.

Şimdi kendime kızıyorum. Neden en az haftada bir kez de olsa kendisi ile telefon ile hasbihal etmediğime, yarenlik etmediğime...

Ah be Hikmet abi; her güzel insan gibi erken gittin bu zalim dünyadan.

Yirmili yaşlarımızdaki en büyük arzumuzu kavuştun, şehadet şerbetini içerek gittin, Yarın ile gittin,

Can paren ile gittin,
Bu depremde vefat eden vatandaşlarımız içerisinde en yakinen ta-
nıdığım sendin,
Yüreğimizi yakıp da gittin...
Sen önden gittin...

Mehmet ÜNAL

Hikmet hoca, Selma hoca... Kıymetleri, değerleri kelimeler ile zor anlatılır. Haklarında yazılacak çok şey var. Rabbim onlara rahmet eyesin.

Ailemiz için bayramlarda, büyüklerimiz ziyaretlerinde ilk sıralardaldardı. Samimiyetleri ve duruşları ile bizlere canlı örneklerdi. Allah onlardan razı olsun.

Hikmet hoca, ziyaretler için sözleştiğimizde kapı önünde beni bekletmeyen ama ben her toplantıya geç kaldığımda işte gerçek MGV’li geldi esprisini patlatan, İYC yurduna AGD ekibi olarak gittiğimizde ‘Eyvah yıkım ekibi geldi’ esprisini her defasında esirgemeyen, zamanımızı kıymetli kılan değerli abimiz.

Yazılacak çok şey var; ne kelimeler yeter ne cümleler. Ben cümleleri toplamakta çok güçlük çekiyorum. Bizler onlardan razıyız. İnşallah onlar da bizden razılardır. Rabbim bizleri cennetinde tekrar kavuşturur inşallah.

Yusuf AYTAR

Mekanlara kıymet katan içerisindeki kıymetli insanlardır.

Kıymetini yitirmiş mahzun, karanlık, kimsesiz şehirden yazıyorum.

24 gün oldu yitikten bu ana. 24 yıl gibi uzun süren 24 gün...Kısa süreli uykularımız da oldu uzun süren dalmalarımız da. Yerde, arabada, çadırda, konteynırda, sağda-solda, farklı şehirde yatakta da uyuduk. Değişmeyen tek şey var; gözlerim kapanırken yüreğimdeki sızı. Hikmet Hocamın çok hoşuna giden bir espriden sonraki kesik kesik samimi gülüşü... Rümeysa'nın çocukken utanarak gözünü kaçırıp gülüşü... Selma Hocam, Hilal, Kutay, Ayhan abi, İbrahim, İsmet Uğur Amca, Serdar abi... şerit... bitmeyen şerit... acı şeridi... ve rüyalar. İnsan bilinçliken kendini durdurabiliyor, başka konuyu düşünmeye çalışıyorsun ve başarıyorsun. Ama bilinçaltı öyle değil ki... Rüyalara sözün geçmiyor, kelimeler düğümleniyor.

Vay Hikmet Hocam, şöyle bir baktım da hakkında yazılanlara yigitti demişler. Vallahi yigittin. Zaman mekan gözetmeksizin, karşındakinin makamından, gücünden etkilenmeksizin doğru olanı KÜT KÜT söyledin. Eğmeden, bükmeden, eğilmeden, bükülmeden... *"Bir dakika ya o öyle değil"* dediğin an herkes bilirdi ki o öyle değil... Çok zekiydi, organize ediverirdi demişler. Vallahi inanılmaz bir ince zekaya ve organize kabiliyetine sahiptin. Birçok yapacağımız işi istişare ederdik öncesinde ve öngörülerin hep tutardı. Hiç hesabı, beklentisi olmazdı demişler. Vallahi hesap yapmadan bir beklenti içerisinde olmadan sevdin DAVANI ve DAVAN için sevdiklerini. Hocamızın dediği gibi *"ne yaptıysan Allah Rızası için yaptın"* biz şahidiz.

O gayretlerinden maddi bir amaç gütseydin ardından servetini konuşuyor olurduk. Mevki makamları defalarca elinin tersi ile nasıl ittiğini gören şanslı kullardanız. Bizlere inanılmaz büyük dersleri miras bıraktın.

Haksızlığa ve zulme karşı duruşu dik, tavrı net, sesi gür demişler. Vallahi öyleydi şahidiz. Siz Umredeyken bir yürüyüş tertip etmiştik ve yürüyüş sonunda attığımız sloganlardan rahatsız olan bazı arkadaşlar terslik yapmıştı. Geldiğinizde bu olayı öğrenip çok kızmıştınız ve eğer ben orada olsaydım size bu lafları söylettirmezdim, o meydanı onların kafasına geçirirdim demiştiniz. Varlığınız GÜÇTÜ bize, yokluğunuz çok güç.

Dün bir kermes gördük, depremzedeler için yapmışlar. Hanım ağlamaktan konuşamadı uzun süre. Selma Hoca olmadan nasıl kermes olur ki, nasıl sohbet yaparız, nasıl toplantı yapılabilir, nasıl yaşarız; yaşananları unutup yaşayabilecek miyiz bir daha? Sizlerin yokluğunu kabullenip normal olabilecek miyiz acaba? Bu yüreğimizdeki acı geçecek mi hiç?

Gidelim Ankara’ya Suna teyzeye İdris Amcaya gidelim bir görelim ellerini öpelim diyor.

Meryem’e Feyza’ya gidelim diyor. Nasıl gidilir ki... Nasıl göz göze gelebileceğiz ki onlarla? Nasıl söyleyebileceğiz ki içimizdeki fırtınaları onlara? Ben İskenderun’da denedim. Sait abiyle bir şey olmamış gibi yaptım sıkıca elini tuttum. Cesaretimi topladım Yusuf abiyi de aradım. Bir vesile Beşir amcaya da sarıldım ama babana gidemedim Hocam. Tam yanına vardım kalbim daha fazla yaklaşamayacağımı haykırdı bana. Arabaya koştum hızla uzaklaştım sanayiye doğru son sürat.

Ya Rabbi! Ben Hikmet Hocamın da Selma Hocamın da tertemiz Rümeysa kızımızın da i’lâ-yi kelimetullah için gayret ettiğine ŞAHİDİM. Mallarıyla Canlarıyla yoluna kurban olduklarına ŞAHİDİM. Ümmetin derdiyle dertlendiklerine ŞAHİDİM.

Onların kabirlerini Cennet Bahçesi eyle. Bizlerin de canını onlar gibi İSTİKAMET üzerindeyken al Ya Rabbi. Onlar o pazartesi kalkabilirdi her gün yaptıkları gibi senin rızan için bir kalbe dokunmaya çalışacaklardı, bir ilim meclisinde Hakkı tavsiye edeceklerdi, bir zulmü yok edebilmenin, bir mazluma sahip çıkabilmenin hesabını yapacaklardı. MERYEM – FEYZA: ANNENİZ sadece sizin değil Ümmetin gençlerinin ANNESİYDİ, ABLASIYDI. BABANIZ sadece sizin değil Ümmetin Gençlerinin BABASIYDI, AĞABEYİYDİ. Rabbim Cennetinde buluştursun inşallah.

Mekanlara kıymet katan içerisindeki kıymetli insanlardır. Kıymetini, kıymetlilerini yitiren şehirden yazıyorum...

Allah’a Emanet...

M. Zahit DEMİR

Hikmet Ağabeyim, canım abim, güler yüzlü abim.

Seni bu güzel camia içinde tanıdım, sonrasında Cihannüma yönetimin de daha da yakından tanıma fırsatı buldum. Her zaman verdiğin fikirler ve yerinde söylediğin sözlerinle örnek oluyordun. Güler yüzün hiç eksilmiyordu. “*Malik Kardeş*” diye sözlere başlaman baba-can tavrın, hep aklımda. Ah hikmet abim ah... Rıza reisim ile beraber Karaman, Mersin, Adana ve Hatay ziyaretlerinde sana misafir olmuş her şeyi ince düşünmüştün. En son havalimanında bizi yolcu ederken Koca Reis kendisine verilen hediyeyi sana vermek istemişti ve sen “*hayatımda ilk defa içinde bulunduğum STK’lardan hediye veren değil hediye alan oldum Malik Kardeş bu anı hatıra olarak çeker misin*” demiştin; ve o anki mutluluğun da gözlerimin önünde.

Deprem olduğu sabah Kahramanmaraş’taki akrabalarımı aradıktan sonra sen geldin aklıma. Aradım. Telefonun çalıyordu. Uzun uzun çaldırdım sonra dedim ki Hikmet abi şimdi koşturuyordur o ne de olsa dönüş yapar demiştim ve 5 dk sonrasında gruplarımızdan geldi haberin.

Dua ettim, dua ettik, ama buluşmamız cennete kaldı abim. Allah senden ebeden razı olsun. Rabbim mekanını cennet eylesin. İnşallah cennette de bir arada oluruz. Emanetlerin emanetimizdir.

Muhammed Malik TAYLAN

Sevgili Hikmet hocamız, onun kıymetini anlatacak kadar güzel kelimeler sarf edebilir miyiz bilemiyorum. Halfeti Yukarıgöklü Lisesine geldiğinde hepimiz sanki bir karanlıktaymışız da gelişi ile bizi aydınlattı o körpe yıllarımızda. Sevgili eşi Selma ablamızla bize rehber oldular, arkadaş oldular, ışık oldular yüreğimizde öyle yer ettiler ki yıllar geçse de ilk günkü gibiydi yüreğimizdeki yerleri. O yüzden gidişleri bizi bir o kadar üzdü. Ama kendisi ve eşi öyle güzel insanlardı ki davalarına o kadar sadıklardı ki Rabbim onlara inşallah şehitlik makamı için bu dünyadan aldı. Ne yazsam kifayetsiz kalacak biliyorum hem hüznümüzü anlatmaya hem de kıymetlerini anlatmaya sözü yormadan Rabbimden niyazım duam Hikmet hocamızı eşini ve sevgili kızını cennetinin en güzel yerinde ağırlasın bizi de onlarla komşu eylesin. (Amin) Rahmetle, sevgiyle, saygıyla hep anılacak hocamız.

Rahime EMLİK

Çok kıymetli Hikmet hocam ve Selma abla. Okulda bir çok öğrenci ile fotoğrafını çeken biri olarak her fotoğrafta yüzünde tebessümü eksik olmazdı. Öğretmenimizdi ama kasaba da (*Yukarıgöklü Lisesi*) bir çok kişinin gönlünü kazanmış abimiz gibiydi. Onun öğrencisi olmak bir onur. İyi ki bizim hocamız oldu. İyi ki yollarımız keşişti. Söz verdim sizi ziyarete gelirim diye. Gelemedim, içimde tarifsiz bir burukluk. Ertemek çok acı verdi...

İki kelam duayı sevdiren öğretmen canım hocam. Biz senin hakkını ödeyebilir miyiz bilmem.

Biz razı idik senden. Rabbim de senden razı olsun. Selma abla ile de tanışma fırsatım oldu. Öğrencileri için çok emek ederdi. Sürekli verme taraftarı idi. Hayatlara dokunma... Çok şükür bizlerde hocamızdan öğrendiğimiz gibi hayatlara dokunmaya gayret ediyoruz. Bazen bir karıncanın minik adımları gibi. Ama niyetimiz belli.

Bu güzel yorumların hatıra olarak kalması için vesile olanlara teşekkür ederim.

Meryemciğim, sana ve kardeşine sabırlar diliyorum.

Rabbim, kıymetli hocamı, Selma ablamızı ve kızlarımızı rahmeti ile kuşatsın. Hocam, çiçeklerini koluna takmış cennette koşuyorsun...

Zeynep BERKTAŞ

Selam, cümle dostlara, kardeşlere...

Hikmet Altınsöz hocamla 2000 yılında, İskenderun’da, Murat Erdoğan kardeşimizin babasının baharatçı dükkanının önünde yine onun vesilesiyle tanışmıştık. İlk aklımda kalan elinde bir kitap vardı. Daha sonra bu tanışıklık dostluğa dönüştü. Ne zaman bir derdimiz olsa, Allah ondan ve onu yetiştirenlerden razı olsun, imdadımıza yetişir, halledebilirse kendisi halleder, değilse yol gösterir, delalette bulunurdu. Bir şekilde muhakkak yardımcı olurdu. Belki de ailesinden daha çok dostları, arkadaşları için yaşamıştır desek yanlış olmaz. Evine çok geç gitmesi, belki ailesini bir parça ihmal etmesi bundandır dense yeridir.

Çok cömertti, her fırsatta yemek yedirmeyi severdi. Herkesin özelliğini, o anki ihtiyacını bilir, başkalarının haberi olmadan, o kişiye yardım ederdi. Verdiğini geri almak için değil, öylesine verirdi. Kerimdi. Ondan hep iyilik ve yardım gördük.

Bir sorun gördüğünde, yoldan geçerken bile olsa, insanlık adına muhakkak müdahale ederdi. Adam aldırma çek git demezdi. En olmaz gibi görünen müşkülli bile bir selamla, bir espriyle tatlıya bağladığı, hallettiği müşahede ettiğimiz ona özgü karakteristik bir özellikti. En kritik zamanlarda, zor durumlarda, oradaki insanları organize edip işleri normalleştirir, ortamı düzenlerdi.

Karşısındaki kim olursa olsun, haksızlık gördüğünde muhakkak kalkıp sözünü söylerdi. Bir şerh düşerdi. Bazıları bundan rahatsız olsa bile o bu özelliğini hiç bırakmadı. Bu yönüyle de cesur bir insandı.

Espriyi sever, insanlarla bu sayede hemen kaynaşır. Son esprisini de dünyayı bize bırakarak yaptı. Allah ondan razı olsun ona, eşine, kızına ve cümle geçmişlerine rahmet eylesin. Ölümünden sanırım üç gün sonra onu rüyamda gördüm. Görüşmeden gittiği için üzülüyordum.

Bu rüyadan uyanınca elhamdülillah dedim, çok ferahladım. Rüya şöyle:

Depremden sonraki günlerden Allah-u alem 3.gün sabah bir rüya gördüm. Dediler ki Hikmet hocam sabah 7.20 de filanca yerden arabaya binecekmış. Her sabah bizim okulunun önünden yürüyerek ana yola iner oradan arkadaşının arabasına binerdi. Bazen selamlaşır, konuşurduk hakikatte de. Onu göremediğim için üzülüyordum. Dedim ben onu orda gider görürüm. Sonra birden Hikmet hocam peyda oldu, sarıldık, kucaklaştık. Yüzü hep mütebessim. Sonra ayrıldı gidiyordu.

Arkasından seslendim, Hocam dedim hep böyle yapıyorsun, bırakıp gidiyorsun (*espri ve nazdı benimkisi*). Ben böyle deyince geri döndü yüzü hep gülüyor. Cebinden iki anahtar çıkartıp bana verdi ve yine gülerek yürüdü gitti. (*Rahimehumullah ecmain.*) Rüyamı anlattığım halam, iki anahtarı, geride bıraktığı iki kızı olarak yorumladılar.

21/03/2023

Muhammet YİĞİT

Öğrencilerinin kalbine, zihnine girmeyi her şekilde başaran, onların kitaplardan tutun da izlenmesi gerekli film önerileri ile hayatta doğru yolu bulmaları konusunda ışıkları olan, vizyon sahibi misyonlarını yüklenmiş birer birey olmaları yolunda öğretmenliğini ibadet aşkıyla yapmayı meslek edinmiş, dava adamı olarak gönlümüzdesin.

Yüzündeki eksilmeyen tebessüm, karşısında kim olursa olsun değişmeyen nezaket ile her şartta mazeretsiz, çözüm odaklı düşünen, sonuçlar ortaya çıkarabilen, birleştirici bir karakter, haksızlığın ve zulmün karşısında hiç korkmayan, eylem adamı olarak gönlümüzdesin.

“*Safta durur iken farklılık yok, farklılıklar icraatlar da*” diye konuştuğumuz omurgasız duruşların ortadan kalkabilmesi için hep dimdik durduğumuz Allah yolunda yaptığımız çalışmalarda safları toparlayıp güçlendiren, İnsanların her işine koşan ve sıkıntılarının çözülmesine yardımcı olan, teşkilat adamı olarak gönlümüzdesin.

Dava yolunda herkesten çok çalıştın çok yoruldun. Arkadaşlığı, dostluğu, kardeşliği seninle yaşamak bize bu kadar nasipmiş kardeşim. Dünya sürgünü tamamladın. Rahmana kavuştun. Biz senden razı idik. Rabbimde senden, kıymetli eşin ve değerli evladından razı olsun Mekânınız cennet olsun.

Ben Milletim uğruna adamışım kendimi Bir doğrunun imanı, bin eğriyi düzeltir.

Zulüm Azrail olsa, hep Hakk'ı tutacağım Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir.

Fatih ULAŞ

Tüm dostlara selam olsun. Ben HİKMET kardeşimi geç tanıdım. 1999 yılında Doğu hizmetimi tamamlayıp memlekete/ İskenderun'a geldiğimde Hikmet gibi bizi erken bırakıp giden Murat Erdoğan kardeşimin vasıtasıyla tanıştım. Benim için kısa süren bu 23 yıllık dostluk ve kardeşliğe, birçok anı sığdırdık Elhamdülillah.

Hem meslektaşım hem de Sivil Toplum Kuruluşlarındaki yol arkadaşlığından dolayı hep mutlu oldum. Dünya telaşından çok sık görüşmesek de onun bu şehirde olduğunu, lazım olduğunda hazır olduğunu bilmek bana hep güven vermiştir.

İHH'da iken birçok programda beraber hazırlık yaptık. İHH'nın yetim istişare toplantısı için Samsun yolculuğumuz ise unutulmaz anılarımdan biri olarak kalacak. Birçok dostu onun için çok güzel ifadelerde bulundular. Arkadaşları Hikmet için neye şahitlik ettilerse ben de tümüne şahitlik ederim.

Güzel, onurlu ve Müslümanca yaşadı. Allah'ın izniyle cennet ile mükafatlandırıldı. Ne desem az. Sözü bittiği yerdeyim. Allah rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun, bizleri de cennetinde tekrar bir araya getirsin İnşallah.

Abdullah MÜFTÜOĞLU

Hikmet Altunsöz...

Ayrı ana ayrı babadan abim, 10 yıldır tanıdığım, 5 yıldır yol yürüdüğüm, verdiği kararlardan emin olduğum, ayrı bir değer, nadir kişilik... Bizleri yetiştirmek için az emek vermemiştir. Çocuklarımın Hikmet amcası eşimin Hikmet abisi...Nasıl anlatsam şaşırırım yaşamışlığımız o kadar çok ki her olayda her zaman diliminde farklı bir ders çıkarırdık bakış açısından. Dava adamıydı vesselam. Allah'ın dinini, Resulullahın sünnetini, İslam'ın sancağını kendine dava edinmiş bu yolda bir ömür tüketmiş hassas bir Müslümandı. Rabbim sorduğunda biz şahidiz. Yine bana en güzel meziyeti nedir deseler bildiği ve inandığı doğruları savunmak için makam mevki, hatır, kar-zarar hesabı yapmadan fikrinin ve zikrinin arkasında sonuna kadar durmasıydı derim. Eğilip bükülmeden son olarak ben bu depremde öz abimi, yengemi ve yeğenlerimi kaybettim aynı zamanda. Hikmet abimi de kaybettim şöyle bir bakıyorum içime; acılarından eksik fazla yok aynı derecede acıtıyor.

Rabbim çok sevdiğin Hz.Peygamber efendimize komşu eylesin..

Haşim EKENER

Deprem mi ağır geldi senin gidişin mi bilmiyorum. Birkaç gün aramayınca büyüklere düşer aramak deyip ince ince gülüşünü özlüyorum. La oğlum bir gün senle nasıl kavga edeceğiz biz merak ediyorum derdin. Yalan dünyada bir kavga bile edemedik. Göçtün gittin. Arkanda bize bıraktığın bir sürü nasihat, birazcık akıl, bitmez bir ağıt.

Elhamdülillah. Ömrünün son döneminde sana yoldaş, kardeş olmayı Rabbim nasip etti bize. İnsanın hem yüreğine hem aklına dokunan birileri, birisi daha gelir mi bilmem ama kötülüğün ruhuna işlediği bu şehirlere diğerkâmlığı bayrak edinmiş Hikmet daha gelmez.

Kötülüğün ekser iyiliğin ender olduğu bu topraklarda senin gibi kuyruğu dik, yüreği temiz dahiliğini Hakka adanmış deliyi çok arayacağım, arayacağız.

Müslümanız Elhamdülillah elbette yaşamak kadar ölüm de hak.

Yaşıyoruz dostuna dost düşmanına düşman.

Bıraktığın yerde...

Rabbim bizi cennetinde de kardeş etsin.

Reşit GÜLLÜ

Hikmet Hocam, canımız hocamız. Okula daha kayıt yaptırdığım gün yanımdaydınız. Attığımız her adımda, başarımızda başarısızlığımızda, hastalığımızda, en ufak canımız sıkkın olsa yanımıza gelir yardım ederdiniz. Sadece hocamız değil babamız gibi ilgilenirdiniz bizimle. Hep yanımdaydınız şimdi de kalbimizde nereye gitsek bizimle geliyorsunuz. Allah sizden razı olsun, biz sizden çok razıydık. Sizi asla unutmayacağım.

Liva PARLAK

Sizinle ilk defa 10. sınıfın başında karşılaşmıştık hocam. Derslerimizi hep sizinle birlikte işleyeceğimizi düşünüyordum. Hayatın her an değişebilen bir değişken olduğunu unutmuşum. Eğer 2. döneme başlayabilseydik normal bir şekilde pazartesi ilk iki saatimiz sizeydi. Sizinle konuşmalarımız, bizim isteklerimizi elinizden geldiğince yapmaya çalışmanız, sorunlarımızı dinleyişiniz... Hocam biz sizden razıydık her zaman da razı olacağız. Sizinle okulda bir daha görüşmesek de sizi asla unutmayacağız. Okula ve bize bıraktığınız izler çok büyük. Rabbim mekânınızı cennet eylesin. Dualarımız sizinle hocam. Sizi çok özleyeceğiz

Nehir KÖSEBİYİKOĞLU

Tanıdığım birisini bana sorarsanız onu size anlatırım. Nasıl birisi olduğunu, nelerden hoşlandığını, adını, sanını...

Ama konu Hikmet hoca olursa insan sarrafı da olsanız maalesef elinizden bir şey gelmez. Hikmet hocayı anlatamazsınız. Onunla muhabbet etmemiş, onunla tartışmamış, onunla beraber kafa kafaya verip düşünmemişseniz tanıyamazsınız. Hikmet hoca adeta bir güneş gibidir. Hayatınıza girdiği anda aydınlık güzel bir sabah karşılar sizi. Sıcacık ve bir o kadar büyük birisidir. İnsana o denli huzur verir ki yeni doğmuş yavru kuşlar bile onun elindeyken titremezler. O kadar yumuşaktır ki Hikmet Hoca pamuklar bile ona hayrandırlar. Onu bir çiçeğe benzetemezsiniz o topraktır her bir çiçek artık ondan sonra yetişir onunla beslenir. Bizler de çiçeğiz artık ama bu bizim iyi insanlar olmamızdan değildir çünkü toprağımız Hikmet Hocadır. Her gündüzün bir gecesine vardır en güzel günlerin bile bitimi. Maalesef ki bizler en güzel günümüzün gecesine girdik. Artık o güzel güneş gökyüzünde değil belki. Belki güneş hiçbir zaman bir daha o denli sıcak olmayacak ama kalbimizi ısıtan güzel insan kalbimiz hiçbir zaman soğumayacak senin yerin her zaman ışıklar içinde olacak. Bize ışık olduğun için teşekkür ederiz. Işıklar içerisinde uyuman dileğiyle...

Oğuzhan KILIÇ

Merhaba, ben Hikmet hocanın en son görev yaptığı lisede son sınıf öğrencisiyim. Kendisiyle en son okullar tatil olmadan birkaç gün önce tamamen tevafuk eseri kütüphanede ders çalışmak istediğimde karşılaştım. Son sınıf olduğumuzdan dolayı çoğu arkadaşım dershanelere gidiyor okula gelmiyorlardı. Ben de kimse olmayınca kütüphaneye inmek istemiştim bu arada Hikmet hoca kütüphaneden sorumlu hocamızdı. En son orada konuştuk. Son dersti çıkmadan önce tahtaya birkaç şey yazmak istemiştim. Yazdığım şeyler de inanıyorum ki tevafukun birer kanıtıdır.” Birazdan ölürüz belki sen her yazdığımı veda say. Şehit Abdulkadir Güler, Kuş ölür sen uçuşu hatırla. Fühur Ferruhzad.” Bu iki sözü yazmıştım. Bunların üstüne başka hiçbir şey yazmak istemiyorum. Sadece şunu söyleyeceğim hocam. Söylediğin şeyler aklımda. Asla da unutmuyacağım. Sen hayatın anlamını çözdün ve öyle gittin. Hayatın anlamı sana yazılan tüm satırlarda gizli. Sen arkanda çok güzel şeyler bırakarak gittin. Aslolan şey de budur. Evet, seni çok özledik bu bir gerçek ama bir gün benim de erişmek istediğim makama erişip şehit olduğun için mutluyum hocam. Nurlar içinde uyu.

Reyhan K.

Sevgili Hikmet Hocam, sizin ölüm haberinizi duyunca inanmakta çok güçlük çektim çünkü hep aklımda Tosçelikten mezun olunca ziyarete geleceğiz sizle olan anılarımızı anlatacağiz gülüp sarılacağiz olarak hayal ederdim. Hayatımıza çok güzel düşünceler, amaçlar bıraktınız. 2 yıl boyunca sınıf öğretmenimizdiniz ve o kadar güzel rehberlik derslerimiz olurdu ki. Herkesle ilgilenmeye çalışır, sorunlarımıza çözüm arardınız. Sizi unutmayacağiz. Ruhunuz şad mekânınız cennet olsun.

Beyza KAYRAT

Hocam, ilk öncelikle her şey için teşekkür ederek başlamak istiyorum size. Çevrenizdeki herkes için gösterdiğiniz çaba o kadar hayran olunasıydı ki her zaman güzel bir şekilde hatırlanacağınıza eminim. Gidişiniz çok beklenmedik çok yaralayıcıydı. Sizin için mutlu olduğum bir konu ise her zaman yaşadığınız süre boyunca elinizden geldiğinin en iyisini yapmak oldu, her konuda... Biliyorum ki gittiğiniz yerde mutlu olacaksınız çünkü bunun için çok çabaladınız, huzurla uyuşun.

Mina

Görmüştüm onu, Hikmet Altınsözü, kütüphanede.

Bizi etütteyken bir sunum için çağırılmışlardı. Bu sunum günümüzde pek olmayan meslekler hakkındaydı. Sunumu yapan da oydu. Gözlerindeki ışıltılı mutlu sesi tüm kütüphaneye yayılmıştı. Konu konuyu açtı kitaplara geldi. O kadar önem veriyordu ki kitaplara resmen bütün serileri , kitapları almaya çalışmıştı. Kitapları alıp getirmeyenler olmuştu, ona rağmen yeniden alırdı kitapları. Sırf diğerleri de okusun diye.

Ama şimdi

Alamayacak bize kitap.

Diğerlerine de kitap okusun diye yardım edemeyecek belki,

Gözlerindeki ışıltı ile anlatamayacak bir daha o kitapları okumamızı istediğini

Çünkü artık başka bir yerde

Fakat Tosçelik onu unutmayacak, onun kitabını yazacak, kitaplar okuyacak ve Hikmet Altınsözü'nü saygıyla anacak.

Sevgilerle...

Cansu YAMAN

Hikmet Hocam,

Hayatımda yapı taşı insanlardan biriydiniz. Sizi ilk tanıdığım da böyle iyi biri olabileceğiniz aklımın ucundan bile geçmezken kudretinize ve şefkatinize gönülden inanmıştım bundandır ki sonradan size olan inancım arttı. Sıradan bir insanın asla yapmayacaklarını yapabilen birisinden bahsediyoruz. Yaptıklarınıza çoğu kez “*Nasıl yahu?*” dedim, yaptıklarınıza aklım bile ikna olamıyordu. Sanki tüm dünyayı karşınıza; hikmetinizi, şefkatinizi ve iyiliği de arkanıza almış bu kutsal değerleri asil bir savaşçı gibi koruyordunuz. Önyargıların hayatımızdan kaldırılması gerektiğini sizden öğrendim. Kötü olan şeyleri iyiye kullanmayı, iyiyi koruyabilmeyi, doğru yolu göstermeyi sizden öğrendim. Daha sizden öğreneceğim çok şey vardı.

Şimdi bildiğim tek şey hayatımda bir daha sizin gibi büyük bir insanla tanışamayacak olmam. Mekânınız cennet bunu biliyorum, gönülünüz de hoş olsun hocam biz sizden razıydık.

Selamete...

Osman DİLBEROĞLU

Çok kıymetli hocam, başkanım. Çok üzüldüm. Mekânı cennet olsun. Hikmet hocamın huzur veren sesi, güven veren yüzü her zaman belleğimizde olacak. Rabbim kalanlarına sabırlar versin. Meryem'im güzel kızım acını tüm kalbimle hissediyorum. Rabbim sana ve kız kardeşine tez zamanda güç, kuvvet, şifa nasip etsin. Şunu bildiğine eminim güzel Meryem'im, anne ve baba bir çocuk için en büyük kısmettir. Kendini böyle teselli et güzel kızım. Sen doyamadın bilirim ama bu noktada ne kadar da şanslıydın. Sana bakıp işte Hikmet hocamın kızı: Hikmet hocama bakıp işte Meryem'in babası dediğim bir sürü hatıram var. Ne güzel bir aile reisi, ne güzel bir baba, ne güzel bir öğretmen ve ne şifa gibi bir abi idi. Ruhu şad olsun.

Şengül ÇELEBİ

“Kim demiş her şeyin bitişi ölüm,
Destanlar yayılır mezarımızdan...”
Mehmet Akif İnan

Bir öğretmenden daha fazlasıydı Hikmet hocam. Kimi zaman abi, kimi zaman lider... Abimin okuldan hocasıydı, ben daha o zamanlar küçüktüm ama adını hep duyardım. Acaba bir gün benim de öğretmenim olur mu diye düşünürdüm. Oldu da nitekim. Bütün öğrencilerinin gönlünü fethetmişti. Gönlü zengin, yüzü her zaman gülekti. Belki çok fazla vakit geçirme fırsatım olmadı ama gidişine inanmak da yokluğuna alışmak da çok zor bizim için.

Bu dönemin sonunda vedalaşırken “Görüşmek üzere hocam.” demiştim, onu son görüşüm olduğunu bilmeden. Evet, belki Hikmet hocamı bu dünyada göremeyeceğim. Ama o, kalplerimizde yaşamaya devam ediyor. Onu hiçbir zaman unutmayacağız.

Ruhu şâd, mekânı cennet olsun...

Esmâ Begüm NİZAMOĞLU

Allah rahmet eylesin mekânı cennet olsun. Samimi bir abimdi. Ondan çok şey öğrendik. Hem dik duruşu, fikrini açıkça ifade etmesi hem de engin bir anlayışı vardı. Çok değişik sohbet, sosyal çalışma ortamlarında bulunduk. Çok değerli şeyler öğretti bize.

Ama benim en hoşuma giden yanı her halükârda ıslıl ıslıl parlayan samimi bakışları ve onunla beraber gülmesi idi.

Bir gün 2000’li yılların başlarında AGD’de sohbetler yapıyoruz. Ben yeni bir öğretmenim.

Stajyerlere çok iş veriyorlar. Sabah 07.00 akşam 17.00’ye kadar okulda yorulmuşum. Akşam

AGD’de sohbetleyken öylece uyuya kalmışım. Biraz uyuduktan sonra uyanınca ilk Hikmet Abiyi gördüm. Yine o pırıltılı gözler ve tatlı gülümsemesiyle takıldı bana. Oradakilere ellemeyin bırakın uyusun demiş. İşte benim Hikmet Abim!

Salih MARAL

Selamünaleyküm

Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Her şeyden önce canım abim için yazdığınız duygu dolu sözler, güzel düşünceleriniz için hepimize çok teşekkür ederim. Eskilerden başlayayım: Üniversite yıllarında Ankara’da okurken her gelişi bize bayram olurdu. Kitap okumayı sevdiğim için bana kitap getirirdi. O kadar mutlu olurum ki... Sabahlara kadar sohbet ederdik. Her derdimizle dertlenir sevincimizle sevinirdi. İlk zamanlar görev yeri Ceyhan’dı. O zamanlar nişanlıydı. Ben ve kız kardeşim bekardık. Onun yanında kalırdık. Birlikte o kadar mutlu anılarımız var ki... Yeri geldi annemize diyemediğimizi onunla paylaştık. Anne oldu, baba oldu canım abim bize. Evlendim kuşağımı o bağladı. Bundan 9 ay önce kızım evlendi nikâhını o kıydı, dualarla evden o çıkardı. Hayatımın her karesinde mutlaka o vardı. Ne zaman başım sıkışsa bir telefonla gelirdi. Bakardım kapıda gülen o güzel yüzüyle... Benim kocaman gördüğüm üstesinden gelemediğim sorunu iki kelimeyle tatlıya bağlar, esprisini de yapar, tamam benim işim bitti der ve hızlıca çıkar giderdi ona ve sohbetine doymadan. Bu sefer de veda etmeden, bize gülmeden hızlıca aramızdan ayrılıp gitti. Hem de en az onun kadar sevdiğimiz Selma’mız ve Rümeysa’mızla beraber... Biz onlardan razıydık. Rabbim şehadetlerini kabul etsin, cennetinde bizleri kavuştursun inşallah. Tek temennimiz bu. Bizlere büyük bir miras bıraktılar; canlarım Meryem’im ve Feyza’m... Gülen yüzlerini onlarda göreceğiz inşallah. Bir nebze de olsa yüreğimize su serpilir inşallah. Allah’a emanet olun.

Zeynep Kılıç ALTUNSÖZ

Kütüphanede oturduğumuz bir gün konu nerden oraya geldi anlamadığım şekilde “İlayda öldüğümüz ve tabutumuzun taşındığı o gün anlarsın demişti”. Neye dedi niye dedi ne diye dedi bilemedim. Sadece gözümlü dolmuştu. Yüzünüze sizi ne kadar sevdiğimi hiç söylemedim. Rüyalarıma sürekli girdiniz ve ben korkumdan hiçbirini anlatamadım. Sessizce ve derinden çok öncesinden bir hüznü vardı içimde. Bir varoluşu bırakıyor olma sürecinin hüznüdür belki de.

“Bir kuşu çok seveceksin o kadar erdemli seveceksin ki zamanı geldiğinde onu usulca bırakacaksın. Mutlulukla, yüzündeki o gülümsemeyle...” O kuş artık özgür ve üstündeki cismaniyeti attı!

O kuş artık uçuyor!

O kuşun ardından ağlanmaz!

O kuş Allah’ın vâdettiği o yerde!

İlayda ARSLAN

Rahman ve Rahim olan ALLAH'ın adıyla. 29 Kasım 1998'de Birecik'te eşimle evlendiğimde eşim ben nişanlanmadan önce Halfeti'nin Göklü kasabasına gidip orada iş yerini kurmuş ayaklarının üstünde durma mücadelesine orada başlamış ve sol görüşlerin hakim olduğu o kasabada bir milat başlatmıştı. Orada İslami hassasiyete sahip bir grup öğretmen arkadaşlarıyla güzel bir ortam kurmuştu ve halkın içinden de İslami hassasiyete sahip kişilerle ders grupları oluşturmuştu. Biz 1997'de nişanlandık bir yıl nişanlı kaldık bir yıl ki zamanda eşim güzel bir çevre oluşturmuştu. Evlendikten sonra evimize misafirlerimiz gelecekti ve bunların başında Hikmet Hoca ve diğer öğretmen arkadaşlar eşleriyle gelecekti. Büyük bir heyecanla misafirlerimize hazırlık yaptım ve pazar günü geldiler. Bayanlardan Yavuz hocanın eşi Ulviye vardı ve birkaç kişi daha ama Hikmet hocanın eşi Selma gelmemişti. Çocukları hasta diye gelememişti sonra geleceği söylendi hemen misafirlerim ile tanıştım ve çok sevdim eşimin bahsettiği kadar güzel insanlarla bir ortam oluşturmuştuk çünkü biz evlendikten 6 ay sonra Göklü'ye taşınacaktık ve ben çok tedirgin oluyordum üzüliyordum, yalnız başıma o köyde nasıl yaşayacağım ve kimlerle arkadaşlık kuracağım diye üzüliyordum. Eşim sürekli beni teselli ediyor ve çok güzel insanlar seni bekliyor pişman olmayacak sın diyordu. Nihayet biz Selma ile tanışacaktık bizi evlerine davet etmişlerdi. Birecik'ten daha taşınmamıştık bir pazartesi sabahı eşim beni Selmalara götürdü kapıyı Selma açtı ve güler yüzü, samimi duruşu, sıcak ve yakın davranışları beni mutlu etmişti. Eve girince titiz ve temiz bir bayan oluşu evin düzeninden çok belli oluyordu. Tanıştık muhabbet ettik içimden eşimin haklı olduğu çok güzel insanlarla arkadaşlık ettiğini görünce bir kat daha mutlu oldum. Selma o gün bize çok güzel sofralar hazırladı ve akşamına da diğer arkadaşların hanımları geldi. Tanıştık güzel bir sohbet ortamı olmuştu yaklaşık 6 ay sonra Göklü'ye taşındık ve 2 yıl Göklü'de beraberdik. Selma'yı çok sevmiştim birçok yönlerimiz birbirine benziyordu. Hikmet hoca ile o kadar uyumlu ve birbirlerine çok bağlı büyük bir muhabbeti olan çiftlerdi. Selma hem hamarat hem becerikli hem titiz hem de davasında da aynı hassasiyetlere sahipti ondan çok şey öğrendim. Arkadaşlar birbirlerini eğitmeli ve birbirinin aynısı olmalıdırlar. Hikmet hoca ve Selma bizim yanımızda apayrı yere sahiptiler. Ben yaşça Sel-

ma'dan 4 yaş küçüktüm, yeni evlendiğimizde ikimizde çok genç ve evliliklerimiz baharındaydık. Selmaların 3 yaşlarında Meryem isimli kızları vardı. Yaklaşık Göklü de 2 yıl beraberdik. Bütün herkes tarafından sevilen takdir gören bir çiftlerdi. Beraber onlarla ders halkaları oluşturduk nereye gitsek beraberdik. Biz kendimize ahiret dostları ve kardeşleri edinmiştik. Tayin istedikleri zaman çok üzüldük ve İskenderun'a gittiler. Hiç kimse onların yerini doldurmuyordu ve büyük bir boşluk oluştu bizde. Selma ve Hikmet hocanın samimiyetini ve sıcaklığını kimse vermiyordu. Çok ağladım onlar gidince yalnız kalmıştım ama mesafeler uzak olsa da gönüller birdi telefonda sık sık görüşüyorduk. Yaklaşık bir yıl sonra İskenderun'a ziyaretlerine gittik, Feyzaları olmuştu aradan zaman geçti ve onlar da bizi ziyarete geldi ve gönül bağlarımız kopmadı. Aradan yıllar geçti ve çocuklarımız büyüdü ve sorumluluklarımız büyüdü. Anne ve Babalarımız yaşlandı ama ne Selma ne de Hikmet Hoca hiçbir zaman davalarından vazgeçemediler. Hatırlamıyorum zamanı bir telefon görüşmemizde Selma bana çok yorulduğunu artık kendinin yaşlandığını hissediyorum demişti. Ben de olur mu canım sen hep aynısın demiştim o da hayır görüldüğü gibi değil demişti. Mavi Marmara olayında geçirdiği kaza sonucu çok kötü ve zor günlerden geçmişti Selma. Ziyaretine gittiğim de yine onun naif sesi ve kibarlığı hanım efendiliği davasında ki hizmet aşkı beni bir daha hayran bırakmıştı ona ihlas sahibi müminler her zaman aynı istikamette olurlar ve hiç değişmezlerdi işte Selma ve Hikmet hocada bu insanlardandı. Samimi, içten ve öncü olmaya talip müminlerdendiler. Birbirlerine bağlılıkları, sevgileri ve fedakarlıkları büyük örnek teşkil ediyordu. Çünkü Hikmet Hoca Selma kaza geçirdiğinde Selma yatalak vaziyetteydi ve eşi bu zor süreçte onun yanında olmuş ve ilgilenmişti. En büyük vefa örneğiydi. İskenderun da oldukları sürece o sohbetten ders halkaları gençlik çalışmaları ve daha bahsedemediğim nice güzel çalışmaların altında Selma ve Hikmet Hoca vardı.

Gecelerini gündüzlerini birbirine katıp canla başla çalıştılar. Selma çok vefakâr ve hayırlı bir evlattı aynı zamanda yaşlı anne ve babasının işlerini görüyor onlara hizmet edip yalnız bırakmıyordu. Yüz çevirmezdi ne zaman arasam onlardan bahseder ve çok yaşlandıklarını ve yalnız bırakamadığından bahsederdi ki ta 6 Şubat sabahına kadar.

Deprem olduğunda bizler de dahil büyük bir felaket yaşamıştık. Depremi ilk şokunu atlattıktan sonra ilk aradığımız dostlarımızın başında Hikmet Hoca gelmişti. Eşim aradığında ulaşamadığını söylüyordu ve Selma'yı da arıyor ulaşamıyorduk endişelenmeye başlamıştık. Maalesef korktuğumuz şey olmuştu Hikmet hocanın ve ailesinin en kaz altında kaldıklarını öğrendik. Dualarımızı hiç eksik etmedik kötü bir haber gelmemesi için ama korkunun ecele faydası yoktu. Hikmet hocanın vefat haberini aldık ve yıkıldık. O an Ya Rab ne olur Selma ve çocuklarından kötü bir haber almamak için dua ediyorduk bir yandan da Selma yaşıyorsa Hikmet hocanın acısına dayanamaz diyorum ve ağlıyordum. Hikmet hoca Selma kaza geçirdiğinde yaşadıklarını bize anlatmıştı ve bu sebeple Selma bu acıyı kaldıramaz Hikmet Hoca olmadan nasıl yapacak diye karışık duygular yaşıyordum. Çok sürmeden Selma'nın da vefat haberini aldık. Yıkıldık, yıkıldım duygularımın tarifi yoktu bu iki güzel insanı ve bir evladını kaybetmiştik. Ya Rabbi dedim bu iki güzel insanı ölüm ayırmadı sana beraber geldiler. Birbirlerini ve senin davanı çok seviyorlardı, ölümlerini şehadet eyle onları şehitlerle beraber eyle tek gayeleri dini mümin İslam hizmetiydi. Biz şahidiz Ya Rab bu temiz ve naif gönüllü insanların makamlarını âli, mekanlarını cennet eyle. Biz onları seviyoruz sen de sev biz onlardan razıydık sende razı ol.

Ayşe İNCEDAL

KISA DÜNYA...

“...bir gülümsemedir dünya.”

CİHANNÜMA

CİHANNÜMA DAYANIŞMA VE
İŞBİRLİĞİ DERNEĞİ

ISBN 978-625-99656-4-2

9 786259 965642 >